

Giới thiệu Người Ngoài Cuộc

Truyện Người Ngoài Cuộc, một câu chuyện tình yêu lãng mạn có chút hài hước có những sắc thái vui buồn lẫn lộn nhưng cũng không quá nặng nề. Đôi phương trong tình mà vô tình tìm thấy được một tình vô cùng đẹp và sâu sắc, một cuộc tình do duyên phận sắp đặt từ một oan gia trở thành một đôi tình nhân không muốn xa nhau.

Cô vốn sống trên thành phố một thành phố xa hoa với nhiều điều thú vị và luôn mới mẻ nhưng đột nhiên vì lý do nào đó khiến cô phải bỏ cuộc sống xa hoa mà xuống nông thôn làm một cô gái quê đúng chất. Trong những ngày tháng chân lấm tay bùn cùng với bà con nông dân thì cô mới thấm thía được câu nói bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Và cuối cùng cô cũng giúp đỡ được mọi người và trở thành một quản đốc tài giỏi của vùng quê này.

Và khoảng thời gian đó cô cũng vô tình tìm thấy được hạnh phúc cho riêng mình, một anh chàng cứ tưởng sẽ là oan gia đối đầu với cô suốt cả cuộc đời nhưng rồi anh lại thấy đáng trước vẻ ngoài cứng nhắc khó ưa lại ẩn chứa một nét đẹp tâm hồn tiềm ẩn và rồi họ đã đến bên nhau trở thành trợ thủ cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: NHÀ CÓ LÃO GIẢN VÀ TIỂU GIẢN

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Quan hệ trong nhà giữa Giản Tiệp và cha, có một chút tế nhị. Về phần nguyên nhân, đầu tiên chúng ta hãy nói đến người chủ của gia đình—đồng chí lão Giản trước.

Cha Giản xuất thân nghèo khó, năm xưa từng đi lính, thuộc đội quản lý đường sắt cho nên đã được rèn giũa trong quân đội khá nhiều. Động đất Đường Sơn [1] năm ấy, ông viết huyết thư xin đầu quân vào đội cứu nạn chống chấn để tăng cường sức chiến đấu tại tiền phương, về sau còn thiếu chút nữa là được vào đội tự vệ trong chiến trường Việt Hoa[2] nữa, trải qua rất nhiều quá trình rèn luyện như vậy cho nên khả năng chịu áp lực trong tính cách, cùng với sức chịu đựng tâm lý trong con người cha Giản đều tăng mạnh. Cho tới mấy chục năm sau, đồng chí Lão Giản ở trên thương trường tiếng tăm lừng lẫy, cho dù gặp phải bất kỳ áp lực nào cũng có thể mặt không đổi sắc, ung dung bình tĩnh đối mặt, tố chất tâm lý vững vàng kiên định ấy không thể nghi ngờ chính là kinh nghiệm thành công bậc nhất.

Hồi đó lúc lão Giản xuất ngũ, tình cờ công cuộc cải cách lại đang được mở rộng, sự tăng vọt của nền kinh tế thị trường dần dần mạnh mẽ lên. Tuy rằng lão Giản là người xuất thân từ tầng lớp nghèo khổ, nhưng trời sinh người làm việc lớn đều có cái loại trực giác của sói hoang, ở trong cái thế cục kinh tế ấy sẽ đứng lên kiến tạo một tương lai cho quần hùng phân tranh chiếm giữ thiên hạ trong thời đại mới. Lão Giản một bên cay đắng khổ cực đọc đủ loại sách khác nhau, một bên lại mẫn cảm người thầy và nắm giữ nhiều đầu mối buôn bán mấu chốt, mạo hiểm liều lĩnh buôn bán những mặt hàng từ bên ngoài với giá cao, tay không bắt sói cứ thế kiếm được món tiền đầu tiên trong cuộc đời! Tung hoa. . .

—— Khụ! Được rồi, kỳ thật đồng chí lão Giản chính là một trong những phần tử đầu cơ trục lợi thời kỳ đầu như trong truyền thuyết.

Thế nhưng, ưu khuyết điểm trong lịch sử đã qua đều thuận theo kết quả trong tương lai để quyết định, không có gì phải che giấu hết. Giống như Vương Thạch dựa vào buôn bán ngọc mễ* mà thuận buồm xuôi gió trên thương trường, món tiền đầu tiên của lão Giản không thể nghi ngờ cũng là thành công. Mà lão Giản là đứa trẻ từ nhỏ đã nghèo khổ, càng thêm hiểu được tầm quan trọng của việc sử dụng tiền so với những người bình thường khác.

(*ngọc mễ: ngọc, bắp.)

Nhìn sự liều lĩnh mạo hiểm rất lớn của bản thân để kiếm được món tiền đầu tiên đến tay, lão Giản cắn môi thề: nếu kiếp này thật sự muốn ông phải đi theo con đường tư bản chủ nghĩa, vậy thì ông đây nhất định không cam chịu làm kẻ tầm thường! Ông muốn không từ thủ đoạn để đi lên phía trước, cho dù phải lăn lộn buôn bán, cũng phải lăn lộn thật thuận buồm xuôi gió trôi lên trên đầu người khác mới được!

Lưu manh không đánh sợ, đáng sợ là lưu manh có văn hóa.

Sự thật chứng minh, đồng chí lão Giản đã thành công. Ở trên thương trường, ban đầu mọi người còn gọi thẳng tên ông ‘Giản Hải Thành’, về sau trở thành ‘Giản tiên sinh’, cuối cùng cung kính gọi là ‘Giản chủ tịch’, minh chứng hùng hồn cho quá trình gian khổ phấn đấu của lão Giản đồng chí khi còn sống, là một truyền kỳ về sự nghiệp buôn bán sau này.

Nhưng mà, người ngoài vẫn nói là không đủ bởi vì, truyền kỳ về buôn bán ấy cũng có tâm bệnh.

Tâm bệnh của lão Giản chính là con gái.

Lão Giản chỉ có một người con, tên là Giản Tiệp. Lúc trước đặt tên đó cho con là bởi vì hy vọng sau này cô bé có thể thông minh nhanh nhẹn, kết quả thì

sao? Vấn đề thông minh hay không thông minh trước không nói, riêng độ nhanh nhẹn thì quả thật là không phụ sự mong đợi của mọi người! Hơn nữa còn cực kỳ tốt! Mỗi lần vào lúc lão Giản bị chọc giận, cầm chổi lông gà muốn đuổi đánh con, Tiểu Giản liền lập tức co cẳng chạy nhanh như thỏ! Vào vào một cái đã không thấy bóng dáng, làm lão Giản tức đến độ nửa ngày không nói được một lời.

Có lẽ sẽ có người muốn hỏi, chỉ có một đứa con bảo bối như thế, lão Giản vì sao còn muốn đánh con bé chứ? Chuyện này, nói ra thật dài dòng.

Cuộc đời lão Giản tuy rằng trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, cũng đã ra nước ngoài, vượt biển lớn, nhìn trăng sáng miền Tây, uống nước mực Âu Mỹ*, nhưng trong cái vấn đề giáo dục con cái, lão Giản lại là một người mang tư tưởng truyền thống từ trong xương tủy, có cái nét phong kiến còn lưu lại của dân tộc Trung Hoa từ mấy ngàn năm về trước. Từ đầu đến cuối lão Giản đều cho rằng, ‘đả hổ thân huynh đệ, thương trận phụ tử binh’ [3], cho nên đối với Tiểu Giản, tâm nguyện lớn nhất của ông là mong con có thể bình an khỏe mạnh mà lớn lên, tương lai kế thừa gia sản, đảm bảo cơm áo không lo cả đời.

*(*uống lọ mực miền Âu Mỹ, nôm na chính là tiếp thu văn hóa Tây phương)*

Kết quả thì sao, Giản Tiếp không kế thừa được cái tính cách dịu dàng như nước, tiểu thư khuê các của người mẹ, lại kế thừa trọn vẹn tính cách dãi nắng dầm mưa của người cha, cái gì mà nhu thuận khôn khéo cái gì mà ngoan ngoãn nghe lời ngay từ nhỏ đã không chút dính dáng cùng cô rồi.

Tiểu Giản cũng không thích chơi cùng một chỗ với mấy đứa danh媛 thực nữ trong xã hội thượng lưu, chỉ thích chạy tới lẩn lộn cùng một đám những đứa trẻ hoang dã trong thôn xóm, ngày đó ở nhà trẻ còn vì tranh cướp đồ chơi của một người bạn nhỏ bên lớp Sóc Con, liền phát động toàn bộ bạn học trong lớp Báo Gấm tiến đến kéo bè kéo lũ đánh nhau một trận. Sau đó bị cô giáo tức tối phê bình một chút, rồi bị lão Giản quát một cái thật đau, bạn nhỏ Tiểu Giản vẫn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang như cũ, vang dội đáp một câu rằng: “Bởi vì con là lớp trưởng!”

Lão Giản lúc đó tức chết mất.

Mà mâu thuẫn lớn nhất giữa cha và con gái, bắt đầu từ hai chuyện. Thứ nhất, nghề nghiệp; thứ hai, tình yêu.

Cô con gái Giản Tiếp này từ nhỏ đã có chủ kiến của mình, vô cùng cứng đầu, sau khi trưởng thành càng không chịu đi theo con đường mà cha mẹ đã xếp đặt.

Thời còn học sinh, lão Giản muốn cô ra nước ngoài học ngành tài chính, cô lại tìm nơi nương tựa là chủ nghĩa xã hội khoa học công kiểm pháp để ôm ấp; đến tuổi kết hôn, lão Giản giới thiệu cho cô đứa con trai độc nhất, sạch sẽ lại lịch sự của người bạn tốt Hoa tông, cô liền làm một câu ngay tại chỗ ‘con đã có người trong lòng’, ném quả bom xong lập tức không thèm quan tâm gì nữa.

Kết quả trở về sau ngày gặp mặt, lão Giản thực sự lòi cô nàng ra đánh cho một trận.

Người trong lòng. Người trong lòng của con gái.

Mỗi khi nhắc tới vấn đề này, ngay cả chủ tịch Giản Hải Thành đã từng trải qua biết bao sóng to gió lớn cũng nhin không được phải đau đầu. Giản Tiếp thích ai? Nhiều năm qua đã sớm không còn là bí mật, toàn bộ người lớn nhỏ trong thành đều biết, lão Giản đương nhiên càng rõ ràng hơn. Đường Dịch, con bé thích Đường Dịch.

Đường Dịch là ai? Đơn giản mà nói, người ta gọi anh là Đường gia Dịch thiếu, bí mật hành nghề để lập nghiệp, kế thừa gia sản xong lập tức đầu tư vào những khu vực cao phong hiểm*, mà càng cao càng nguy hiểm thì lại càng mang đến nhiều hồi báo lớn, Đường Dịch đã chơi thì chính là một kẻ có ánh mắt vô cùng quyết đoán.

*(*cao phong hiểm: theo từ hiểu thì là những nơi đầu sóng đầu gió, nguy hiểm và rất phiêu lưu nếu muốn đầu tư)*

Một người đàn ông như vậy, tuyệt mỹ, mê hoặc, trí mạng, và nguy hiểm.

Chỉ bằng từng ấy điều kiện xuất hiện trước mặt, Giản Tiếp thích anh ta, còn có đầy đủ lí do để thích, chuyện đó lão Giản cũng có thể hiểu được. Nhưng vấn đề là, Đường Dịch bây giờ đã sớm là người có gia đình, con có biết hay không hả?

Năm đó Đường Dịch vẫn còn là quý tộc độc thân, lão Giản đối với chuyện tình cảm của Giản Tiếp cũng ít khi hỏi đến, chỉ nghĩ rằng con gái ai chả ôm ấp chút tình cảm mộng mơ, thích thì cứ thích thôi, bằng không thì phải làm thế nào, cũng không thể bởi vì cô thích Đường Dịch mà bẻ cong cô đi theo một con đường lệch lạc khác.

Giản lão chỉ không nghĩ tới một điều, Đường Dịch đã kết hôn nhiều năm như vậy, con gái nhà mình vẫn không có chút dấu hiệu tình lại! Lúc này thì lão Giản cuối cùng cũng không thể bình tĩnh được nữa, mẹ ơi, chuyện này không thể đùa được đâu, Đường Dịch người ta bây giờ đã kết hôn rồi, còn vợ chồng ân ái như thế, ngộ nhớ Tiểu Giản luẩn quẩn trong đầu muốn đi làm kẻ thứ ba thì sao?!

Vấn đề chính đồn tác phong là vô cùng nghiêm trọng đấy nhé.

Nếu Giản Tiếp thật sự giống như những cô gái bình thường, vì yêu quá hóa hận đi làm kẻ thứ ba, có lẽ lão Giản sẽ ra tay đánh chết cô nàng thật, cái gì cũng có thể vứt bỏ, chỉ riêng đạo đức là không, đây là gia huấn rồi, ông quyết không để cho con gái của mình làm ra loại chuyện trời đất không dung thứ ấy được.

Nhưng mà, cuối cùng cách làm của Giản Tiếp lại khiến cho lão Giản bó tay không biết phải làm sao. Cô thích Đường Dịch, song rất ít khi nhắc đến điều ấy, gần như khiến cho tất cả người ngoài quên đi mọi chuyện, chỉ lặng im giữ lấy một đoạn cảm tình này, không khuấy rây ai không cần ai đáp lại, hoàn

toàn chỉ là mình và chuyện của mình mà thôi, không liên quan đến bất kỳ ai hết.

Thế nhân là giống tình si, hận này đâu phải tại vì gió trăng. [4]

Điều này làm cho lão Giản trong cơn phần nộ còn có một chút chua xót không đành lòng, chung quy vẫn là con của mình, ai nhẫn tâm muốn nó phải bước đi trên con đường tình nhấp nhô vậy chứ.

Cứ thế, một đôi cha và con gái ở giữa cái quá trình rút roi quật đánh và đánh thối, bầu bạn bên nhau từng ngày một. Giản Tiếp tuy rằng thường hay chọc cha già đến gà bay chó sủa, nhưng tình thâm giữa cha và con gái lại không phải giả dối, mà lão Giản thì sao, cũng không biết có phải tuổi lớn nên con nòng nẩy càng nhỏ hay không, tình cảnh đối Tiểu Giản ‘từng ngày hát vang khúc ca chửi lòng già vừa quăng vừa quật’ dần dần biến thành ‘hai ngày đánh cá, ba ngày phơi lưới’.

Sau đó, cuối cùng ngày này cũng tới——

Bệnh viện.

Giản Tiếp đang trong thời gian làm việc chợt nhận được điện thoại, không nói hai lời trốn việc chạy ngay tới bệnh viện, xông vào một phòng điều dưỡng tư nhân. Vừa chạm tới chiếc chăn đơn màu trắng trên giường bệnh, nước mắt của đồng chí Tiểu Giản lập tức tuôn trào.

“Cha! Cha đừng chết mà! Hu hu hu hu ——”

. Lời của người này thật đúng là điềm xấu.

Giống như đang góp phần nghiệm chứng tính không may của lời nói đó, Giản Tiếp vừa cất tiếng xong, bác sĩ đứng một bên liền bước lại gần, vẻ mặt nghiêm trọng khẽ đặt tay lên vai cô: “Người đã chết không thể sống lại, cô à, xin cô hãy bớt đau thương.”

Giản Tiếp vừa nghe vậy, lập tức lệ rơi đầy mặt, cảnh tượng cha cầm chổi lông gà đuổi theo mình từ bé đến lớn bỗng hiện ra trước mắt, nhớ lại quá khứ, Tiểu Giản cảm thấy đau đớn vô cùng, liền ôm thi thể trên giường khóc đến tình chân ý thiết, động đất động trời.

“Cha! Cha không thể bỏ rơi con giống mẹ như thế được! Cha tỉnh lại đi, cha ——”

Ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng nói yếu ớt.

“Cái đó, cô à, cô đi nhầm phòng rồi...”

Giản Tiếp vẫn còn đang ôm thi thể kia gào khóc: “Cha à, con yêu cha lắm! Con yêu cha lắm cha ơi! ——”

Cô gái đứng ở ngoài cửa đỏ mắt như thác nước Niagara [5], chỉ có thể bước vào phòng, kéo tay Giản Tiếp.

“Giản tiểu thư, chủ tịch không ở trong phòng này, là gian đối diện cơ, cô đi nhầm rồi. . . .”

“ ? !”

Giản Tiếp lập tức ngừng lại, kéo mạnh tấm chăn xuống, lúc này mới thấy rõ người mình ôm này giờ hóa ra là một bà cụ già tuổi đã qua bảy mươi, vừa mới bình thần ra đi.

“Á.”

Tiểu Giản [6], cô vừa mới làm chuyện bất kính với người chết rồi. Vội vàng đứng dậy vái lạy bà cụ mấy cái: “Thật xin lỗi bà! Cháu đã quấy rầy đến bà rồi! Thật sự xin lỗi! Cháu không hề cố ý, thật sự là không phải mà! Bà tha thứ cho cháu nhé. . . .” Ngàn vạn lần dừng nửa đêm tới tìm cô đấy.

Run rẩy lấy bấy rồi khỏi phòng bệnh, đi theo thư ký tới căn phòng đối diện, vừa ngẩng đầu đã thấy đồng chí Lão Giản đang tựa vào đầu giường uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ.

“Cha!”

Tinh thần của Tiểu Giản lập tức phấn chấn trở lại.

Lão Giản ‘ừ’ một tiếng, mí mắt khẽ cong cong, mặc dù đang mang bệnh trong người nhưng dáng vẻ vẫn uy nghiêm như cũ. Người đứng bên cạnh là bác sĩ trưởng khoa chuyên chăm sóc cho ông đã nhiều năm, họ Thường, tuổi tác không cách xa Lão Giản là mấy, cũng khá là thân thuộc, thích ý trêu chọc nói: “Tôi nói anh này, anh chính là thích ra vẻ nghiêm túc thôi, không phải vừa này rất vui mừng còn gì? Có một đứa con gái hiếu thuận như vậy cơ mà.”

Lão Giản hừ một tiếng: “Nó ấy à...Có thể để cho tôi bớt lo là đã tốt lắm rồi.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng tiếng khóc vừa rồi của Giản Tiếp quả thực là động trời động đất, đến quỷ thần cũng phải khiếp sợ, chấn động đến mức cả dãy nhà đều nghe thấy được, một câu ‘Cha à con yêu cha lắm’ đã sắp biến thành khúc ca đến nơi rồi, lão Giản nghe mà thấy thể xác cùng tinh thần khoan khoái dễ chịu hẳn.

Rút khăn giấy ra đưa cho cô: “Mau lau mặt đi.” Một đồng nước mắt vẫn còn nguyên trên mặt kia kia.

“Vâng!” Vừa thấy cha vẫn còn sống khỏe mạnh, Giản Tiếp cũng liền sống lại theo.

Lau mặt xong, cô liền vội vàng hỏi: “Chủ nhiệm Thường, cha cháu không sao chứ?”

“Không có vấn đề gì. Vừa rồi máy bay ba cháu ngồi bị rơi xuống vì đụng phải đám bò câu, tuy rằng kỹ thuật phi công tốt, hạ cánh an toàn, nhưng ba cháu vẫn phải chịu kích thích, huyết áp của ông ấy vốn đã cao, lúc căng thẳng chịu kích thích sẽ rất dễ dàng tăng huyết áp dẫn đến lâm vào trạng thái hôn mê.”

“Cái gì ?!”

Giản Tiếp lập tức căng thẳng trong lòng, vừa lo vừa sợ, cả đầu đều là hai suy nghĩ hỗn loạn ‘cha nhiều công việc như vậy, về sau nhất định phải ngồi máy bay thì biết làm sao?’ cùng với ‘cha mẹ nhà nó, ai nói bỏ câu tượng trưng cho hòa bình thế? Đập chết hán ta đi!’

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

[1] Động đất Đường Sơn: hay còn gọi là Đường Sơn đại địa chấn, xảy ra vào ngày 28/7/1976 với tâm chấn nằm gần thành phố Đường Sơn, Hà Bắc (Trung Quốc). Độ lớn là 7.8 độ Richter, thương vong rất lớn, được coi là trận động đất thương vong nhiều nhất thế kỷ 20.

[2] Chiến tranh Việt Hoa: hay còn gọi là Chiến tranh biên giới Việt – Trung, nổ ra vào ngày 17/2/1979, tuy là một cuộc chiến ngắn nhưng khốc liệt khi quân Trung Quốc tấn công Việt Nam trên toàn bộ tuyến biên giới của hai nước. Nguyên nhân bùng nổ là do căng thẳng giữa quan hệ ngoại giao của hai nước vào thập niên 70 lúc ấy, kết quả Trung Quốc rút quân, hai bên tuyên bố chiến thắng. Quan hệ ngoại giao phải hơn 13 năm sau mới chính thức được bình thường hóa.

Link: http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%BA%BFn_tranh_bi%C3%AAn_gi%E1%BB%9Bi_Vi%E1%BB%87t-Trung_1979

[3] Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh: Nghĩa là hai anh em cùng đánh hổ, hai cha con cùng ra trận. Mang nhiều ý trọng nam khinh nữ.

[4] Thế nhân là giống tình si, hận này đâu phải tại vì gió trăng: Hai câu thơ trích trong bài “Ngọc lâu xuân kỳ I” của Âu Dương Tu.

Nguyên gốc:

玉樓春其一

尊前擬把歸期說，

未語春容先慘咽。

人生自是有情痴，

此恨不關風與月。

離歌且莫翻新闋，

一曲能教腸寸結。

直須看盡洛城花，

始共春風容易別。

Hán – Việt:

Tôn tiền nghĩ bả quy kỳ thuyết,

Vị ngữ xuân dung tiên thảm yết.

Nhân sinh tự thị hữu tình si,

Thử hận bất quan phong dũ nguyệt.

Ly ca thả mặc phiên tân khuyết,

Nhất khúc năng giáo trường thốn kết.

Trực tu khán tận lạc thành hoa,

Thủy cộng xuân phong dung dị biệt.

Dịch thơ (bản dịch của mailang – thivien.net)

Trước ly tính chuyện về nhà,

Ngại ngừng chưa nói, xuân đà biến suy.

Thế nhân là giống tình si,

Hận này đâu phải tại vì gió trắng.

Chia tay ngại khúc ly ca,

Một chương đã đủ xót xa ngâm ngùi.

Thử trông thành Lạc hoa rơi,

Gió mưa xuân cũng dễ thời biệt ly.

[5] Thác nước Niagara: Cái này tớ đã từng chú thích trong Người yêu hoàn mỹ rồi, có vẻ bà tác giả rất thích cái cụm từ mô tả mờ mờ như thác nước Niagara nhỉ. Thác này còn có tên gọi là thác Thiên Đường, một trong 10 thác nước lớn nhất thế giới. Và nếu ai không nhớ thì, đây chính là ngọn thác xuất hiện trong bộ phim hoạt hình ‘Up’ (Vút bay) của hãng phim Walt Disney đây ạ.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: SỰ TẬN TÂM

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Cách xa ngàn dặm, sân bay Frankfurt. Tại trung tâm đón nhận và trung chuyển các chuyến bay quốc tế quan trọng này luôn có cảnh tượng người người vội vã, không ngừng đi lại. Trong đó cũng không thiếu những thương nhân tài năng của các quốc gia, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ nghiêm túc và cẩn thận, sự cạnh tranh kịch liệt gay gắt đã mang đến những áp lực vô hình đè nặng lên tinh thần của họ.

Đại sảnh sân bay truyền đến tiếng nói mềm mại của cô nhân viên nữ, nhắc nhở thông tin về một chuyến bay đến New York nào đó.

Trong đám đông có một người đàn ông xuất hiện, đi theo phía sau là ba người cấp dưới, nét mặt bình thản, giọng nói vô cùng điềm tĩnh.

“Hội nghị ngày mai mấy giờ bắt đầu?”

“Chín giờ rưỡi sáng.”

“Phía bộ phận tiêu thụ thế nào?”

“Đã đến, phòng PR đã sắp xếp chỗ ở, chỉ chờ Đường tiên sinh qua đó đàm phán.”

“Biết rồi.”

Đang nói chuyện, điện thoại di động trong tay người đàn ông bỗng nhiên rung lên không ngừng, liếc nhìn qua, đó là một dãy số xa lạ.

Anh tiếp điện thoại, giọng nói vô cùng máy móc: “Alo? Xin hỏi ai đấy?”

“Là tôi.”

Tiếng nói hết sức quen thuộc ở đầu kia khiến anh bất ngờ dừng bước, vươn tay làm một động tác dừng lên tiếng với ba người phía sau. Không đợi anh mở miệng nói điều gì, đối phương ở đầu bên kia đã nói trước:

“Vũ Ngân, thời gian của tôi không còn nhiều nữa, cho nên nếu rảnh, tôi muốn gặp cậu một lần. Có một chuyện....Tôi cần cậu.”

.....

Cúp máy.

Cấp dưới đứng phía sau không khỏi lên tiếng nhắc nhở anh: “Đường tiên sinh, thời gian lên máy bay đã sắp đến rồi.”

Anh im lặng vài giây.

Bất ngờ mở miệng nói với họ: “Đặt vé máy bay cho tôi một lần nữa, tôi muốn về nước.”

.....

Giản Tiếp xin nghỉ phép suốt cả một tuần, từ đầu đến cuối an phận ở bên cạnh giường bệnh của lão Giản. Người xưa có câu, ‘cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử’*, Tiểu Giản nhà chúng ta chính là một ngoại lệ.

*(*khi cha mẹ ốm đau dai dẳng chẳng đưa con có hiếu nào ở bên giường)*

Lão Giản chỉ hơi ho khan một cái, Tiểu Giản lập tức đứng lên vỗ lưng cho ông; ánh mắt lão Giản liếc qua cốc nước, Tiểu Giản liền kêu ‘để con để con’ rồi đi rót ngay; lão Giản không quen ăn các thứ trong bệnh viện, thích những món ăn thanh đạm trong một nhà hàng cách nơi này khá xa, Tiểu Giản liền hào hứng mỗi ngày chạy xe máy đi đi lại lại ba lần để mua về ba bữa cho lão Giản; buổi tối lão Giản ngủ trên giường trong phòng bệnh, còn Tiểu Giản thì nằm ngủ trên chiếc sofa đặt ngay cạnh đó.

Ban ngày sợ cha buồn chán, Tiểu Giản liền đặc biệt hào hứng đem tới một chiếc máy laptop, rộng lượng cho cha mượn tài khoản bảo bối của mình: “Cha, chán thì chơi game nhé?”

Lão Giản đang ngồi nghe kinh kịch[1], rung đùi đắc ý lên tiếng ‘ừ’.

Một chút nhiệt tình của Tiểu Giản lập tức tăng vọt lên cao, thế giới game online chính là thiên hạ của cô đấy nhé, có thể mang cha tiến vào thế giới khoa học kỹ thuật hoàn toàn mới này, chỉ có hai chữ dễ hình dung mà thôi: quá vẻ vang!

Ưu điểm lớn nhất của Tiểu Giản chính là chịu khó làm việc! Nói làm thì sẽ làm ngay!

“Cha, cha thích tài khoản nam hay là tài khoản nữ?” Gõ tanh tách trên bàn phím một hồi.

“Tùy con.”

“Vậy thì chọn tài khoản nữ đi.” Nói đến giới tính trong trò chơi, theo nguyên tắc thì chỉ có hai loại, tuy nhiên do nhu cầu phát triển mở rộng các ngành nghề, không tự giác sản sinh ra một loại mới: tài khoản nhân yêu [2].

Một chút chướng ngại tâm lý kiểu ‘ba ta là nhân yêu’ Tiểu Giản cũng không có, vèo vèo vài cái lập xong tài khoản nhân yêu, nhanh chóng hỏi tiếp: “Cha, cha thích môn phái nào?”

“Tùy con.”

“Vậy để Nga Mi đi.” Cái kỹ năng kia của Nga Mi rất đẹp đó nhé, phóng ra kỹ năng còn kèm theo một chuỗi hoa tươi.

Tiểu Giản nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác: “Cha, tài khoản này nên đặt tên là gì mới tốt nhỉ?”

Đặt tên là sở thích của lão Giản, thuận miệng đọc ra một câu thơ: “Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu [3]” (*Đừng cười ra trợn ta say*)

“Cha, hệ thống thông báo đã có người đăng kí.”

Lão Giản lập tức không còn hứng thú: “Vậy con đặt đi.”

“Ừm.” Tiểu Giản suy tư vuốt cằm.

Hình tượng của cha ở trong hiện thực to lớn như thế, vào trong trò chơi lại càng phải rực rỡ chói lọi hơn. Nhất là cái tên, phải thật hùng mạnh, thật khí thế, thật căn chính miêu hồng[4], dù không hay cũng phải thật đặc biệt, phải khiến người ta thuộc lòng nó, vừa nhìn thấy liền có cái cảm giác vô cùng giật mình ‘ôi ôi chói mắt ghê, không mở nổi mắt nữa rồi...’ mới được.

*(*căn chính miêu hồng: chỉ những người có xuất thân tốt)*

Trong đầu Tiểu Giản hiện lên rất nhiều cái tên giống như ‘hùng bá thiên hạ’, ‘đỉnh thiên hào hán’, ‘đầu rồng phương Đông’, ‘súng thần công dưới khó ai thêm sợ ai’ các loại, đều cảm thấy không đủ khí thế không đủ quyền lực, cuối cùng, hai mắt Tiểu Giản bùng sáng.

“Cha, có rồi!”

“Gi?”

“Gọi là ‘Quét ngang Nhật Bản cùng cây gậy’!”

“.....”

Tiểu Giản đắc ý hả hê: “Ha ha ha ha quá đủ khí thế đúng không!”

Lão Giản cầm lấy cái chổi lông gà ở một bên vung lên: “Cái con nhóc chết tiệt này, mày thật sự là kiểm sát viên chứ không phải là mấy thằng lưu manh ngoài đường hả?”

.....

Đêm khuya tĩnh lặng.

Tiểu Giản mệt mỏi, ôm chăn rúc vào ghế sôpha ngáy khò khò. Người này không những không lạ giường, không những có tướng ngủ cực kỳ kém, mà còn chảy cả nước miếng nữa.....

Lão Giản không biết đã tỉnh từ bao giờ, giống như chưa từng tiến vào giấc ngủ, lặng lẽ đứng lên trong đêm khuya gần sáng, xuống giường, đi tới sôpha cúi đầu nhìn người đang ngủ say, dưới đầu cô còn đặt một trang giấy, trên đó viết những mưu kế để ngày mai giúp cha đánh quái luyện cấp tiến công chiếm thành như thế nào.

Thật là, cô nàng này lại có thể coi chuyện này như chính sự mà thực hiện nữa.

Lão Giản thờ dài, haizz.....

Đứa con gái của ông ngoan ngoãn đến vậy, vì sao không chịu để cho bản thân mình được hạnh phúc cơ chứ.

Mặc quần áo, Giản chủ tịch lặng lẽ ra khỏi phòng, đi ra bên ngoài.

Trong phòng khách, đèn bật sáng, một người đàn ông đang ngồi trên ghế sôpha, lật xem văn kiện.

Đó là một người đàn ông còn khá trẻ tuổi, bộ tây trang tối màu vừa khít bao quanh cơ thể thon dài, nút áo trên cùng của chiếc somi được mở ra, vầng sáng của chiếc đèn bên cạnh chiếu tới, thấp thoáng ẩn hiện phần xương quai xanh gợi cảm bên dưới lớp vải.

Động tác của anh không nhanh không chậm, chiếc kính không vành vừa vặn che khuất ánh mắt phía sau, ngón tay thon dài cầm chiếc bút máy, thỉnh thoảng viết lên những chỗ trống trong đám giấy tờ, toàn bộ không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy những tiếng sột soạt mỗi khi chiếc bút máy chạm vào mặt giấy trắng.

Đứng xa một chút nhìn lại mới thấy khí chất của người đàn ông này gần như không hề ảm áp, bởi trong không gian mà anh đang tồn tại, bốn phía xung quanh sẽ tự nhiên có được một loại không khí tĩnh lặng như làn nước.

Nhìn thấy bóng dáng lão Giản, người đàn ông trẻ tuổi đứng lên, khẽ gật đầu một cái xem như chào hỏi, tiếng nói không hề dao động.

“Chủ tịch,” Anh khẽ vuốt cằm “Đã lâu không gặp.”

“À..... Đã đến rồi sao, “Mặc dù đã ba năm không gặp, quan hệ giữa hai bên cũng đã sớm không còn là cấp trên và cấp dưới nữa, nhưng cách xưng hô tôn kính của anh đối với ông đến bây giờ vẫn không hề thay đổi. Lão Giản lập tức nở nụ cười, vẻ mặt hòa nhã, chỉ tay vào chiếc ghế sôpha: “Ngồi đi.”

“Được.”

Lão Giản nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Bất ngờ gọi điện thoại cho cậu, bảo cậu về nước, đã khiến cậu gặp không ít phiền toái rồi.”

Anh chỉ khẽ cong khóe môi, thản nhiên đáp lại: “Đâu có...” Cừ chỉ giống như muốn giải thích: “Mấy ngày nay châu Âu có trận tuyết lớn, cho nên lúc chuyển máy bay có chút muộn, vì vậy mới tới chậm.”

“Cậu có thể trở về, tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

Giản chủ tịch nhìn anh, thấp giọng mở miệng: “Thằng thán mà nói, lần này tôi gọi điện thoại tới muốn gặp cậu, không phải bởi vì chuyện công việc, đây là bí mật của tôi, có chút chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ.”

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện không hề kinh ngạc cũng không hề hùa theo, anh chỉ nghe hết, rồi vô cùng máy móc phối hợp gật đầu một cái, phản ứng khá là hoàn hảo, không biến sắc, cũng không để lộ chút dấu vết nào.

Lão Giản nhìn anh, lập tức nhận ra, người đàn ông trước mắt mình đã sớm lột xác từ cậu bé trai năm đó trở thành một người không thể đoán trước được, trở thành một thương nhân có đủ tư cách ẩn phía sau lưng giới tài chính, sắm vai một kẻ ác rồi.

“Thân thể của tôi đã xảy ra vấn đề rất lớn. Tôi và bác sĩ giữ bí mật chuyện này với Giản Tiếp, không nói cho con bé biết, chuyện này, chỉ có tôi và bác sĩ Thường biết được, bây giờ còn có cậu.”

Nghe vậy, người đàn ông trẻ tuổi ngẩng đầu, đẩy mắt lướt qua một tia cảm xúc phức tạp.

“Tôi không bỏ được Giản Tiệp, con bé vẫn còn chưa hiểu chuyện, đối với Giản thị cũng không nhận thức rõ, đối với tình yêu lại không biết đề phòng, con bé hoàn toàn không biết chẳng may có một ngày tôi đột ngột chết đi, nó sẽ gặp phải số mạng như thế nào. Bao nhiêu người muốn đem Giản thị từ danh nghĩa nó cướp đi, bao nhiêu người biết được nhược điểm lớn nhất trong chuyện tình cảm của nó, những thứ này về sau đều có thể đánh vỡ phòng tuyến của con bé.”

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện yên lặng lắng nghe.

“Ngài hy vọng tôi nên làm thế nào?”

Chủ tịch Giản Hải Thành nhìn anh, nhỏ giọng nói.

“Vũ Ngân, trở về giúp tôi một lần đi.”

“Đã qua nhiều năm như vậy, những gì cậu làm vì Giản thị, vì tôi, tôi biết, đã sớm vượt qua trách nhiệm của cậu; tôi nhìn cậu lớn lên, ba năm trước đây lại dứt khoát muốn cậu rời khỏi, nguyên nhân trong đó thật sự là.”

“Tôi hiểu,” Anh bỗng nhiên cắt ngang lời của ông: “Những chuyện trước kia, tôi đều biết.”

Lão Giản nhìn vẻ mặt của anh, liền biết anh không hề nói dối, nhưng mà ba năm đã trôi qua, chuyện cũ ngày trước đều đã trở thành thứ không thể thay đổi, điều này khiến cho lão già như ông thật sự rất xúc động: “Cậu rất ít khi xuất hiện trước giới truyền thông, cho nên ba năm qua tôi cũng không hề biết cậu đã sống thế nào, nếu không phải bởi vì tôi có một người bạn từng giao dịch vốn với cậu, tôi sẽ không biết được, thân phận của cậu bây giờ đã không còn như xưa.”

Anh khẽ cười, không để tâm nói: “Công việc chẳng qua chỉ là hứng thú chơi đùa mà thôi.”

Chủ tịch Giản Hải Thành lập tức nở nụ cười, có người đàn ông này ở đây, ông có thể yên tâm được rồi.

Cuối cùng cũng có thể yên tâm nói ra lời đề nghị cuối cùng trong lòng.

“Vũ Ngân, xem như là giúp tôi một lần cuối cùng đi, hãy cùng Giản Tiệp đi làm một số chuyện, dạy con bé hiểu được chút đạo lý. Hãy trông chừng con bé giúp tôi.”

[1] Kinh kịch: là một thể loại ca kịch của Trung Quốc, hình thành và phát triển mạnh ở Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Huy kịch và Hán kịch.

2] Nhân yêu: Chỉ những người nam chơi nhân vật nữ trong game online.

[3] Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu: Một câu thơ trong bài “Lương châu từ” của Vương Hàn.

Nguyên tác chữ Hán:

涼州詞

葡萄美酒夜光杯，

欲飲琵琶馬上催。

醉臥沙場君莫笑，

古來征戰幾人回。

Hán Việt

Bồ Đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tửu bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Dịch thơ: (Trần Trọng San)

Rượu bồ – đào, chén dạ quang

Muốn say, đàn đã rền vang giục rồi

Sa trường say ngủ ai cười

Từ xưa chinh chiến mấy người về đâu

[4] Căn chính miêu hồng: Nói “căn hồng” là để chỉ gia đình có xuất thân tốt, như công nhân, bần nông và trung nông, con em liệt sĩ, quân nhân; cho rằng con em xuất thân trong gia đình như vậy nhất định sẽ tốt, nhất định theo cách mạng. Còn “miêu chính” là chỉ người sinh dưới thời Trung Quốc đổi mới, sinh dưới lá cờ đỏ, không bị ảnh hưởng của tư tưởng cũ. Dưới thời cách mạng văn hóa, những thuật ngữ chính trị này được dùng rất phổ biến, có bao nhiêu người bị quy kết là “xuất thân không tốt”. Bây giờ “căn hồng miêu chính” bị coi là một thuyết pháp sai lầm không còn lưu hành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: HÔM NAY BẮT ĐẦU LÀM QUẢN ĐỐC

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Không nên đồng ý.

Lẽ ra không nên đồng ý!

Ngồi trên máy kéo nghe tiếng động cơ kêu ầm ĩ suốt cả một đoạn đường, Giản Tiệp nhìn khung cảnh hoang vắng hiện ra trước mắt, lần thứ năm mươi sáu cào mạnh vài cái vào đầu mình

Máy kéo? Đúng vậy, chính là máy kéo.

Ông cụ lái máy kéo vẫn còn ngậm tẩu thuốc trong miệng, vui vẻ chuyện trò cùng cô.

“Này cô gái trẻ, cháu đến từ thành phố lớn đúng không? Trắng trắng mềm mềm, giống ‘Tài Phát’ nhà bác y như đúc vậy!”

Cái tên Tài Phát này vừa nghe liền biết có tiền số, người có chút đầu óc sẽ không đi hỏi nó là tên đứa trẻ nào, nhưng mà ông cụ máy kéo không có văn hóa, đồng chí Tiểu Giản của chúng ta lại càng không có văn hóa hơn, lòng hiếu kỳ vừa trào dâng liền lập tức mở miệng hỏi: “Tài Phát là ai vậy bác?”

“Tài Phát ấy à, bảo bố nhà bác đấy! Mọi người thương nó lắm! Lúc chuẩn bị ăn mừng năm mới thì đem con heo mẹ này đi bán, đổi ít tiền mua đồ sắm tết. Cháu gái à, bác bảo cho mà biết, Tài Phát nhà bác chính là một con heo mẹ rất tốt đấy nhé! Về ngoài trắng trẻo trông giống cháu, nên mới đặc biệt đặt tên thế. . . . A ha ha ha ha. . .”

Giản Tiệp: “.”

Nhất định là đầu óc cô bị nước tràn vào rồi mới chịu đồng ý với cha tới cái chỗ chim không đẻ nổi trứng này!!!

Nhớ tới chuyện xảy ra một tuần trước, Giản Tiệp liền cảm thấy đau đớn vô cùng –

Chỉ một tuần trước đây thôi, cha của Giản Tiệp, cũng chính là lão Giản của chúng ta, nằm trên giường bệnh yếu ớt nói với cô rằng: “Tiểu Giản, tuy cha biết rằng, bây giờ muốn con bỏ việc thì chắc chắn con sẽ không đồng ý, nhưng bao năm qua cha vẫn luôn có một nguyện vọng để ở trong lòng, chưa thể hoàn thành là một điều nuối tiếc. . .”

Lúc lão Giản nói những lời này, giọng điệu nghe hết sức tang thương, mang theo dư âm sâu lắng, cực kỳ giống những câu trong di chúc!

Loại người như Giản Tiệp, bình thường nhìn qua trông bạo lực vô cùng, nói không lại ba câu liền nắm tay hét lên tao liều mạng với mày, nhưng kiểu người như vậy thật ra lại rất dễ mềm lòng, không thể đứng nhìn cảnh người khác trắng trối với mình trước lúc lâm chung được, cho nên khi ấy Tiểu Giản liền cảm thấy mũi mình chua xót, tấm lòng hiếu thảo hai mươi năm của đứa con cũng theo đó trở về, hai cái móng vuốt ngoan ngoãn bám vào giường bệnh, nghẹn ngào thốt lên: “Cha, tâm nguyện của người là gì?”

– Đừng có nói với con là cha muốn đi tìm mối tình đầu năm ấy gì gì đó nhé. . .

Nếu nói thế, bà mẹ ở dưới tuổi vàng kia biết được nhất định sẽ chết không nhắm mắt, nhảy dựng lên đánh con mất thôi.

Nghĩ vậy, Tiểu Giản liền quay sang cò kè mặc cả với cha: “Cha, trước khi mẹ chết con đã đồng ý với bà, không cho cha có vợ bé, thế nên mỗi tình đầu hay bỏ bịch gì đó của cha, đừng bảo con đi tìm đấy nhé.”

Lão Giản nghiêng rằng: “Trông bố mày giống hạng người như vậy lắm à?!”

Còn không nghĩ thử xem, đồng chí Giản Hải Thành ông đây cả đời chìm nổi chốn thương trường, vô số lần ra vào nơi sắc dục vẫn luôn nghiêm chỉnh ngồi từ đầu đến cuối, cô gái nào gặp cũng khen ông là đệ nhất tình si trên thế gian, tuy rằng mấy cô nàng trên phố ấy chỉ là nói giảm nói tránh cho dễ nghe thôi, nhưng những lời nịnh bợ đó cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, có nền tảng sự thật vững mạnh cả đấy!

Không ngờ cô con gái của ông còn cố lấy dũng khí, nhìn cha một lúc lâu, sau đó bạo gan gật đầu lia lịa nói: “Giống lắm!”

Lão Giản: “.”

Tiểu Giản lắc lắc ngón tay: “Cha, con bảo cho cha biết, cái gọi là nhân vật trí dũng kiệt xuất trên thương trường, cái gọi là chí hướng lớn sự nghiệp lớn, đều chỉ là những thủ đoạn dụ dỗ bằng sắc đẹp mà thôi.”

Thật đúng là một lý luận gây sốc!

Lão Giản không nói hai lời, lập tức nhặt cái chổi lông gà bên cạnh cho cô một trận đòn nên thân.

Cũng may, cảnh giới tinh thần của Lão Giản còn cách cái kiểu háo sắc thấp hèn trong suy nghĩ của Tiểu Giản xa lắm, đánh cô một lát xong mới chậm rãi nói: “Cha vừa mua một nhà máy nhỏ tại một địa phương, mấy năm gần đây hiệu quả và lợi ích kinh tế của nó không được tốt lắm, chỗ đó lại là nơi cha từng đi qua trước kia lúc còn tham gia quân ngũ, bà con nơi ấy có ơn với chúng ta, nhà máy đó tuy nhỏ nhưng đối với dân bản xứ thì lại là bộ phận kinh tế trọng yếu, cho nên cha muốn giúp nó phát triển tốt hơn, báo đáp bọn họ.”

“Đây là chuyện tốt mà!” Giản Tiếp vừa xoa hông vừa tràn đầy nhiệt huyết nói: “Bánh ít đi, bánh quy lại, oa, đây là một cảnh giới tinh thần như thế nào chứ! Cha, làm đi! Con sẽ ủng hộ!”

“Ừm, vậy thì, chỗ đó vừa vắng thiếu một người quản đốc, cha phái con đến đấy làm quản đốc luôn nhé.”

.

.

.

Không nghĩ nổi nữa.

Giản Tiếp vô cùng phiền muộn.

Vì sao lúc ấy máu nóng lên đầu, cô lại xúc động làm ra cái quyết định như vậy chứ? Không chỉ khiến mình thay đổi, mà còn là thay đổi vô cùng lớn nữa. Xúc động bỏ việc rồi quay về nông thôn thật.

Kích thích quá mãnh liệt, thật sự quá mãnh liệt mà!

Vì vậy một tuần sau đó, đồng chí Giản Tiếp liền giống như những thanh niên tri thức tiến bộ năm ấy, lên núi tiến về vùng nông thôn, trèo non lội suối trăm cay nghìn đắng, đầu tiên là ngồi trên một chiếc xe màu xanh lục, rồi đổi tiếp một chiếc xe nhỏ màu đen, lại lấy bản đồ ra hi hục leo núi nửa ngày trời, lên được một chiếc máy kéo, âm âm ù ù suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tới được cái nơi gọi là thôn Tây Khẩu!

Máy kéo vừa tắt động cơ, những tiếng cười nói từ xa lại gần bất ngờ truyền đến.

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!”

“Xã hội chủ nghĩa thật tốt! Xã hội chủ nghĩa thật tốt! Xã hội chủ nghĩa phải tới quản đốc mới!”

Giản Tiếp: “.”

Một ông lão với mái đầu đã điểm chút hoa râm nhìn thấy cô bước xuống từ máy kéo, vội vàng tiến lên chào đón, nhiệt tình cầm tay cô.

“Giản quản đốc phải không? Xin chào xin chào! Chúng tôi chờ cô đã hơn nửa ngày rồi! Tôi là trưởng thôn này, tên là Trương Thủy Căn, cô cứ gọi tôi là Trương là được!”

“À à! >

Giản Tiếp lớn đến tuổi này, chưa từng gặp phải cảnh tượng hoành tráng như thế bao giờ, vừa xuống máy kéo đã cảm thấy chân mềm nhũn suýt chút nữa vấp ngã.

Liếc mắt nhìn thấy cảnh tượng mấy chục con người cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé đủ loại cầm trong tay một bó hoa đại hô to ‘hoan nghênh hoan nghênh’,

Giản Tiệp toát mồ hôi đầy mặt, cô làm cái chức kiểm sát viên nhỏ bé nhiều năm như vậy đã sớm quen bị cấp trên chỉ huy rồi, nay bỗng dưng trở thành cấp trên được người ta chào đón, thật đúng là không dám thừa nhận mà.

“Chào mọi người! Xin chào tất cả mọi người!”

Bắt tay với trưởng thôn, Giản Tiệp nói: “Trưởng thôn, chuyện như thế này về sau không cần làm vậy đâu, tôi cũng chẳng phải nhân vật tai to mặt lớn gì, không cần phải thế, thật đấy.”

Trưởng thôn hiển nhiên là một người vô cùng thật thà trung hậu, không hiểu được cái vẻ tỏ ra khách khí của người Trung Quốc là gì, người ta nói không cần ông liền không cần thật, quay đầu vẫy vẫy tay nói: “Mọi người có thể trở về rồi, về đi.”

Trưởng thôn thật thà, người dân nơi này đương nhiên càng thật thà hơn, các đồng chí nông dân vừa nãy vẫn còn hô to hoan nghênh xin chào lập tức giải tán: “Phù. Một chết đi được. Về nhà về nhà thôi.”

Giản Tiệp: “.”

Khác biệt văn hóa to lớn giữa các vùng miền quả nhiên không phải tầm thường mà...

Giản Tiệp đeo cái ba lô lớn trên lưng, hỏi: “Trưởng thôn, bây giờ chúng ta đến nhà máy nhìn một chút phải không?”

“Không vội,” Trưởng thôn khoát tay, dẫn cô đi về phía trước: “Đúng rồi, phó quản đốc mà mọi người phái tới đã đến đây một tuần trước, bắt tay vào làm mọi chuyện trong nhà máy rồi, cậu ta chờ cô ở phía trước, để tôi đưa cô qua...”

Giản Tiệp nghe vậy, lập tức mở to mắt: “Phó quản đốc?!”

Còn có phó quản đốc nữa?!

Do cha điều tới? Sao cô lại không biết chuyện này? Mẹ ơi, rốt cuộc đây là do phong thủy bảo địa hay là do chuyện gì mà toàn bộ quản đốc Trung Quốc đều vurun dài chân chạy tới chỗ này vậy.

Đang nói, bỗng một bóng người xuất hiện phía trước rơi vào trong tầm mắt Giản Tiệp.

Độc điệu hàn Giang Tuyết. [1] (Một mình câu tuyết sông)

Anh cứ đứng cô đơn như thế, giữa một khoảng trời ngập tuyết bay tiến vào trong đôi mắt cô. Trời làm mưa tuyết, anh cầm chiếc ô Luân Đôn màu đen, đứng dưới đèn đường, đưa tay vào túi quần, hững hờ im lặng, đường cong nửa gương mặt đậm nét rõ ràng, đưa mắt nhìn lên, thế giới hoang vắng cô đơn phía sau anh dường như đều trở thành cái phông nền tàn lụi, dãy núi bao la, chim bay mất dấu, trong cái khung cảnh rộng lớn đến thế lương này, chỉ có anh là cận cảnh duy nhất nhìn thấy được.

Về sau cho dù rất nhiều ngày đã đi qua, Giản Tiệp vẫn không thể không thừa nhận, cái hơi thở hờ hững lạnh lùng của Đường Vũ Ngân khi đó không người nào có thể gần gũi được, anh cứ đứng nơi ấy, không gần không xa, giống như mọi việc không liên quan gì tới mình thì không cần chú ý, tất cả trong mắt đều chỉ là công việc mà thôi, cô không biết hứng thú của anh ở nơi nào, không biết chuyện gì có thể khiến cho người đàn ông ấy động tâm, cô chỉ biết, anh là một người ngoài cuộc hoàn hảo.

Và cô cũng không hề biết, cuộc sống trong tương lai, về bề ngoài cực kỳ có tính lừa gạt của người đàn ông đó sẽ cho cô càng nhiều ảo tưởng sai lầm khác. Ân sâu bên dưới gương mặt lạnh lùng thanh cao ấy là đáng về rục rờ và diêm lệ, một khi buông thả bản thân, sẽ khiến người ta vô cùng rung động. Phải đến cuối cùng cô mới biết, nếu không phải đã sớm một lòng một dạ đối với cô từ lâu, làm sao anh có thể bình yên đến vậy.

Đáng tiếc khi ấy trong giây phút ban đầu gặp lại, cô chỉ coi anh là một người khách qua đường vội vã trong cuộc sống của mình.

Anh nhìn cô, tự giới thiệu vô cùng đơn giản, cũng không vurun tay ra để mời nắm, chỉ nói ba chữ: “Đường Vũ Ngân.”

—— Đồng chí à, anh thật kiêu ngạo quá đi!

Quản đốc Tiểu Giản nhìn vị phó quản đốc không quen không biết trước mắt, trí nhớ lập tức xoay tròn. Lần đầu tiên nhìn thấy cô đã có cảm giác người này rất quen thuộc, giống như trước kia đã từng gặp nhau ở một nơi nào đấy; nhưng sau đó Giản Tiệp liền bình thường trở lại, đơn giản bởi vì, quản đốc Tiểu Giản của chúng ta có một tật xấu khó chữa, đó là nhìn đàn ông đẹp trai đều cảm thấy bọn họ rất quen thuộc.

Tiểu Giản đảo mắt.

Đặt một trái bom hẹn giờ bên người thật sự rất không an toàn, đối với người cha phái tới giám sát mình, nhất định phải xuống tay nhanh chóng, ngay tại lúc mới sinh, giết chết hẳn luôn mới được!

Hừ hừ.

Kết quả là, đồng chí Giản Tiệp chắp tay ra sau lưng, cà lơ phát phơ quét mắt nhìn anh từ trên xuống dưới vài lần, sau đó đi vòng quanh vài lượt, lạnh lùng mở miệng.

“Thằng nhóc, mi từ đâu tới thế? Về ngoài trẻ tuổi không tẻ đâu. Vẫn còn là học sinh hả?”

[1] Độc điệu hàn Giang Tuyết: Câu thơ trích trong bài Giang Tuyết (Tuyết trên sông) của Liễu Tông Nguyên.

Nguyên tác chữ Hán:

江雪

千山鳥飛絕，

萬徑人蹤滅。

孤舟蓑笠翁，

獨釣寒江雪。

Hán Việt:

Thiên sơn điều phi tuyết

Vạn kính nhân tung diệt

Cô chu thôi lập ông

Độc điệu hàn giang tuyết

Nghìn non, bóng chim tắt

Muôn nẻo, dấu người không

Thuyền đơn, ông toi nón

Một mình câu tuyết sông.

Nghìn non vắng bóng chim bay

Mịt mùn muôn dặm chẳng hay chân người

Lão thuyền nón lá áo toi

Mặc sông tuyết phủ vẫn ngồi buông câu.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: QUẢN ĐỐC NÔNG THÔN KHÔNG DỄ LÀM

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Tử Vi Các

Đối với cách chào đón đậm mùi thổ phỉ hoang dã trên núi của đồng chí Gián Tiếp, Đường Vũ Ngân không hề nhú mày lấy một lần. Gián Tiếp còn đang nghĩ ‘không lẽ thằng nhóc này là bao cô, bị dọa sợ đến ngu người rồi’, thì vừa ngẩng đầu lên, cô bắt gặp một động tác nhỏ lơ đãng của anh.

Khóe môi khẽ nhếch, anh không thèm đáp lại.

Mặc dù không hề có một tiếng động nào, nhưng cô vẫn nghe được rõ ràng tiếng cười nhạo từ đáy lòng người đàn ông ấy.

Coi thường.

Đường Vũ Ngân đang khiêu khích cô.

Phần lớn kẻ mạnh đều không thích đấu võ mồm với bạn bao giờ, chỉ cần nhìn bạn không vừa mắt, một chữ thôi: giết ngay lập tức! Mà họ giết cái gì? Tuyệt đối không phải là cái loại ‘một đao chém xuống gọi người khiêng đi’, mà là vô hình, là mặt không đổi sắc, là hình thức giết người có đẳng cấp cao nhất: giết chết uy phong, giết chết tôn nghiêm, đồng thời giết chết tất cả mọi tự tin và tư cách mà bạn vốn có.

“Này! Cậu cười cái gì hả? Không cho phép!”

Mặc dù chột dạ, nhưng Giản Tiệp vẫn cố lấy dũng khí ưỡn cao bộ ngực nhỏ, âm thầm động viên chính mình: Sợ cái rắm ấy! Thằng nhóc này chẳng qua cũng chỉ là một chức phó mà thôi, tốt xấu gì ông đây cũng là quân đốc phân xưởng này!

Không nhịn được lên tiếng nhắc nhở cậu ta một câu: “Chuyện đó, chú em đã biết chưa, về sau chị đây chính là quân đốc.” Cũng chính là Lão Đại của mi! Boss của mi đây!

Đường Vũ Ngân khẽ gật đầu một cái, tỏ ý khen ngợi: “Giản quân đốc có được cái giác ngộ này, không tệ, đáng để tuyên dương.”

“Hí hí, phải không phải không TvvvvT”

.

Mẹ kiếp! Sao lại không cẩn thận đắc ý quên mất chuyện chính rồi! Quân đốc Tiểu Giản được một phen đồ mồ hôi, cũng tại nhiều năm qua cô chưa từng được ai thật lòng khen ngợi mà.

Đường Vũ Ngân miễn cưỡng tỏ ý khen, còn đối với cái động tác nhỏ sau đó của Tiểu Giản thì anh không thèm để ý, giống như kẻ vừa nãy đùa giỡn người ta không phải là mình vậy.

“Thế thì, bây giờ đã có thể đi được chưa?”

“Hả? Đi đâu?”

“Dẫn cô đến chỗ ở sau này.”

“Tuyệt quá...” Tiểu Giản vô cùng vui vẻ: “Còn có chỗ ở nữa á, tôi còn tưởng sau này phải ở trong nhà của người ta chứ.”

“Không đâu, của cô là phòng riêng.”

“Oa oa còn có cả phòng riêng nữa sao OvO.”

Tiểu Giản càng lúc càng hưng phấn, có phòng riêng có nghĩa là có giường, có điều hòa, có TV, còn có Internet!

Có câu nói rất đúng thế này: cho tôi một đường dây mạng, tôi liền có toàn thế giới trong tay!

Xem ra cuộc sống trong tương lai cũng không tính là quá tệ đâu, vừa được chơi game vừa được làm quân đốc, đúng tiêu chuẩn phú nhị đại* rồi còn gì. Mơ ước về một tương lai tươi sáng, Tiểu Giản hùng dũng bùng bùng khí thế đi như bay trên mặt đất.

*(*phú nhị đại: chỉ những con nhà giàu thuộc thế hệ thứ hai, được thừa hưởng tài sản của người đời trước)*

Nhưng có câu nói như thế nào ấy nhỉ?

Mộng giữa ban ngày, là không thể quá nhiều.

Ngay tại lúc Giản Tiệp đang ôm những lí tưởng lớn lao, ước mơ tốt đẹp vào tương lai tươi sáng thì sự thật vô tình đã đánh tan mộng đẹp của cô nàng.

Cửa vừa mở ra, Giản Tiệp lập tức chết lặng cả người.

Năm phút sau, Tiểu Giản mới tìm lại được thanh âm của mình, run lẩy bẩy chỉ tay vào trong nói: “Đây cũng được gọi là phòng riêng sao?”

“A,” Đường Vũ Ngân không hề cảm thấy có vấn đề dù chỉ một chút: “Cô cũng thấy mà, có giường, có điều hòa, có TV, còn có dây mạng nữa.”

Giản Tiệp ôm lấy ván cửa, vô cùng oán hận.

“Cậu có lầm không! Đây mà gọi là giường sao?” Chỉ là một tấm ván gỗ! Trên mặt phủ hai tấm vải cùng một đồng rom khô!

“Cậu có mắt thẩm mỹ không vậy! Đây mà gọi là điều hòa à?” Chỉ là một cái chậu than! Còn bị mẻ một góc nữa!

“Đường Vũ Ngân, TV thuộc hàng đen trắng tôi còn chưa tính đâu đấy!” Lại còn chỉ có đúng một kênh CCTV [1] nữa! Đây không phải là muốn cô ghen chết à?!

“Quan trọng nhất là! Đường dây mạng! Cậu nói có dây mạng chính là như thế này đây hả?!” Một cái dụng cụ rách rưới tự điều chế, dùng thẻ quay số

điện thoại 201 để lên mạng.

Đường Vũ Ngân hết sức kinh ngạc hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Giản Tiệp nhìn anh như đang nhìn một con quái thú: “Chẳng lẽ thế này là chưa đủ vấn đề sao.” Lão đại, ít nhất anh cũng nên cho em vài cái kênh truyền hình chứ, CCTV dành cho thiếu nhi cũng được mà.

“Ừm, cái này có chút khó xử đây.” Đường Vũ Ngân sờ cằm suy tư: “Trong xưởng của chúng ta, ngoài gian phòng này, những gian còn trống để cô có thể ở chỉ còn hai chỗ thôi.”

Hai mắt Tiểu Giản lập tức trở nên sáng ngời: “Chỗ nào?!”

“Chuồng heo.”

“.”

“Còn lại là phòng của tôi, ở phía đối diện.”

“.”

Giản Tiệp đỏ mặt hỏi như thác núi Lư [2] tuôn trào.

Cùng heo ngủ, cùng đàn ông ngủ, so sánh với hai hình thức khốc liệt kia, cô mới phát hiện ra căn phòng này vẫn còn tốt chán.

Tiểu Giản vội vàng cười ngây ngô: “Cảm ơn, không cần làm phiền cậu nữa. Tôi vừa phát hiện ra cái giường này cũng được lắm! Có rom rạ, rất mềm mại! Chậu than này, mẽ một góc, càng ấm hơn! TV này, được thể thì không còn gì phản đối, chỉ có CCTV, đúng hai chữ: trung thành! Còn có đường dây mạng này nữa, trở về thời nguyên thủy! Bảo vệ môi trường! Chỗ này rất tốt, rất tốt mà.”

Đối với cái tâm tư nhỏ mọn mặt dày này của cô, có vẻ Đường Vũ Ngân hoàn toàn không có hứng thú, anh chỉ khẽ gật đầu một cái, tỏ ý chấp nhận: “Cô có thể nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Giản Tiệp ôm đầu: tinh thần AQ của nhân dân lao động quả nhiên là bùa mê thuốc lú mà. . .

Giản Tiệp thông thả đi mấy vòng trong phòng, rồi bất ngờ tiến tới gần anh, lên tiếng hỏi: “Đường Vũ Ngân, anh là người cha tôi phải tôi để giám sát tôi đúng không?”

“Giám sát.” Đường Vũ Ngân bỗng nở nụ cười, dường như cảm thấy vấn đề này rất thú vị, anh nâng mắt nhìn cô: “Giám sát cô tại cái chỗ thế này, tôi có thể được lợi gì chứ?”

“A.”

Đúng vậy.

Một người đàn ông bình thường tự nhiên đi tới cái chỗ chìm không để nổi trứng này để giám sát một cô nàng quân đội, nơi đây chẳng có chút hoạt động giải trí nào, còn cô nàng đó thì vẫn là một con nhóc chưa lớn, có gốc đầu mà làm thế.

“Tôi đã nói rồi, tôi tới nơi này là để giúp đỡ cô.”

“Giúp đỡ tôi cái gì?”

“Việc chính là kinh doanh, tôi sẽ giúp cô; còn về vấn đề sinh hoạt thường ngày, cô không muốn quản, tôi cũng sẽ quản giúp cô.”

Tiểu Giản chắc một tiếng: “Tiểu đồng chí, giác ngộ chính trị không tồi đâu, đã đọc qua ‘Lượng Kiếm’ chưa? Cũng biết học chính ủy nhà người ta cách phân công hợp tác rồi cơ đấy.”

Đối với cái loại đùa giỡn không mặn không nhạt này của cô, Đường Vũ Ngân luôn không có hứng thú, anh tự động bỏ qua nó.

“A, đúng rồi,” Anh chợt nhớ ra một chuyện, đi vào gian phòng đối diện của mình, cầm theo thứ gì đó quay lại: “Thiếu chút nữa quên đem cái này cho cô.”

Giản Tiệp mở to mắt: “Đây là cái gì?”

Ừm. ừm.

Vật này. Nói đơn giản thì, chính là một cái thùng gỗ nhỏ.

Đường Vũ Ngân vô cùng kinh ngạc nhìn cô: “Chẳng lẽ cô không biết dùng cái này?”

Cuối cùng cũng nhìn ra nó là cái gì, Giản Tiếp lập tức rùng mình nói: “Không lẽ anh đã dùng qua?!”

Lời còn chưa nói hết, hình ảnh liên tưởng trong đầu của quân đốc Tiểu Giản đã hiện ra vô cùng hoành tráng thế này: một người giống như Đường Vũ Ngân, đem cái thùng gỗ nhỏ đặt lên phía trước, sau đó, tao nhã, thần nhiên, kéo khóa quần dài xuống, lấy ra cái XX tráng kiện hữu lực của mình, nhắm chuẩn phương hướng, rồi sau đó Khụ! Mượn câu thơ người xưa từng viết thì đó là: Dây tơ như rồng đỏ mưa rào, nỉ non dây nhỏ khác nào chuyện riêng, tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy, mâm ngọc đầu bông này hạt châu. [3]

*(*bốn câu thơ trong bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị, bản dịch của Phan Huy Vịnh)*

Đúng vậy, đây chính là một cái: bốn cầu. Tên tục thường gọi là cái bô.

Quân đốc Tiểu Giản lập tức lau mồ hôi lạnh vương trên trán.

Nghĩ đến chuyện Đường Vũ Ngân từng dùng qua vật này, đem XX của anh ta bỏ vào qua, bây giờ còn muốn bảo cô đem PP* nhỏ cũng phải nhét vào theo đúng cách, cái chuyện này về tính tư mật. tính vệ sinh thì.

*(*PP: nguyên văn là cái mông, tớ đổi cho nó đỡ tục -_-)*

Đường Vũ Ngân khó có lúc kiên nhẫn như thế, chậm rãi giải thích một câu: “Yên tâm, tôi chưa bao giờ dùng qua.”

“Vì sao không dùng?”

Đường Vũ Ngân chân thành đáp: “Không quen.”

Giản Tiếp muốn học máu: “. Chẳng lẽ trông tôi giống với kẻ quen dùng bô lắm hay sao?!” Đại ca à, em cũng là người chịu nhiều ảnh hưởng từ quan niệm vệ sinh của người hiện đại lắm đấy

“Ừm, “Đường Vũ Ngân hết sức tốt bụng nói với cô: “Trong phòng đó không có buồng vệ sinh, chỉ có thể đi đến nhà vệ sinh công cộng cách chỗ này 1000m thôi.”

“”

“Hơn nữa trong đó không có đèn, cần phải tự mình cầm đèn pin, cẩn thận kéo roi mắt.”

“”

“Còn nữa, nhớ dùng nhà vệ sinh công cộng xong phải thông nó, nếu không sẽ dễ bị tắc lắm đấy.”

“”

Đường Vũ Ngân khẽ nở nụ cười, cực kỳ vô hại: “Còn vấn đề gì không?”

“”

Quân đốc Tiểu Giản yên lặng thu hồi quan niệm hiện đại về vấn đề vệ sinh của mình, từ giờ phút này trở đi nhất quyết làm kẻ mặt dày muốn giành chỗ trở thành người nguyên thủy: “Tôi . . . hay là tôi dùng cái bô này cũng được . . .”

1] CCTV: Đài truyền hình Trung Ương Trung Quốc, hiện có 18 kênh.

[2] Thác núi Lư: Lư Sơn, hay Lô Sơn, là một dãy núi nằm phía nam Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Đây là nơi đã đi vào thơ ca nhiều thế hệ của Trung Quốc, điển hình là bài “Xa ngắm thác núi Lư” (Vọng Lư Sơn Bộc Bô) của Lí Bạch mà ai cũng biết, vì chúng ta đã được học trong sách ngữ văn =]]]

Tác giả đã đổi từ hình tượng Niagara trong phim hoạt hình sang hình tượng thác núi Lư trong thơ Đường cho gần gũi với dân tộc :P

[3] Dây tơ như rồng đỏ mưa rào, nỉ non dây nhỏ khác nào chuyện riêng, tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy, mâm ngọc đầu bông này hạt châu: Bốn câu thơ trích trong bài “Tỳ Bà Hành” của Bạch Cư Dị.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: TÌNH THÂM LÀ CÁI CỰC KỲ VÔ DỤNG

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Sau khi Đường Vũ Ngân dặn dò mọi chuyện xong, anh quay trở lại phòng của mình, lúc đóng cửa còn nghe thấy tiếng gào khóc của Giản Tiếp qua điện thoại với bạn.

“Người anh em à cậu không tưởng tượng nổi đâu! Tớ đây cay đắng đau khổ vài chục năm qua, kết quả trong một đêm lại trở về trước thời kỳ giải phóng...Cha tớ bảo tớ đến cái chỗ xướng này làm cái chức quản đốc khi gió gì đó, cậu nói xem! Đây là cái thứ công việc **** gì chứ?!”

Đường Vũ Ngân khẽ nở nụ cười nhạt đến mức gần như không thấy, xoay người khép cửa phòng mình lại.

Tắm rửa xong xuôi, đi ra ngoài nhìn qua chiếc cửa sổ lớn, anh mới phát hiện tuyết đã rơi thật nhiều. Đường Vũ Ngân cầm khăn mặt lau khô nước còn vương trên tóc, rót cho mình một ly nước lọc, rồi tiện tay mở hé cánh cửa sổ. Từng bông tuyết đang rơi bên ngoài lập tức xuyên qua tầng tầng không khí bay vào, bám lên mu bàn tay nhẵn nhụi của anh, trong phòng nhanh chóng tràn ngập mùi hương đặc trưng và độc đáo của bông tuyết mùa đông, xen lẫn hơi thở tươi mát của bùn đất.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng nhiên không ngừng vang lên. Đường Vũ Ngân cầm cốc thủy tinh quay trở lại phòng, nhấn nút nghe điện thoại.

“Ai đấy?”

“Lạc Danh Huy.”

Đường Vũ Ngân vươn tay uống một hớp nước, không chút để tâm hỏi: “Muộn như vậy còn tìm tôi làm gì?”

Lạc Danh Huy nói thẳng: “Cậu đã qua mặt tổng giám đốc Bucker Chambers, trực tiếp đưa đơn xin từ chức đến chỗ chủ tịch hội đồng quản trị đúng không?”

Đứng từ góc độ người xem, Đường Vũ Ngân không khỏi lên tiếng khen tặng: “Tin tức của cậu cũng nhanh nhạy thật nhỉ.”

“Không nhanh không được! Bây giờ tất cả mọi người đều đang muốn chứng thực chuyện cậu đơn phương phá hủy hợp đồng, dùng một số tiền lớn để khôi phục sự tự do có phải là thật hay không? Phía Bucker xé đơn xin từ chức của cậu, phong tỏa tin tức, giám đốc phòng quan hệ công chúng còn dẫn một nhóm người đến đối phó giới truyền thông trong buổi trình diễn thời trang, nhất trí nói với người ngoài là cậu đang đi nghỉ phép, không chịu thừa nhận chuyện cậu từ chức rồi đi.”

Đường Vũ Ngân ‘ừ’ một tiếng, giống như nhân vật chính trong cái sự kiện này không phải là mình vậy, vô cùng bình tĩnh, ngay cả lông mày cũng không hề nhú lại.

Ở đầu kia điện thoại, Lạc Danh Huy cảm thấy không sao tin được: “Đường Vũ Ngân, cậu thật sự bỏ lại tất cả, đưa đơn xin từ chức với ban giám đốc?”

“À...” Người đàn ông bên này đáp rất hiển nhiên: “Không thể trách chuyện đó được, tôi đưa đơn từ chức cho Bucker, bọn họ không phê chuẩn.”

“Cậu có thể nói là đi nghỉ cũng được mà!” Từ chức đương nhiên là sẽ bị cự tuyệt rồi, ai cam lòng đồng ý để cậu đi chứ?

Bạn học Đường rất biết lắng nghe: “Xin nghỉ phép tôi cũng đã nói rồi, ông ta vẫn không phê chuẩn.”

Không nói ra thì thôi, nói rồi chỉ khiến Lạc tổng càng thêm đau đầu.

“Đường Vũ Ngân.” Ở đầu kia điện thoại, Lạc Danh Huy hít sâu một hơi: “Cậu đã gặp qua vị chủ tịch của công ty đa quốc gia nào đồng ý phê chuẩn cho tổng giám đốc quản lý khu vực châu Âu của họ vô cớ nghỉ ngơi suốt một năm liền chưa?!”

Đường Vũ Ngân xoa trán, buồn phiền đáp: “Thật ra tôi vốn định xin nghỉ hai năm cơ.”

Lạc Danh Huy: “.”

Vừa nghĩ tới vị chủ tịch đáng mến nhà mình vì chuyện Đường Vũ Ngân bỏ đi mà tức đến độ nằm trên giường bệnh hai ngày liền, Lạc Danh Huy ít nhiều cũng có cái suy nghĩ kéo Đường Vũ Ngân từ lối rẽ sai lầm trở về con đường đúng đắn.

“Đường Vũ Ngân, online đi, dùng webcam để nói chuyện.”

“Chỗ này online có chút khó khăn.”

“Khó khăn chỗ nào?” Tiểu Lạc vỗ ngực nói: “Ông đây đến giải quyết giúp cậu!” Trông thế nhưng ông mày cũng là giám đốc kỹ thuật Internet thuộc hàng trâu bò trong công ty đa quốc gia đấy!

Đường Vũ Ngân hết sức thành thật đáp: “Chỗ này của tôi chỉ có thể điện thoại quay số 201 để lên mạng thôi, vấn đề lưu lượng cùng tốc độ quả thật khiến người ta đau đầu.”

“.....”

Lạc tổng vô cùng bội phục, muốn một người đàn ông đã quen với việc ra vào phòng họp trong những văn phòng cấp cao phải từ bỏ tất cả, đi đến vùng nông thôn cùng với một cô quản đốc làm người nguyên thủy, đây là tấm gương quên mình vì nghĩa lớn lao thế nào chứ!

Lạc Danh Huy thốt thức không ngừng, anh đã bị Đường Vũ Ngân làm cho cảm động rồi.

“Tình yêu thật là vĩ đại quá.”

Đường Vũ Ngân cười nhạo anh: “Tình yêu gì chứ.”

“Chẳng lẽ không đúng à, “Giọng điệu của Lạc Danh Huy trở nên chua như giấm: “Không phải cậu vì Giản Tiệp hay sao?”

Đường Vũ Ngân bật cười, không giải thích gì.

Anh kéo dép lê đi ra ban công, dẫm lên lớp tuyết đọng trên đó, tiếng loẹt xoẹt vang lên trong đêm đông tĩnh lặng nghe đặc biệt khác thường. Một tay Đường Vũ Ngân cầm điện thoại tiếp tục nghe Lạc Danh Huy lảm nhảm vô nghĩa, một bên cúi người di chuyển cây xương rồng và cây lan ý[1] trở về phòng ngủ, cứ đi tới đi lui không ngừng như vậy.

“Đường Vũ Ngân, cứ thế này đi, “Ở đầu kia điện thoại, đồng chí Tiểu Lạc có ý giết giết xui người phạm tội: “Thừa dịp mấy ngày này, cậu làm thịt cô ấy luôn, chờ cái gì chứ, đàn ông mà, đã nói thì phải làm! Đơn giản chỉ cần trong mấy đêm trời đông giá rét này, cậu ôm cô ấy ngủ là được rồi, dùng lồng ngực đàn ông rộng rãi của cậu ôm cô ấy vào lòng, để cảm hóa trái tim đã từng chịu tổn thương sâu sắc của cô ấy...”

(MM: Em lạy anh, câu đó mà anh cũng nói ra được == =)

Đường Vũ Ngân bỗng bật cười, sự trong trẻo và lạnh lùng thường ngày vẫn che giấu bỗng thoát ra ngoài qua âm cuối hoàn mỹ, tinh tế vang lên.

“Tôi đi cảm hóa trái tim của cô ấy sao.?”

Mang theo ý cười chế nhạo, ăn khớp nhịp nhàng.

“.....”

Lạc tổng hết chỗ nói, ho một tiếng, chậm rãi đáp lời: “Cái này.... Nghe thật là quý dị quá.” Loại tình tiết kiểu đó quả nhiên không đáng tin cậy mà.

Đường Vũ Ngân ôm một chậu lan ý trong tay, quay bước trở về phòng, lúc đi qua cửa ban công, bất ngờ anh bỗng lên tiếng: “Thật ra tôi đã từng nghĩ đến điều đó.”

“Điều gì?”

“Chiếm đoạt cô ấy.”

Lạc Danh Huy: “.....!”

Đường Vũ Ngân nhìn thấy nước trong chậu thủy tinh đã sắp hết, cần phải thay nước mới cho cây lan ý này, thế là anh vừa cầm bình phun, vừa thay nước cho cây, vừa không nhanh không chậm trả lời điện thoại: “Thật lòng mà nói, cho tôi hai ngày là đủ rồi. Nhược điểm của cô ấy nhiều như thế, cần bản không cần phải lừa gạt, dùng chút thủ đoạn để giành lấy sự đồng tình của cô nàng, thì hàng có thể tới tay ngay thôi.”

Ở bên kia điện thoại, Lạc Danh Huy đổ mồ hôi lạnh khắp người.

“Đường Vũ Ngân. Cậu đang nói nghiêm túc đấy chứ?”

Đường Vũ Ngân cười cười, “Cậu thử nói xem.”

Bạn học Tiểu Lạc bình thường nhìn qua trông rất giống lưu manh, nhưng thật ra mỗi khi quyết tâm làm chuyện gì, sự thiện lương từ trong xương lại bộc lộ ra ngoài. Anh nuốt nước miếng, cẩn trọng nói: “Đường Vũ Ngân, con gái vốn là phái yếu, cậu không thể xuống tay quá mức độc ác được.”

Đường Vũ Ngân nghe thấy câu đó, bất ngờ cười thành tiếng.

“Bệnh thần kinh. Tôi muốn làm thịt cô ấy thì đã làm ngay vào cái ngày cô ấy đủ trưởng thành, đủ mười tám tuổi rồi, còn chờ đến chỗ này nhận chức phó quản đốc cùng cô ấy làm gì?” Anh có rồi hơi đầu mà làm thế?

Lạc Danh Huy bó tay không nói nổi, khẽ gọi tên anh: “Vũ Ngân à....Cậu thích cô ấy thật sao?”

Lạc Danh Huy có chút cảm giác đau lòng khi phung phí của trời.

Người đàn ông bình tĩnh như Đường Vũ Ngân, vốn dĩ không nên có điểm mù, phụ nữ trên đời này nhiều như vậy, bắt trái tim anh để trên người cô gái như Giản Tiệp, Lạc Danh Huy cảm thấy không xứng đáng.

Đường Vũ Ngân đặt cây lan ý lên bàn, vươn tay sờ hình dạng phiến lá, một chút sương tan thành giọt nước rơi vào trong tay anh từng chút một, cảm giác dịu dàng, lóe lên thứ ánh sáng ấm áp dưới ánh đèn, khiến Đường Vũ Ngân thất thần trong giây lát, làm anh nhớ tới cặp mắt sáng trong không hề thay đổi của Giản Tiệp mỗi khi cô lên tiếng.

Anh bỗng chậm rãi nhấn mạnh từng lời: “Tôi đối với cô ấy, thật ra không phải là thích.”

“Cái gì?”

Bỏ kính xuống, ánh mắt Đường Vũ Ngân trở nên mơ hồ, từ xa nhìn lại, cứ như đang được phủ một làn hơi nước, trong suốt, thâm thúy và khác biệt.

Lạc Danh Huy chỉ nghe thấy từng tiếng nói chậm rãi của Đường Vũ Ngân vang lên: “. Chẳng qua tôi chỉ, không có hứng thú với những người phụ nữ khác mà thôi.”

Nhiều năm qua, anh đã nhìn thấy rất nhiều dáng vẻ của Giản Tiệp, vô số lần bắt gặp cô cố gắng dựa vào bản thân mình, cắn răng mà tiếp tục sống, cô khiến anh cảm thấy không thể nào tin được. Có lẽ chính bởi vì nét mặt cô khi ấy mới khiến kẻ đang trong cảnh giới vô dục tắc cương* như anh phá lệ buông thả lòng mình, không chút đề phòng nào hết.

*(*vô dục tắc cương: biết bỏ qua dục vọng mới làm thành chuyện lớn)*

Động lòng với cô, mỗi lần thầm nhắc đến tên cô thì trong lòng rung động, ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy sợ hãi với chuyện này. Yêu một người con gái đã có ý trung nhân trong lòng, ngoài việc trở thành một người ngoài cuộc bình tĩnh đứng bên thì không còn cách nào nữa, bởi vì khi ta là người trưởng thành, điều thú vị và không thú vị nhất chính là không thể nói ra thẳng thắn hết mọi điều.

Anh không rơi vào lưới tình say đắm, mà đã trúng một loại tà thuật. So với tình yêu, tà thuật càng đáng sợ hơn, càng sa đoạ hơn, mà anh, ngoài việc thuận theo, không còn cách nào để giải thoát.

Cộc cộc cộc.

Những tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

“Chờ một chút, tôi có việc.”

Đường Vũ Ngân không gác điện thoại, đặt xuống một góc bàn, đi ra mở cửa.

Chỉ thấy Giản Tiệp mặc một chiếc áo ba dờ xuy của quân đội kiểu cũ, run lẩy bẩy đứng trước cửa nhìn anh.

Đường Vũ Ngân nhú mày, có chút kinh ngạc: “Cô có việc gì không?”

“Tôi, tôi vừa đi toilet.”

“.”

“Đèn, lỡ tay làm đèn pin rơi xuống.”

“.”

Đường Vũ Ngân xoa đầu, phiền não nói: “Không phải tôi đã đưa cho cô một công cụ vệ sinh nhanh và tiện rồi sao?”

Giản Tiệp lau mồ hôi đáp: “Tôi chưa từng dùng cái đó bao giờ, đương nhiên sẽ có chướng ngại tâm lý chứ!” Đặt mông ngồi vào đó nhờ kẹt không đứng lên được thì sao, quần đốc Tiểu Giản cũng rất là khổ tâm mà: “Tôi cần có thời gian mới có thể thích ứng được.”

Đường Vũ Ngân bắt đắc dĩ nói: “Cô chờ ở đó, tôi lấy cái của tôi cho cô.”

(Momo: Tưởng anh lấy cái bỏ, thật ra là lấy cái đèn pin =.=)

“Được được >

Giản Tiệp tựa vào cửa, chợt nhớ ra cái gì, bỗng thần bí nói với Đường Vũ Ngân: “Đường Vũ Ngân, vừa nãy tôi đi qua cánh đồng, hình như có người không hề sợ lạnh nằm trên tuyết. muốn làm cái chuyện đó!”

“Hả?”

“Chính là cái chuyện đó đó! Cái chuyện ‘urm urm a a’ ‘a a urm urm’ đó.”

Là đàn ông, đương nhiên đối với cái hiện tượng sinh lý này Đường Vũ Ngân có độ chấp nhận cao hơn so với Giản Tiệp, anh không chút để tâm đáp: “Ừ, có cảm tưởng gì?”

Tiểu Giản vô cùng kinh ngạc hỏi lại: “Đường Vũ Ngân, chẳng lẽ anh không có cái cảm giác đại loại như ‘ô wow thật thần kỳ’ kiểu thế hay sao?”

Đường Vũ Ngân dừng động tác lại, nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Sau đó đáp: “Không có.”

Giản Tiệp đổ mồ hôi lạnh như mưa trên trán.

“Chẳng qua chỉ là nghệ thuật tiến hóa của nam và nữ mà thôi.” Thật ra Đường Vũ Ngân rất hiểu cho chỉ số IQ cùng với tình thương người của Giản Tiệp. “Cô không hiểu cũng là chuyện thường.” Bởi vì quá ngu ngốc

“Tôi nhỏ vào!”

Quản đốc Tiểu Giản lập tức nhảy dựng lên ba thước.

Đúng là cô không hiểu gì về nghệ thuật, nhưng mà nếu một ông già cùng một em gái làm chuyện đó ở đồng ruộng cũng được kêu là mỹ quan, thoát sạch cả người đã kêu có linh cảm. . . thì Nhật Bản đã sản xuất ra một đồng cô nàng Sora Aoi [2] cho người ta dè dặt thích rồi!

“Xi. Tôi về phòng ngủ đây >

Nói chuyện cùng cái kẻ có tư duy dị thường như Đường Vũ Ngân hoàn toàn không có cách nào thấu hiểu nhau được, cô thềm vào, đi về phòng ngủ mới là chuyện đúng đắn.

Đường Vũ Ngân vô cùng lễ phép, không quên nói chúc ngủ ngon cùng cô.

Nghe được tiếng rầm rầm đóng cửa tắt đèn của cô, anh mới nở nụ cười nghiền ngẫm, quay trở về phòng rót cốc nước đá, uống liền một hơi.

Cầm điện thoại ban nãy còn chưa ngắt lên, tiếng than đầy kinh ngạc của Lạc tổng lập tức liên truyền tới: “Tối như vậy rồi mà cô ấy còn dám chạy tới trước mặt cậu thảo luận cái vấn đề ‘um um a a’ này nọ sao.”

Đường Vũ Ngân vừa uống nước đá vừa làm bầm một tiếng, nếu Lạc Danh Huy biết vừa nãy quản đốc Giản của bọn họ chỉ mặc nội y bên trong áo khoác ba đờ xuy của quân đội rồi đứng trước mặt anh, mà anh thì không làm cái gì hết, phỏng chừng anh ta sẽ trực tiếp chạy đến bệnh viện thay anh đăng ký làm kiểm tra chương ngại công năng của đàn ông mất.

“Vũ Ngân, như vậy là không được đâu, cái loại chuyện chỉ có thể nhìn mà không ăn được rất là thâm, cậu sẽ bị ghen chết đấy!”

“À,” Đường Vũ Ngân gạt đầu, thấu hiểu từ sâu trong nội tâm: “Đúng là rất thâm thật!”

Ở đầu kia điện thoại, Lạc Danh Huy im lặng nửa ngày, bỗng trịnh trọng lên tiếng đề nghị: “Đường Vũ Ngân, cậu xem có thời gian rảnh, tôi dẫn cậu đến bệnh viện tâm thần khám gấp, bệnh não của cậu quá nghiêm trọng rồi, không thể kéo dài được nữa!”

Đường Vũ Ngân tốn hơi thừa lời, bật cười thành tiếng, chỉ mắng một câu: “Bệnh thần kinh.” rồi không làm gì khác để đáp lại nữa.

Thật ra không cần chữa, đã sớm chữa không hết rồi.

Tất cả bởi vì anh yêu quá sâu đậm.

Anh thâm tình, nhưng không giữ quy tắc nên không có chút tác dụng nào hết.

Trách ai bây giờ?

Không thể trách được ai.

[1] Cây Lan Ý: Còn gọi là cây Buồm trắng hay cây Bạch phiến. Hình dạng như trong ảnh. Cây này ở Việt Nam mình hay có khá nhiều, người ta thường dùng để trồng làm cảnh.

Ban đầu convert là bạch thủ, tớ tìm mãi chả hiểu nó viết gì. Cây này nhà tớ cũng có, làm đến đoạn anh Đường thay nước cho cây lại khó hiểu một phen, vì tớ tưởng cây này phải trồng đất. Thế là lại hí hụi đi tìm, té ra cây này cũng trồng trong nước được.

[2] Sora Aoi hay còn gọi là Aoi Sora, là một diễn viên phim cấp ba của Nhật, thần tượng của giới trẻ yêu thích phim khiêu dâm trên toàn thế giới. Được mệnh danh là cô gái vàng của ngành giải trí người lớn với gương mặt ngây thơ trong sáng, có điều cô ấy đã rút khỏi ngành giải trí này từ năm 2006 rồi thì phải.

Chương 6: DÙNG DAO MỔ TRÂU ĐI ĐỔI ĐẦU THẬT VÔ DỤNG

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Ngày hôm sau là Chủ nhật, theo lý mà nói không cần phải đi làm, kế hoạch của Giản quản đốc là muốn bắt đầu công việc từ thứ Hai, một loạt công tác nhiệm vụ cũng đã dự định sẵn từ làm quen gặp mặt các công nhân cho đến mở một hội nghị nhỏ để gặp gỡ các quan chức, thế nhưng cái bánh xe vận mệnh ấy mà, quả thật đúng là cái bánh lớn khó nhai từ trên trời rơi xuống, đem một nhiệm vụ khó khăn đó ập lên đầu quản đốc Tiểu Giản.

Nói đến cái nhiệm vụ này, còn là cả một vấn đề được lưu truyền trong lịch sử.

Năm ngoái, khu vực quanh thị trấn nhỏ không ngừng mọc lên các xưởng may như nấm sau mưa, tạo thành tình trạng sur nhiều cháo ít, khiến các thương nhân buôn bán nguyên vật liệu mừng thôi rồi, đồng loạt tăng giá, cái “xưởng may Tây Khẩu Hồng Thái Dương” mà Giản Tiếp phụ trách này cũng gặp phải vấn đề bị các thương nhân buôn bán nguyên vật liệu nuốt lời.

Ngay lúc đó, lão quản đốc vốn là một con sâu mọt của chủ nghĩa xã hội khoa học, lập tức rút sạch chút vốn còn lại trong xưởng, rồi mang theo vài người tâm phúc cùng một đám lính tôm tướng của cuốn gói chạy đi, thế là vấn đề liền kéo dài đến hiện tại.

Nghe nói chỗ này có quản đốc mới đến, ba thương nhân buôn bán nguyên vật liệu thương lượng với nhau xong, liền kéo đến cửa đàm phán, mục đích rất đơn giản: muốn nuốt lời, muốn tăng giá, muốn hù dọa cô nhóc quản đốc mới tới này một chút.

Giản Tiếp đã sớm rời giường, đánh răng rửa mặt ăn điểm tâm xong, cô mặc quần áo lao động vào, sau đó đi soi gương. “Á?!” một tiếng, đến quản đốc Giản cũng bị cái phong cách nông dân này của mình dọa cho hoảng sợ. Quần áo bảo hộ bằng vải bông màu xanh ôm lấy người, có chút cảm giác như những người nhân dân lao động cần cù của thế kỷ trước, hình tượng vô cùng vĩ đại.

Tiểu Giản không nhịn được rống lên một tiếng: “Được lắm, đi đàm phán thôi!”

So sáng với khí phách hùng dũng oai vệ hiên ngang của quản đốc Giản, Đường Vũ Ngân đang tựa vào một bên uống trà lại trông có vẻ vô cùng nhàn nhã. Anh ngẩng đầu nhìn lướt qua gương mặt đỏ bừng của cô, tiếng nói vang lên không mặn không nhạt: “Cô xác định muốn đi đến chỗ đó?”

“Đi chứ! Dương nhiên muốn đi!” Giản Tiếp kinh ngạc hỏi lại: “Loại chuyện lớn thế này sao tôi có thể không đi được chứ?”

Đường Vũ Ngân chống cằm, ý vị sâu xa hỏi: “Cô biết đàm phán sao?”

“Buồn cười, nghề ruột của tôi mà!”

Giản Tiếp hết sức đúng lý hợp tình nói: “Có biết trước kia tôi làm cái nghề gì không? Chuyên môn cùng người ta đàm phán đấy nhé!” Đàm phán cùng quan tòa này, cùng luật sư này, cái khí thế kia, trận chiến kia, đều dựa vào bản lĩnh của bà đây cả đấy.

“Nhớ năm đó khi tôi đi đàm phán, hoàn toàn không phải như cái cỡ này... Trận chiến lúc ấy, hừ hừ, lớn vô cùng.” Quản đốc Tiểu Giản chỉ vào anh: “Để cho anh đứng bên cạnh tôi mà nhìn, không biết gì cứ việc hỏi tôi, không cần khách sáo.”

“Được rồi,” Tinh tinh Đường Vũ Ngân thật tốt, rất biết lắng nghe: “Vậy thì quản đốc Giản phải vất vả rồi.”

Tiểu Giản sáng khoái cười ha ha, vươn tay ra búng một cái.

“Lên đường nào ——!”

Ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra ngoài.

Quả nhiên lính mới chính là lính mới, khắp nơi đều lộ ra phong thái và hành vi của tay mơ, chạy loạn mọi chỗ, nhảy nhót tung bưng, da thì rõ giòn mà cứ như đầu tàu dừng mãi xông về phía trước.

Đường Vũ Ngân bình tĩnh uống xong ngụm trà cuối cùng, sau đó đặt chén xuống.

Đúng lúc anh đang bắt đầu đi đứng dậy, chuẩn bị kéo chân đi ra ngoài thì tin nhắn của Lạc Danh Huy gửi đến: “Hôm nay có thời gian rảnh không?”

Đường Vũ Ngân nhanh chóng nhấn phím trả lời: “Không rảnh.”

Lạc Danh Huy lại gửi tin nhắn mới: “Chủ nhật mà cũng bận rộn như vậy sao? Muốn đi làm gì?”

Tin nhắn hồi đáp của Đường Vũ Ngân tỏ vẻ vô cùng thất vọng: “Cùng người bạn nhỏ đi thăm gia đình.”

.....

Kết quả đàm phán không cần nói cũng biết.

Đồng chí Giản Tiếp tuy rằng trước kia quả thật có dựa vào miệng lưỡi để kiếm com ăn, lên trước toà án có lý lẽ có chứng cứ thao thao bất tuyệt cũng không phải giả dối, nhưng cái mà kiểm sát trưởng chơi là một chữ “pháp”, còn thứ mà thương nhân đùa, lại là một chữ “gian”, tính chất hoàn toàn không hề giống.

Quá trình đàm phán vô cùng thê thảm, Tiểu Giản đơn thương độc mã bị mấy ông lão nhà quê xoay cho chóng mặt. Về phần Đường Vũ Ngân, anh chàng này lại chỉ vắt chân ngồi xem, coi như chuyện không liên quan đến mình, tựa lưng vào ghế ngồi, lãnh đạm nhìn hai bên giằng co nhau, còn mình thì thoải mái uống trà.

Giản Tiếp hận đến nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt cái quần dài, hận không thể giống như con mèo dùng nanh vuốt sắc bén xé rách khối vải trong tay. Đương nhiên cô không hề phát hiện ra, trong lúc mình cấp bách phần nộ dâng trào đã túm nhầm ống quần tây của Đường Vũ Ngân ngồi bên cạnh...

Đường Vũ Ngân nhìn lướt qua ống quần tây của mình bị bàn tay Giản quần đốc chà đạp như vậy mà cũng chưa bị rách, trong lòng thầm tán thưởng, chất lượng của quần nam Dior quả nhiên rất thích hợp cho trẻ em chơi đùa.

Ba tiếng sau, đàm phán chấm dứt, quần đốc Giản trở về phòng riêng của mình.

Ngày trước, quần đốc Giản luôn cảm thấy rằng địa vị của những người nông dân khá là yếu ớt.

Kẻ yếu trời sinh mà, vất vả hơn nửa đời người trồng cây cuốc đất, khó khăn lắm mới có được chút thành quả, không ngờ lại gặp phải thiên tai sóng thần, trắng tay ngay lập tức, muốn tìm người để khóc lóc kể khổ mà cũng không có cách, trên tay không tiền chẳng khác gì không có địa vị, gặp phải số mạng như thế này, @\$%!^#, bạn phải làm thế nào đây?

Hiện tại, cuối cùng Giản quần đốc cũng phát hiện thì ra địa vị của mình so với những đồng chí nông dân kia còn yếu ớt hơn.

Ba lão già nhà quê vừa nãy đàm phán dựa vào cái món đồ chơi gì chứ? Dựa vào mấy cây bông trong tay liền tự coi mình là hoàng đế? Còn dám liên thủ với nhau đùa giỡn cô xoay vòng vòng nữa!

Dọc đường trở về, Giản Tiếp đều cúi đầu giữ im lặng.

Bạn nhỏ Tiểu Giản hay sĩ diện, từ nhỏ đã là học sinh xuất sắc của trường, rất ít khi bị người ta phê bình thẳng mặt, kết quả vừa mới bị vớ mớ cách đây không lâu xong, giờ lại bị ba lão già nhà quê trước mặt dân chúng thi nhau hành hạ, cảm giác bị áp bức và lăng nhục trong lòng không hề thua kém lúc bị người ta luân phiên *** vậy!

“Vừa rồi sao anh lại giữ chặt lấy tôi?!”

“Không giữ lấy cô, cô sẽ làm gì?”

“Đánh bọn hần!”

“.....”

Giản Tiếp cảm thấy mình không sai: “Anh cũng thấy mà? Kẻ muốn nuốt lời là bọn họ! Bịa đặt mọi chuyện, ăn không nói có, cường thủ hào đoạt cũng là bọn họ!”

Đường Vũ Ngân không nói gì, đi đến trước bàn học của cô, tùy tiện quét mắt nhìn cách sắp xếp đồ vật, ánh mắt anh đảo qua, nhìn thấy một khung ảnh, bên trong là một tấm hình ngày xưa cô chụp chung cùng các anh em ở trong phòng thanh tra. Trời xanh mây trắng, chỉ hướng thanh niên vút bay.

Anh bỗng hỏi: “Nguyên tắc làm việc trước kia của em là gì?”

Giản Tiếp cảm thấy khó hiểu: “Hả?”

Đường Vũ Ngân cầm lấy khung ảnh, nhìn một lúc, ánh mắt bình tĩnh chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã hiểu rõ vấn đề. Anh buông khung ảnh xuống, đút tay vào túi quần, xoay người nhìn cô: “Nguyên tắc làm việc trước kia của em, có phải là đem con người chia làm hai loại, người tốt và người xấu, đúng không? Người tốt thì nên bảo vệ, còn kẻ xấu thì cần bắt lại, có phải như vậy không?”

Giản Tiếp mở to mắt, kinh ngạc hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải vậy hay sao?”

Đường Vũ Ngân bỗng nhiên đi về hướng cô.

Cô đang dựa vào bàn đọc sách, anh bất ngờ nghiêng người tiến tới, hai tay đặt lên cạnh bàn vây lấy cô bên trong, hơi thở trong trẻo lạnh lùng chỉ có trên người Đường Vũ Ngân nhanh chóng cuốn sạch mọi thứ từ bốn phía.

Giản Tiệp không thể không thừa nhận mình bị anh làm cho sợ hãi: “Anh muốn làm gì?”

“Nhiều năm qua tôi vẫn luôn tò mò không hiểu,” Anh chăm chú nhìn vào ánh mắt đơn thuần của cô, “Rõ ràng đã bị thương nhiều đến vậy, vì sao em vẫn không học được cách nghe lời?”

Nét mặt Giản Tiệp thay đổi: “Anh nói cái gì?”

“Nguyên tắc không đen tức là trắng không thích hợp với em” Dáng vẻ của anh không chút cảm xúc, cứ thế nhìn cô nói: “Em không phải Kỳ Dị Ninh, phía sau em không có Đường Dịch có thể vì em tạo nên một thế giới thuần túy chỉ đen và trắng, cho nên nếu như em vẫn cứ tiếp tục coi không đen tức là trắng như ngày trước, cuộc đời của em sẽ sớm đi đến đường cùng.”

Về mặt Giản Tiệp không hề biến sắc: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

“Trên thế giới này đại đa số con người là màu xám.” Anh giống như không nghe thấy lời cô nói, vẫn cứ tiếp tục lời mình: “Nhất là thương trường, không có bạn bè vĩnh viễn, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi.”

“.....”

“Đôi nhân xử thế trên thương trường phải giữ lại bảy con bài chưa lật, bởi người khác không thể giúp được em, chỉ em mới có thể tự giúp mình, chỉ em mới có thể khiến bản thân mình trở nên mạnh mẽ.”

Chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy.

Giản Tiệp cảm thấy máu nóng như đang tuôn trào trong tim, thậm chí trong chốc lát ngay cả giọng nói cũng mất đi ba phần tiếng: “Bảy thứ là cái gì?”

“Nhẫn, mặt không đổi sắc vì chuyện lớn, nhẫn là vô địch; tàng, giấu khéo giấu tốt, người thắng luôn là kẻ cười cuối cùng; phòng, không thể không đề phòng, kẻ mạnh đều là kẻ có ít thiếu sót nhất; ôn, làm đâu chắc đó, không đi đường vòng trừ phi đó là con đường ngắn nhất; biến, biến tắc thông, thông tắc cửu*, luôn đi tìm sự thay đổi, tìm ra chính là kẻ chiến thắng; khiến, để tháo gỡ những rắc rối phức tạp, âm thầm kiềm chế trong tối vẫn tốt hơn là cường chế ép buộc ngoài sáng; lui, thắng bại là chuyện thường tình, để cho mình đường lui chính là để cho mình hy vọng.”

*(*biến tắc thông, thông tắc cửu: nôm na là vạn vật đều có hai mặt, vạn hành lưu chuyển, không ngừng thay đổi [1])*

Nhẫn tàng phòng ôn biến khiến lui.

Nếu không phải là người trong thương trường, nhất định sẽ không thể biết rõ được những phép tắc của kẻ thắng làm vua này.

Lòng ngực Giản Tiệp như đang đánh trống.

Đường Vũ Ngân chỉ gần trong gang tấc, nhưng cô lại cảm thấy mình không thể nhìn rõ bộ mặt thật của người này.

Khẽ lau mồ hôi lạnh bởi vì khăn trang mà toát ra, trong lòng quân đốc Tiểu Giản bỗng trào dâng cái cảm giác không chịu khuất phục kiểu như ‘cứ tưởng ông đây đã đủ truyền kỳ, ai ngờ xuất thân của hắn so với ông đây còn TRẦU BỐ hơn ~’

[1] Biến tắc thông, thông tắc cửu: Nguyên văn đầy đủ của câu thành ngữ này là “Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu.”

“Cùng tắc biến, biến tắc thông” là triết lý thể hiện sự biến dịch trong kinh dịch: sự vật luôn có hai mặt âm dương, trong dương có âm, trong âm có dương, âm phát triển đến cực âm thì sinh dương, dương tăng đến cực dương thì sinh âm, cứ như vậy vạn hành lưu chuyển.

Nguyên lý trên cũng được đề cập đến trong trong đạo đức kinh của Lão Tử: “Vạn vật trong thiên hạ từ CÓ mà sinh ra; CÓ lại từ KHÔNG mà sinh ra”.

Người Trung Quốc tin rằng nếu một người đã xuống đến tận đáy sâu thì chỉ còn một cách là đi trở ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: CHIM NGỐC SỢ KHÔNG KỊP PHẢI BAY TRƯỚC

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

(Giải thích tên chương: Nguyên gốc là ‘Bồn điều tiên phi bất toán văn’, tức là chim ngốc sợ không kịp nên phải bay trước, hay cũng có nghĩa là người chậm chạp biết mình sức yếu nên phải hành động trước)

Sau này, đồng chí Giản Tiệp trải qua những thử thách thủy hỏa khó khăn đã lớn lên trở thành một thế hệ quân đốc tốt của thôn Tây Khẩu, đương nhiên, những chuyện này là về sau mới nói. Còn bây giờ quân đốc Tiểu Giản vẫn là một con cừ non, một lòng một dạ muốn nâng cao kỹ năng PK trên bàn đàm phán của mình.

Vậy thì, muốn một người mới với sức học không khả quan, chỉ số thông minh cũng không được tốt lắm cải thiện loại kỹ năng cao cấp này, phải dùng cách nào đây? Rất đơn giản, chỉ bốn chữ thôi: giáo dục nhồi vẹt.

Đường Vũ Ngân làm người tuyệt đối là kẻ hạ lưu cấp cao, ném mười cuốn sách thật dày lại, dùng một câu ‘đọc hết chỗ đó, trong vòng một tuần, tôi dạy em cách đùa chết bọn chúng’, chỉ trong chớp mắt đã làm bùng lên kịp nổ báo thù của bạn nhỏ Giản Tiệp.

Có cái mục tiêu này, Giản Tiệp lập tức giống như được uống xăng, phát huy hết mười phần công suất của vũ trụ nhỏ.

Chỉ vì cái cảm giác đen tối thoải mái ‘một tuần sau có thể đùa chết bọn chúng’ mà quân đốc Tiểu Giản xưa nay luôn chú trọng chất lượng giấc ngủ cũng không còn cảm thấy khó chịu vì tiếng chó sủa đến tê tâm liệt phế lúc nửa đêm kia, cũng không phát điên vì những tiếng tạp âm của xe ba bánh ầm ầm tiến vào chợ vào rạng sáng bốn năm giờ, cuối cùng đơn giản quyết định không cần ngủ nữa, xuất ra cái khí thế vạn người giành nhau lối đi qua cầu độc mộc như cái hồi năm đó thi vào trường đại học, suốt đêm đọc sách học bài, nhìn đến đâu là nhớ đến đó, điều cần thiết chính là hiệu suất!

Cái gã Đường Vũ Ngân này có tố chất tâm lý cực kỳ tốt, nhìn quân đốc Giản khổ cực như vậy rồi, anh ta cũng chỉ gật đầu khen ngợi một câu ‘cực khổ cho cô quá’, sau đó xoay người trở về phòng của mình, cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, cuộc sống trôi qua vẫn thành thoi như nước.

Mặt trời ngoi lên rồi lại lặn xuống, cứ thế, Đường Vũ Ngân tiếp tục hít thở bầu không khí mới mẻ ở nông thôn, hưởng thụ cuộc sống không chút áp lực, gần như là an dưỡng, còn Giản Tiệp thì sao, vẫn cực khổ múa bút thành văn, ngày đêm đọc sách, cuộc sống trôi qua hết như thời còn là học sinh cấp ba vậy.

Thi thoảng Tiểu Giản cũng sẽ buồn bực tự hỏi mình: “Ông đây tốt xấu gì cũng là một quân đốc, là đại boss, là ông chủ, sao lại có cảm giác mình như kẻ làm công thế này chứ...?”

Đường Vũ Ngân thay cô giải thích mỗi nghi ngờ chỉ bằng một câu: “Còn muốn đùa chết bọn chúng nữa hay không? Muốn thì đọc sách.” Một chút cảm giác tội lỗi khi bắt nạt kẻ có dung lượng não thấp như Tiểu Giản cũng không có.

Sau đây thẳng đến một ngày, Đường Vũ Ngân bất ngờ gặp được Giản Tiệp xách theo mấy thùng mì gói đứng trên cầu thang, cô đang móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, miệng vẫn còn đang lầm nhảm nguyên tắc ‘kiểm soát trông coi’ gì đó.

—— vốn dĩ chuyện này thật ra cũng không có cái gì, dù sao quan hệ giữa cô và Đường Vũ Ngân lúc ấy cũng chưa từng có cái kiểu ‘kết bạn ăn cơm’, vấn đề cơm nước là vấn đề cá nhân, cô thích dùng mì ăn liền để đối phó qua ngày cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà chết ở chỗ, trong tay Đường Vũ Ngân lúc này lại vừa vịn cầm theo mấy túi đồ ăn.

Giản Tiệp vừa quay đầu lại, nhìn thấy anh, lập tức nhiệt tình chào hỏi theo kiểu thô trắng: “A, anh ăn cơm tối à.”

Đường Vũ Ngân: “.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Thị lực của Tiểu Giản không tồi, vẫn liếc thấy được đám rau dưa xanh xanh đỏ đỏ tươi ngon trong tay Đường Vũ Ngân, còn có một con gà mái vừa giết sống, món đồ chơi này mà đem làm thành canh gà thì chắc hương vị sẽ rất tuyệt đây.

Cúi đầu nhìn lại đám mì gói trong tay mình, hình như vẫn là cái loại nguyên thủy không có trứng mặn thì phải.

Ừm——

Quân đốc Tiểu Giản nhất thời nuốt một ngụm nước bọt, hai tròng mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm vào thứ gì đó trong tay Đường Vũ Ngân không chút dời.

Đường Vũ Ngân: “.”

Tại thời điểm này, Đường Vũ Ngân đang là cấp dưới, hàng xóm, người nhận ủy thác, bạn bè của cô, cho dù là thân phận nào đi chăng nữa cũng không cho phép anh tiếp tục giữ vững im lặng trong trường hợp như vậy. Chậm rãi mang đồ ăn lên, Đường Vũ Ngân lấy chìa khóa ra mở cửa, nói một câu: “Qua dùng cơm đi.”

Có cơm không ăn không phải là hảo hán!

Giản Tiệp lập tức ném mì gói trong tay xuống, thẳng tắp một đường đi theo anh vào phòng, một giây cũng không do dự!

.....

Không phải cô chưa từng tiến vào chỗ ở của đàn ông độc thân, nhưng chỗ ở giống như phòng của Đường Vũ Ngân thì quả thật là chưa được thấy.

Trước kia lúc ở phòng thanh tra, một đám anh em bọn họ cũng đã từng đến nhà Trình Lượng tụ họp, nhà trọ của bạn học độc thân Trình Lượng hoàn toàn toát ra cái phong thái của đàn ông chưa vợ: trong nhà không quá bày bừa nhưng cũng không thể nói là sạch sẽ, tìm đồ không thấy, tổng vệ sinh không làm, nói chung có thể ở là được, những cái khác bình thường đều OK. Đàn ông mà, cái cần thiết chỉ là một chỗ ngủ thoải mái thôi!...

Nhưng Đường Vũ Ngân không như thế.

Sạch sẽ, giản đơn, toàn bộ không gian cũng giống như con người anh, đường nét trôi chảy, không một chút dư thừa. Ngẫu nhiên đưa mắt nhìn lên, có thể thấy ở góc bàn cạnh cửa sổ một màu xanh tươi tốt.

Giản Tiệp đưa mắt đánh giá xung quanh, nhìn thấy một vài thứ đồ, lập tức trợn to mắt.

“Đường Vũ Ngân, điều hòa trong phòng anh ở đâu ra?”

“Mua.”

“Buồng vệ sinh có bồn cầu tự hoại và vòi sen thì sao?”

“Tìm người lắp.”

“Anh còn có cả đồ dùng phòng bếp tốt như vậy!”

“A, không thì nấu cơm kiểu gì?”

Giản Tiệp nhìn cái điều hòa đang không ngừng thổi khí nóng vù vù kia, trong lòng vô cùng phiền não.

“Đường Vũ Ngân, anh không hề nói cho tôi biết anh có mấy thứ này!”

Đường Vũ Ngân hết sức ngạc nhiên hỏi lại: “Em có hỏi tôi chuyện này sao?”

Đúng là, không có thật.

Giản Tiệp nhìn anh, càng nhìn càng cảm thấy người đàn ông này thật sự không giống với những người làm công bình thường. Chỉ bằng Đường Vũ Ngân đã có thể đem cái phòng ở rách nát miễn cưỡng đứng trên đất như vậy cải tạo thành khách sạn năm sao, khiến cho người ta cảm thấy anh ta không hề đơn giản.

Lúc hoàng hôn ở nơi đây, một vấn đề bỗng vụng trộm tiến vào trong đầu óc Giản Tiệp: người đàn ông tên Đường Vũ Ngân này rốt cuộc là ai. ?

Nhưng mà không chờ cô nghĩ tiếp, Đường Vũ Ngân đã cởi áo khoác ngoài tiến vào phòng bếp, lúc đi ngang qua người liền nắm lấy tay cô, kéo luôn cả cô vào.

“Làm gì làm gì?”

Đường Vũ Ngân đi về phía bếp ga, khẽ dựa vào nó, nhướn mày nhìn cô: “Có biết nấu cơm hay không?”

“.....”

Đây thật là một vấn đề khó giải quyết mà.

Đường Vũ Ngân nhanh chóng hiểu ra. Anh khẽ than thở: “Đại khái tôi cũng biết là em ngốc rồi...”

Nhưng quả thật không nghĩ tới lại có thể ngốc đến mức độ này.

Giản Tiệp sờ mũi, ngượng ngùng nói: “..... Tuy rằng tôi không biết nấu cơm, nhưng giúp anh nấu thì chắc là vẫn được. Khụ khụ, tôi sẽ phụ một tay. ...”

Đường Vũ Ngân cuốn tay áo sơ mi lên, cầm túi rau xanh biếc, tùy ý hỏi: “Khẩu vị của em hằng ngày là gì?”

Trong lòng Giản Tiệp thấy ấm áp.

Cô chỉ là một kẻ chạy sang đây ăn chực, mà anh vẫn nhớ hỏi khẩu vị cô thế nào, quả nhiên tâm tư người đàn ông này rất tinh tế.

Thấy cô không trả lời, Đường Vũ Ngân nâng tay gõ đầu cô một chút: “.”

“Ngọt!” Giản Tiếp vội vàng hoàn hồn, đứng thẳng người nói: “Tôi thích ăn ngọt!”

Thế là, hai người đứng trong phòng bếp cùng rửa rau nấu cơm.

Đường Vũ Ngân thái rau, trước đó Giản Tiếp đã giúp anh rửa sạch, Đường Vũ Ngân đổ dầu xào rau, Giản Tiếp đứng bên cạnh đưa đồ này nọ.

Động tác trong phòng bếp của Đường Vũ Ngân vô cùng lưu loát, khẽ động môi nói: “Đường trắng.”

“Đây đây.” Tiểu Giản vội vàng đưa lọ đường qua.

Ánh mắt Đường Vũ Ngân không hề chớp, cầm lấy, mở nắp, xúc hai thìa.

“Dầm chua.”

Lại đưa dầm chua.

Lúc Đường Vũ Ngân không chỉ huy gì nữa, Giản Tiếp liền đứng sau lưng tựa vào bàn thái nhìn anh nấu cơm.

Vài món ăn gia đình đơn giản nhanh chóng làm xong, Đường Vũ Ngân bung đồ ăn ra, nước miếng Giản Tiếp liên tí tách chảy thành dòng, vurun tay ra định bốc miếng thịt ăn. Ánh mắt Đường Vũ Ngân đảo qua, đôi môi mỏng khẽ thốt lên một câu: “Mười vấn đề người đàm phán nên hỏi là gì?”

Dáng vẻ không chút biểu tình của Đường Vũ Ngân luôn khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Giản Tiếp lập tức thu tay lại, phản xạ có điều kiện đứng thẳng người, mở miệng giống như học sinh tiểu học lên bảng trả bài cũ: “Một, suy nghĩ xem trong tương lai chúng tôi có thể cho bạn bao nhiêu mỗi lần ăn? Hai, giá cả thương lượng nằm ở trong khoảng nào? Ba, bạn có muốn làm một mẻ lớn hơn không? Bốn, bạn có muốn kiểm tra trước một thời gian không? Năm, bạn có thể cam đoan đây sẽ là điều kiện tối ưu không? Sáu, bạn đã chuẩn bị tốt mọi thứ để mất đi khách hàng như chúng tôi hay chưa? Bảy, nếu không thể đạt tới thỏa thuận cuối cùng, bạn sẽ làm thế nào? Tám, bạn có thể cho tôi chút thời gian trở về thông báo được không? Chín, chỗ thiếu hụt phải chia đều để hai ta mỗi bên một phần? Mười, bạn có muốn tôi giới thiệu các công ty khác hay không?”

Một chữ cũng không sai.

Làm một kẻ mới, trả lời như vậy miễn cưỡng cũng có thể coi là đạt tiêu chuẩn.

Đường Vũ Ngân khẽ cong khóe môi, mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

Vurun tay cầm một khối thịt nướng nhét vào trong miệng cô, anh nhẹ nhàng băng quơ lên tiếng: “Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

“Oh~Yes!”

Bạn học Tiểu Giản không hề cảm thấy có chút vấn đề ở chỗ nào, vọt vào nhà bếp mở vòi nước rửa tay thật sạch.

Đường Vũ Ngân đặt đĩa thức ăn xuống bàn, sau đó suy nghĩ một chút, lấy di động ra gọi cho Lạc Danh Huy: “Hỏi cậu chuyện này, cái con Labrador mà cậu nuôi kia, có phải mỗi lần trước khi nó ăn cơm đem huấn luyện sẽ nâng cao trí nhớ của nó rõ rệt hay không?”

“Đúng vậy đây,” Ở đầu kia điện thoại, Lạc Danh Huy vô cùng kinh ngạc: “Sao tự dưng cậu lại có hứng thú với chuyện này? Cũng nuôi chó rồi hả?”

“À, cũng không khác nhau lắm,” Giọng điệu của Đường Vũ Ngân vẫn bình thản không chút gợn sóng như thế, nghe qua cực kỳ hiển nhiên: “Tôi đang phụ trách nuôi một cô gái mà.”

“.”

Đại ca! Cái này khác nhau nhiều lắm đây!!!

Lạc Danh Huy đỏ mặt hời đầy đầu, đột nhiên 囧: “Đường Vũ Ngân, Giản Tiếp sẽ bị cậu đùa chết mất”

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: DẠY KỂ NGU NGỐC THẬT LÀ MỆT

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Hai người cứ thế cùng nhau ăn com nói chuyện phiếm.

Vốn tướng kiểu người như Đường Vũ Ngân sẽ không tùy tiện nói chuyện phiếm với ai, Giản Tiệp mới ôm tâm tình ‘vết sạch com rồi chuồn thẳng’, có điều cả bữa com cứ ăn rồi ăn, tuy Đường Vũ Ngân nói không nhiều lắm, nhưng lại khiến cho Giản Tiệp có cảm giác luyện tức kỳ lạ.

Thật ra, nếu Giản Tiệp có mắt nhìn tốt hơn một chút, tâm tư sâu hơn một chút thì sẽ phát hiện ngay cả động tác ăn com của Đường Vũ Ngân cũng phù hợp với tiêu chuẩn lễ nghi buôn bán, rõ ràng chỉ uống canh bắp cải su hào thôi mà cũng có thể làm giống như đang uống nhân sâm tổ yến được. Ngược lại Giản Tiệp bên cạnh thì cứ xì xụp chén sạch mấy bát com liền, vừa nói vừa ăn, vui quên trời đất.

Giản Tiệp cầm bát com trên tay, và vài miếng com liền nói.

“Tôi có một người bạn, gần đây đang mang thai, có điều cô ấy hơi buồn phiền về chuyện đứa bé, cả ngày ở nhà cứ như chuột chũi đào đất, rầu rĩ xoay vòng vòng.” Lại ăn một miếng, tiếp tục nói: “Bởi vì cô ấy chưa từng sinh bao giờ hết nên không có kinh nghiệm, chỉ có thể ngồi nhìn video sinh nở của heo công nghiệp rồi tích lũy kiến thức, nghĩ thay cô ấy thì, quả thực đúng là hơi vất vả thật, anh thấy thế nào?”

Đường Vũ Ngân: “.”

Phụ nữ sinh em bé và heo mẹ sinh heo con là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đấy nhé. . . có điều loại chuyện này một người đàn ông như anh hình như không có quyền phát biểu ý kiến thì phải. . .

Đường Vũ Ngân uống một ngụm canh rồi nói: “Trong trường hợp này thì người bạn của em cần nhất là sự an ủi về tâm lý, xua tan đi cảm xúc lo lắng khấn trương trong lòng mới đúng, chồng cô ấy nên ở bên cạnh vợ mình nhiều hơn.”

“Đúng thế, chồng cô ấy đối xử với vợ mình tốt lắm,” Nghe nói vì chăm sóc cô ấy mà cái gì công ty cái gì dự án kế hoạch Đường Thần Duệ cũng không cần nữa rồi, Giản Tiệp yên lặng cảm khái: “Hương Văn nhà chúng tôi là một cô gái ngay thẳng thật thà như thế, thật chẳng biết hồi trước Đường Thần Duệ đã dùng những thủ đoạn gì mới đưa được cô ấy lên giường.”

Nghe vậy, Đường Vũ Ngân làm như vô tình quét mắt qua, lại uống thêm một ngụm canh nữa.

“Cái người tên Đường Thần Duệ kia. Hai người rất quen thuộc sao?”

Giản Tiệp thấy anh chủ động đặt câu hỏi, về mặt liền cực kì phấn khởi.

“Quen chứ! Không quen thế nào được! Chúng tôi quen biết không nhầm lẫn thì đã sắp được ——“ Vội vàng xòe bàn tay ra đếm, phát hiện không đếm được hết, vì thế cô đành ăn tươi nuốt sống nói: “Tóm lại là quen biết rất nhiều năm!”

Giản Tiệp vốn định nhân cơ hội hỏi ngược lại ‘sao bỗng nhiên anh nhắc đến chuyện này?’ để mở đầu đề tài mới, có điều làm sao Đường Vũ Ngân lại đề cô có cơ hội đặt câu hỏi đó, anh vươn tay cầm bát com rồng của cô, xới thêm một chén nữa rồi khẽ gật đầu, làm như tùy ý hỏi: “Nghe nói anh ta làm nghiệp vụ đầu tư.”

“Đúng vậy đấy đúng vậy đấy ——“

Khó có lúc Đường Vũ Ngân phản ứng giống với người bình thường một chút, Giản Tiệp có phần cực kỳ phấn khởi, trong lúc vô tình đã bị anh dẫn đi. Đường Vũ Ngân căn bản không cần phí lòng đi giả bộ, chỉ cần mỗi lần Giản Tiệp nói xong một phần thì hợp thời đáp lại vài tiếng “Ừm” là được, Giản Tiệp bị anh làm cho tâm tư ngửa ngáy, nhìn không được sẽ lại nhiều lời nói thêm vài câu.

Giản Tiệp nói được một lúc lâu liền cảm thấy kỳ quái, cô bỗng dừng lại, nghi ngờ hỏi: “Sao anh lại có hứng thú với chuyện này?”

Đường Vũ Ngân mỉm cười.

Bệnh nghề nghiệp mà thôi.

Cuộc sống chi tiết của một người gần như có thể phản ánh chính xác phong cách làm việc của anh ta, Giản Tiệp nói cho anh nhiều điều về cuộc sống đời thường của Đường Thần Duệ như vậy, muốn đưa ra quyết sách lật đổ anh ta sẽ nắm chắc cơ hội thành công, hơn nữa bây giờ vợ của Đường Thần Duệ lại đang có bầu, tất nhiên sẽ khiến anh ta phân tâm.

Đường Vũ Ngân rũ mắt xuống, mỉm cười suy nghĩ, nếu như bụng dạ anh nham hiểm thêm một chút, bây giờ quay trở về công ty, bắt đầu dồn vốn tư bản của mình làm một trận cùng với Đường Thịnh, chắc sẽ kiếm được một khoản không tệ đâu nhỉ?

Có điều. Quên đi.

Loại chuyện nhân lúc cháy nhà đi hỏi của này vẫn nên để lần sau thì hơn, gần đây anh không có hứng thú nói chuyện công việc, cũng không nghĩ đến việc thử sức với trò chơi nguy hiểm như vậy.

Đường Vũ Ngân không trả lời vấn đề của cô, chỉ đưa mắt nhìn Giản Tiệp, ôn hòa hỏi: “Ăn no chưa? Có cần tôi múc canh cho em nữa không?”

“Được được được!”

Sự thật chứng minh, Tiểu Giản đúng là đứa nhỏ thật đơn thuần.

Sao cô có thể là đối thủ của Đường Vũ Ngân được, thiếu chút nữa đã trở thành gián điệp thương mại mà cũng không biết.

Giản Tiệp định đặc đưa bát com cho anh, miệng vẫn không quên lầm nhảm nói “Tôi muốn ăn củ cái, cho tôi nhiều củ cái trong canh vào nhé”, hoàn toàn không biết nếu vừa rồi tâm tư Đường Vũ Ngân ngoan độc thêm một chút, trên thị trường tư bản liền sẽ có một hồi mưa gió.

Ăn hết com rồi, chẳng lẽ còn không biết xấu hổ để chủ nhà rửa bát đĩa hay sao? Giản Tiệp vội vàng đứng dậy thu dọn, “Để tôi rửa cho, để tôi.”

Lúc này Đường Vũ Ngân lại tỏ ra rất khách khí: “Không cần đâu, tôi rửa là được rồi.”

Giản Tiệp tay chân nhanh chóng, đặt mâm với bát đĩa vào trong bồn rồi mở vòi nước ra, “Ồi mẹ ơi!”, cô không nhịn được kêu lên thành tiếng, nước ở nông thôn quả nhiên lạnh đến thấu xương.

Đường Vũ Ngân đẩy cô ra, cầm nước rửa bát bên cạnh rồi tiến tới: “Đừng ngâm nước lạnh, đi lấy túi sưởi ôm đi, bằng không em sẽ nứt da đấy.”

“Hừ, sợ gì nứt da chứ, chỉ là sưng ngón tay một chút thôi mà.”

Đường Vũ Ngân mở vòi nước lạnh ra, cất giọng thân thiện: “Sưng một chút cũng là bị thương, trên người con gái có thương tích sẽ không tốt.”

“.”

Một câu nói vô cùng quen thuộc, nhiều năm trước, đã từng có một người nói với cô những lời như vậy. Đáng tiếc, người nói vô tâm, người nghe lại có tình, để từ đó khiến cô tiêu hao mấy chục năm tình cảm.

Giản Tiệp ngửa mặt nhìn trời, sờ đầu, lặng lẽ không tiếng động bước ra bên ngoài.

Đường Vũ Ngân thu dọn phòng bếp xong, lúc lau tay đi ra ngoài liền thấy Giản Tiệp đang vui đầu vào bàn học, một tay lật sách, một tay cầm bút máy ra sức ghi chép.

Thấy anh đi ra, Tiểu Giản liền khôi phục sức sống, chỉ vào cuốn sách trước mặt kêu khổ: “Đường Vũ Ngân, anh tốt bụng chỉ điểm cho tôi một chút đi.”

Đường Vũ Ngân đi tới, cầm điều khiển của máy điều hòa, tăng độ ấm trong phòng lên cao một chút rồi tùy ý đáp: “Với trình độ của em bây giờ, tôi không có cách nào dạy được.”

Giản Tiệp trợn mắt: “Vì sao?!”

Đường Vũ Ngân ném điều khiển đi, vô cùng thành thật đáp: “Bởi vì tôi nói em nghe không hiểu.”

Giản Tiệp lập tức cười một tiếng, tỏ vẻ khinh thường: “Xi.”

Đường Vũ Ngân đứng trước bàn học, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, vì thế anh quyết định cùng cô chơi một trò chơi nhỏ: “Em đã từng chơi trò mô phỏng đàm phán chưa?”

Tiểu Giản bắt đầu phát huy khả năng tư duy không tị của mình: “Giống như bắt chước người ta bắn nhau đấy á?” Chẳng qua một cái dùng súng, một cái dùng não thôi mà.

Đường Vũ Ngân gật gù đầu: “Cũng không khác nhau lắm.”

Giản Tiệp chắc một tiếng, soi mói quét mắt nhìn anh từ trên xuống dưới một lần: “Tên nhóc, lai lịch của anh là gì? Chơi được trò này sao?”

Đường Vũ Ngân ôn hòa cười: “Làm công cho người ta, cái gì cũng phải biết một chút.”

Giản Tiệp suy nghĩ, rồi khẽ gật đầu một cái với anh.

“À, thì ra là thế. Làm công cho người ta quả nhiên không phải chuyện dễ dàng nhì.”

Xã hội bây giờ, cạnh tranh rất là kịch liệt đó nhé.

Dáng vẻ nho nhã của Đường Vũ Ngân đúng là rất giống trợ giảng trong đại học. Cái chỗ đại học này cũng là nơi rắc rối, kiểu gì cũng phải học tập nghiên cứu, rồi thi đầu vào mới có thể ra giảng hồ lẩn lộn được, tên nhóc này nhảy nhót trong cái đại đội ấy chắc cũng vất vả không ít.

(Momo: *lạy chị, dùng một loại ngôn ngữ một loại tiếng thôi cho em nhờ, cái gì là giang hồ là đại đội chứ T___T*)

Đường Vũ Ngân nhìn cái ánh mắt ẩn chứa chua xót của cô liền biết thừa, trong vòng năm phút vừa rồi đại tiểu thư họ Giản xuất thân giàu có này đã coi kẻ công tử như anh thành người làm công từ đầu đến chân để đồng tình. Anh nhìn cô một cái, không giải thích, chỉ vào sách nói: “Có muốn chơi thử không?”

“Muốn!”

Đường Vũ Ngân mỉm cười.

Giản Tiệp vỗ vỗ vai anh, giọng điệu cực kỳ thương hại: “Một tên nhóc như anh giúp người ta làm công kiếm chút tiền cũng thật không dễ dàng nhì.” Dạy không tốt chắc cha cô sẽ không phát tiền lương cho anh ta đâu, nghĩ thế, quán đốc Tiểu Giản càng cảm thấy đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương: “. Anh làm nghề dạy học như vậy có thể kiếm được bao nhiêu thể, áp lực cuộc sống chắc lớn lắm, chắc anh còn muốn dành dụm tiền để tương lai cưới vợ đúng không?”

Đường Vũ Ngân: “.”

Khụ, cô thích đồng tình thì cứ để cô đồng tình đi, sắc mặt Đường Vũ Ngân có chút đen, anh cứ không giải thích đấy, đùa chết cô luôn.

Anh dạy cô.

“Vừa rồi chỗ này em nói không đúng.”

“Vì sao chứ?”

“Lúc đàm phán thì trọng điểm không chỉ ở chỗ em hỏi điều gì, mà còn ở chỗ vì sao em hỏi.”

Giản Tiệp gục xuống bàn: “Tôi không hiểu.”

Đường Vũ Ngân vô cùng kiên nhẫn, hướng dẫn cô từng bước, “Ví dụ, nếu như em hỏi ‘*có thể mặc cả hay không?*’, câu trả lời thường là ‘không’, bởi vì vấn đề mà em hỏi là ‘hay không’. Nhưng nếu như em hỏi ‘*giá cả thương lượng có thể nhiều đến mức nào?*’, em có thể đạt được ba mục đích: một, không cho đối phương định ra quy tắc đàm phán; hai, nhắc nhở đối phương đây là một cuộc giao dịch buôn bán; ba, có thời gian quan sát ngôn ngữ cơ thể của đối phương, giúp em lựa chọn ra chiến thuật đàm phán. Hiểu chưa?”

Giản Tiệp suy nghĩ một lúc, đáng vẻ có chút hiểu ra, cảm thấy thật thần kì: “Hình như đúng là thế thật.”

Đường Vũ Ngân: “.”

Đừng nói cô nàng này cho rằng anh thật sự là gia sư dạy kèm đấy nhé?! Đùa chắc, lấy giá trị con người anh, muốn đi ra ngoài dạy kèm một với một là mức tiền cao bao nhiêu chứ?

Đường Vũ Ngân xoa trán “Nghĩ 10 phút đi.” Dạy một cái kẻ ngu ngốc thật đúng là mệt nhọc mà.

“A, được được...”

Tiểu Giản rất chăm chỉ, lúc nghỉ ngơi vẫn không quên sửa lại nội dung bài học ban nãy, dùng bút hí hoáy viết cái gì đó lên bảng ghi chép.

Một bóng người bỗng nhiên đi đến bên cạnh cô, sau đó thanh âm nhẹ nhàng của Đường Vũ Ngân vang lên: “Mở miệng ra.”

Giản Tiệp vừa ngẩng đầu liền: “A?”

Một giây sau, một vật nhỏ đã được thả vào trong miệng cô. Tiểu Giản đưa lưỡi ra liếm liếm, là một viên kẹo trái cây tròn trịa, có mùi vị dưa hấu.

“Ồi chào.”

Đường Vũ Ngân thán nhiên cười: “Có thích không?”

“Có có có, vị rất ngon!” Cô dùng sức gât đầu: “Loại kẹo này bây giờ hình như không còn bán nữa thì phải? Tôi nhớ trước đây ăn rất dễ dàng, ba đồng một túi năm viên...”

Nhưng mà tầm mắt vừa hạ xuống, cô liền nhìn thấy giấy gói kẹo trong tay Đường Vũ Ngân, mặt trên không có tiếng Trung, ghi toàn là ngoại ngữ, hình như không phải tiếng Anh mà là tiếng Đức hoặc tiếng Pháp hay sao ấy...

Giản Tiệp thấy ngại, vì mình không biết phân biệt hàng hóa mà thấy ngại: “Hóa ra là đồ ngoại quốc sao.” Trước đây thứ cô ăn là đặc sản thôn quê, cực kỳ rẻ bèo mà thôi.

Đường Vũ Ngân mỉm cười, cầm giấy gói kẹo thuận tay vo thành hình con thỏ, đặt xuống trước mặt cô: “Không liên quan gì đến nhãn hiệu, hương vị bên

trong mới là quan trọng nhất.”

“.....”

Giản Tiệp đưa mắt nhìn anh, trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy người đàn ông tên Đường Vũ Ngân này vô cùng quen thuộc, giống như đã quen biết rất nhiều năm, đáng tiếc những gì anh nói quá ít, chỉ để lại trong đầu cô cảm giác tịch mịch như sương, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Không khí học tập tối nay rất tốt, Giản Tiệp cố gắng, Đường Vũ Ngân cũng phối hợp theo, thấm thoát đã đến hơn mười giờ.

Đường Vũ Ngân nhìn đồng hồ, nói với cô: “Hôm nay chỉ học đến đây thôi,“ nghỉ ngơi chút, anh lại nói thêm: “Đúng rồi, bốn ngày sau trong giai đoạn đàm phán giữa em và bọn họ, quan trọng nhất là cần có một khí thế khiến người khác phải sợ hãi, mặc dù trong tay em chỉ có những quân bài rác, cũng phải để họ nghĩ rằng em đang có trong tay thùng phá sảnh[1], hiểu không?”

Anh yên tâm đi.” Giản Tiệp vỗ ngực: “Cái này tôi đương nhiên làm được.”

Đường Vũ Ngân nhún mày: “Thật sao?”

Giản Tiệp: “Không tin à? Để tôi làm thử cho anh xem”

Đường Vũ Ngân gật đầu: “Được.”

Một giây sau, chỉ thấy quần đốc Tiểu Giản chậm rãi đi vòng quanh Đường Vũ Ngân, sau đó bất ngờ vươn tay nắm lấy cằm anh, say mê mà trầm giọng giả bộ bình tĩnh, tan nát cõi lòng nói: “Sao. Em gái bán hoa xinh đẹp! Rơi vào trong tay anh đây, để xem em còn dám không thành thật nữa không!”

*(Xin bonus một tràng cười khà ó của chị ấy *cười sặc sụa*)*

Đường Vũ Ngân: “.....”

Giản Tiệp: “.....”

Đường Vũ Ngân: “.....”

Giản Tiệp: “.....”

Không khí chợt nguội ngắt

Nét mặt Đường Vũ Ngân không thay đổi: “Sờ đủ chưa?”

Quần đốc Tiểu Gián vội vàng thu tay lại, cảm giác trên tay vẫn còn hơi nóng, lập tức kêu oan cho bản thân: “Không phải anh nói muốn cho đối phương sợ hãi hay sao? Tôi diễn rất tốt mà.”

Ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời cùng cô nàng này nữa, Đường Vũ Ngân chẳng nói chẳng rằng túm lấy cổ áo, ném cô ra ngoài, bịch một tiếng khép cửa phòng lại.

Tiểu Gián bị đứng ngoài cửa, ngửa ngáy vô cùng, xì một tiếng tỏ vẻ khinh thường: “Hừ. Anh cứ chờ đấy, một ngày nào đó tôi sẽ trở lại báo thù.”

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: THAM ĂN BẮT CHIM BỒ CÂU BÉO

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

.....

Mùa đông năm 201X, chủ tịch Buck-er Cham-bers, một trong những công ty lớn nhất châu Âu lâm bệnh nặng, các thành viên trong hội đồng quản trị gay gắt đấu tranh cho quyền lợi của mình, Đường Vũ Ngân với thân phận thân bí tuần theo di chúc, trở thành người đại diện tối cao, lo lắng chu toàn mọi

việc, thề rằng sẽ bảo vệ cái ghế chủ tịch của ông, đồng thời cũng dốc hết tâm huyết bảo vệ công ty.

Đêm về, hội nghị của ban giám đốc cuối cùng cũng kết thúc, Đường Vũ Ngân vượt lên dẫn đầu, lớp sau hơn lớp trước, sử dụng sát khí mãnh liệt của mình giữ yên ngôi vị chủ quản.

Sau khi kết thúc, mọi người đều giải tán, Đường Vũ Ngân ngồi một mình trên chiếc ghế cao nhất của phòng họp, hoa lệ, trống trải, nhưng cũng tịch mịch vô cùng. Nét mặt không cảm xúc, anh lấy một điều thuốc ra từ trong túi, châm lên rồi đưa tới bên môi, bắt đầu hút.

Phụ tá tạm thời Lạc Minh Huy đưa tới một chén nước, rồi nhíu mày nhìn anh: “Mỗi lần đàm phán thắng lợi xong cậu đều có dáng vẻ như vậy, không hề vui mừng dù chỉ một chút.”

Động tác của Đường Vũ Ngân rất thành thạo, gần như hoàn hảo quá mức, thân nhiên để lớp sương khói mờ hồ bay lên, vị bạc hà lan tỏa khắp bốn phía, sau đó anh khẽ nở nụ cười nhạt: “Bằng không, tôi nên có dáng vẻ thế nào?”

“Thỏa mãn một chút chẳng hạn...” Lạc Minh Huy dè tay anh lại, không để anh tiếp tục nhấc lên nữa. “Cậu thắng rồi, có biết không? Bảo vệ chiếc ghế của mình ở công ty, tuy rằng mất đi cuộc hôn nhân ở trong nước, nhưng mà ở châu Âu cậu vẫn còn có công việc, thiên hạ trong tương lai chính là của cậu, chẳng lẽ cậu không hề cảm thấy vui sướng hoặc an ủi chút nào hay sao?”

Ánh mắt Đường Vũ Ngân có phần mơ màng, nhưng chỉ chớp lát sau nó đã tan đi, thay thế bằng sự nhanh nhạy quen thuộc.

“Thật ra thì cũng có...” cái cảm giác hưng phấn, vui vẻ, được khích lệ động viên sau khi đàm phán thành công, thế nhưng, Đường Vũ Ngân dụi tắt điều thuốc, đứng dậy bước đi, rồi quay đầu lại nói: “...Chẳng qua đó đã là chuyện từ rất lâu trước kia, tôi không còn nhớ rõ nữa rồi.”

Đã bao nhiêu lâu đây? Những ngày ở thôn quê ấy, khi anh dạy một người thuận lợi đàm phán thành công trong trận chiến đầu tiên, mặc dù với anh đó chẳng qua chỉ là một trò đùa, tư cách để làm trò chơi cũng không có, nhưng cảm giác vui vẻ lúc ấy chính là vui vẻ từ đáy lòng, giờ nghĩ lại, có lẽ nó giống như chút hoang phí cuối cùng trong cuộc đời của anh vậy.

Hồi ức, quả nhiên là một gánh nặng khiến người ta khó lòng chịu nổi.

.....

Thời gian quay ngược trở về hai năm trước đây.

Vẫn là mùa đông năm ấy.

Chiến thắng trở về là một cảm giác như thế nào? Ừm, khi quản đốc Tiểu Giản đàm phán thành công vào một tuần sau đó, bắt các nhà buôn nguyên vật liệu phải cam đoan bán với giá gốc cho nhà máy, cô mới có thể ném được cái mùi vị của việc vừa xuất quân đã giành được thắng lợi.

Sau khi cuộc đàm phán chấm dứt, Giản Tiếp về vang rạng rỡ cùng Đường Vũ Ngân đi dọc đường núi trở về. Nhân dịp nhiệt tình đặc ý hiếm có này, lúc đi ngang qua một ngọn núi lớn hùng vĩ, Tiểu Giản một mạch trèo lên tới chỗ cao nhất có thể, đương nhiên còn cách đỉnh núi một khoảng nữa, nhưng dãy núi này vốn bao la, đứng đây quan sát cảnh vật dưới chân núi một lúc cũng được rồi.

Nhớ năm đó lúc cô học tiểu học, vào mùa xuân trường có tổ chức đi leo núi, đi đến núi Vô Tích Huệ Sơn gần thành phố C, đi xong rồi còn sắp xếp viết một cuốn du ký tên là “Đôi mắt nhìn Vô Tích, cảm xúc trèo Huệ Sơn”. Mẹ nhà nó, đi có hết một sườn núi nhỏ 300m mà thôi, kích động cái gì chứ? Chỗ bà đây đang đứng bây giờ mới là núi, mới là mountain thật nhá!

Tiểu Giản không khỏi có chút tự mãn, ‘đứng trên đỉnh núi cao, đôi mắt nhìn núi nhỏ’, quả nhiên lão tiên sinh Đỗ Phủ nói không sai, phải leo lên ngôi vị cao nhất mới cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa!

“Phó quản đốc, anh xem này...” Tiếng của quản đốc Tiểu Giản hơi trầm thấp, phát tay ra dáng như chủ tịch: “Cảnh vật dưới chân núi trông thật đẹp...”

“.....”

Đường Vũ Ngân đang chậm rãi đi theo phía sau cô, nghe thấy liền không nhịn được ngẩng đầu, quét mắt liếc nhìn cô một cái.

Người mới quả nhiên là người mới, vừa thấy chút ánh sáng mặt trời liền vui vẻ đến vậy, hơn nữa vị tiểu thư họ Giản này còn là kiểu người không khoe sẽ chết, cho nên lúc này bảo cô làm như không có chuyện gì là điều không thể.

Đường Vũ Ngân chỉ có thể nhắc nhở cô: “Hôm nay chẳng qua chỉ giải quyết được một chút việc nhỏ, về sau vấn đề gặp phải sẽ càng lúc càng nhiều, đặc biệt là vấn đề nội bộ. Loạn trong gác ngoài, bên trong chính là thứ khó giải quyết nhất.”

“Biết rồi, biết rồi...” Giản Tiếp nhảy từ trên tảng đá xuống, đi tới vỗ vai anh: “Có anh giúp tôi rồi, vấn đề đương nhiên sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Đường Vũ Ngân trêu chọc: “Cô tin tưởng tôi đến thế sao?”

“À,” Tiểu Giản cười đáp: “Trước kia cha tôi thường xuyên nói, dùng người thì không nghi, đã nghi sẽ không dùng, điểm này rất quan trọng...”

Đường Vũ Ngân cảm thấy được an ủi, ít nhất cô nàng này vẫn có suy nghĩ rõ ràng.

Tiểu Giản nói nốt: “Chẳng qua tôi đây chỉ là một bà chủ nhỏ, cấp dưới chỉ có một chân chạy là anh, không tin anh cũng không được mà...”

Đường Vũ Ngân: “.”

Địa vị bị hạ thấp hết cỡ như vậy, thật đúng là buồn bực...

“Đúng rồi, đưa cho tôi tờ giấy nhỏ vừa nãy đi.”

“Cái gì?”

“Khà khà.”

Tiểu Giản tự quyết định, vươn tay thò về phía túi áo của Đường Vũ Ngân.

Dáng người 1m67 của Giản Tiếp nói thấp thì không thấp, nhưng đứng trước mặt Đường Vũ Ngân cao 1m89 mà nói thì vẫn chỉ là như một chú dê nhỏ mà thôi. Lúc này cô đang ngửa cổ thò tay vào trong túi áo của anh, Đường Vũ Ngân vừa cúi đầu đảo tầm mắt liền có thể nhìn thấy rõ đường cong thon thả động lòng người của cô, khiến thân thể đàn ông có phần nóng rực.

Tiểu Giản đương nhiên không biết lúc này trong đầu Đường Vũ Ngân đã tràn ngập những ý nghĩ không thuần khiết, sau khi lấy được thứ mình muốn, cô liền lùi lại vài bước, quơ quơ chúng trước mặt anh.

“Ban nãy nhắc nhở nhỏ của anh cho tôi lúc đàm phán, tôi muốn giữ lại.”

Đường Vũ Ngân ôm trán: “Đừng giữ làm gì, vứt đi.”

Tiểu Giản liếc mạng lác đầu: “Cần chứ, tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm, bị ai thấy cũng không sợ dọa người.”

Thật ra Đường Vũ Ngân rất muốn nói, vấn đề không phải ở chỗ bị người ta thấy sẽ tưởng cô dọa người, mà là tưởng anh dọa người mới đúng. Loại chuyện bé con con này đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là trò đùa, còn chưa được tính là trò chơi nữa, tờ giấy nhắc nhở nhỏ dành cho cô này nếu để người ta nhìn thấy, anh không bị cười chết chắc?

Đường Vũ Ngân thuận miệng nói láo, cổ vũ cô: “Chờ cô tập luyện thành thạo rồi cũng sẽ rất lợi hại.”

“Thật sao?” Tiểu Giản đang mơ ước đến một ngày mai tốt đẹp.

Đường Vũ Ngân không chịu trách nhiệm, liên tục gạt đầu lấy lệ.

Hai người cùng nhau bước đi trên nền tuyết đọng, hướng về phía chân núi, dưới ánh mặt trời mong manh chiếu rọi khắp khoảng không tĩnh lặng.

Nghĩ đến hai tuần trước, cô vẫn còn đứng tại nơi thành thị phồn hoa, vô tư cười đùa tức giận với mọi người, nay lại bước đi trong ngôi làng nhỏ nơi núi rừng xa xôi, rời xa những ồn ào tấp nập, cùng một người đàn ông mới chỉ quen biết trong hai tuần ngắn ngủi, sống vai bên nhau công tác và sinh hoạt. Giản Tiếp dứt hai tay vào túi quần áo bảo hộ lao động, cảm thán nói: “Đường Vũ Ngân, anh có tin vào vận mệnh hay không?”

“Không tin.”

Giản Tiếp cười rộ lên, “Anh là người của thuyết vô thần sao?”

Đường Vũ Ngân không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ chậm rãi đi bên cạnh cô, thản nhiên đáp: “Con người tôi không có tin ngưỡng nào.”

Chỉ khi không có tin ngưỡng, cảm giác yên bình mới có thể bao lấy quanh thân anh, bất luận trong hoàn cảnh nào cũng có thể giúp anh đưa đoạn tình cảm này ra khỏi vòng nguy hiểm, xung đột, bi kịch, hãm hại, cảm giác phạm tội, tất cả đều bị bỏ bên ngoài; anh mới có thể suy diễn nó trở thành một tình yêu thầm lặng, yêu đến quên mình, yêu đến trốn tránh, yêu đến vô lo, cũng yêu đến không còn ý nghĩa.

Giản Tiếp cứ đi hai bước lại nhảy một bước, còn Đường Vũ Ngân không nhanh không chậm đi theo, hai người cứ thế vừa nói vừa cười, cùng nhau xuống núi.

Đi tới đì lúi, ánh mắt Giản Tiếp sáng ngời, bước chân bất ngờ dừng lại, giọng nói trầm thấp nhưng vẫn mui phần hưng phấn vang lên: “Kìa kìa! Đường Vũ Ngân! Anh thấy gì phía trước kia không?”

Đường Vũ Ngân: “.”

Hoàn toàn không theo kịp lối tư duy nhảy vọt như thị trường chứng khoán trong nước của cô nữa.

Giản Tiếp sao còn có thể quan tâm xem Đường Vũ Ngân nghĩ gì được, trong mắt cô lúc này chỉ còn có đám cỏ câu cách mình trăm mét ở phía trước. Tiểu Giản là một người theo trường phái thiết thực, mà trường phái thiết thực chính là khi nhìn thấy đám cỏ câu đáng yêu kia, cô không thì thầm kêu “5555555 đáng yêu quá... đến đây chị ôm nào...” như những cô gái bình thường khác, mà cả đầu đều chỉ có duy nhất một suy nghĩ “wow, con mẹ nó, chim bồ câu lớn thế kia nấu canh chắc được nhiều thịt lắm!!!”

Trước đó đã từng nói, ưu điểm lớn nhất của Tiểu Giản chính là chịu khó! Đã nói liền làm!

Không đợi Đường Vũ Ngân có bất kỳ động tác nào, Tiểu Giản đã chậm chậm tiến lên phía trước, vươn tay chop tới lũ bò câu.

— trăm ngàn lần đừng nên tin mấy cái lời tự biên tự diễn của nhân loại, cái gì mà ‘bò câu là tượng trưng cho hòa bình, là sứ giả ôn thuận, trong miệng ngậm cành ô liu...’

Tương bò câu gốc lăm áy không bằng? Sắp bị bắt đến nơi rồi, chẳng lẽ còn không phản kháng sao?

Tiểu Giản chưa bắt được con nào, nhưng trên mu bàn tay đã bị hung tợn hôn vài cái, kêu ‘đau đau đau’ âm ỉ, cả đám bò câu chạy tán loạn, cũng may trời không phụ lòng người có công, cuối cùng cũng bắt được một con bò câu to đầu chậm chạp.

Giản Tiếp cười ha ha, hô lên một câu: “Khà khà, đêm nay nấu canh bò câu uống... uống!!!...” Chợt thấy từ phía xa có một bóng dáng nho nhỏ chạy vụt tới, tuy rằng thân thể tròn vo nhưng vẫn chạy rất nhanh, giống một quả đạn pháo cỡ nhỏ, nắm chặt góc áo Giản Tiếp không cho cô chạy, tiếng trẻ con phấn nộ vang lên —

“Kẻ trộm! Bắt kẻ trộm!!” Người bạn nhỏ vừa gào toáng lên vừa quay đầu: “Trưởng thôn! Chị! Mọi người mau tới đây! Chỗ này có tên trộm bắt bò câu nhà mình!!”

Tiếng của người bạn nhỏ rất vang, vẫn còn là kiểu chưa thoát ra khỏi vòm họng như trẻ con đang bú, cô bé vừa kêu lên như vậy, mọi người lập tức đều chạy ra, ngay cả trưởng thôn cũng tới.

Vừa thấy là Tiểu Giản, trưởng thôn cũng sùng sốt: “Quản đốc Giản, cô đang...?”

Tiểu Giản vô cùng tủi thân, cảm chân con bò câu lắc lắc: “Tôi tưởng đây là thú hoang chứ.” Xem dáng vẻ của nó cũng nản không buồn bắt rồi.

“Nói dối!” Người bạn nhỏ ban nãy không phục kêu lên: “Chị là đồ ngốc sao? Bò câu hoang sẽ tự tay đi làm chuồng cho mình chắc?!”

“.....”

Tiểu Giản nuốt nước miếng, chỉ có thể trách mấy ngày nay ăn thịt quá ít, tham ăn thành heo luôn.

Tầm mắt của mọi người nhất trí đồng loạt nhìn cô chăm chú.

Đặc điểm lớn nhất của người ở nông thôn chính là chất phác, ghét nhất những kẻ không thành thật, mặc dù Giản Tiếp là người từ nội thành đến, nhưng dưới con mắt của người trong thôn vẫn là người lạ. Người lạ đến từ thành phố ấy à, khôn khéo lắm, quả nhiên không đáng tin.

Tiểu Giản bị nhìn đến sợ run cả người, cuối cùng cũng nhớ đến viện binh, thảm thiết quay đầu kêu lên: “Đường Vũ Ngân.”

[1] Thần thám Dịch Nhân Kiệt: Phim mà tớ biết có Lâm Tâm Như và Huỳnh Hiểu Minh diễn, còn bản mà tác giả xem tớ nghĩ là bản này, Dịch mập mạp và Lý Ngạo kiều, chuẩn men luôn

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: PHÓ QUẢN ĐỐC NGAY THẲNG XOA DIU LÒNG NGƯỜI

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Tham ăn bắt trộm chim bò câu còn bị người ta bắt ngay tại trận, cô quản đốc này không thể kiếm chế hơn một chút được sao? Đường Vũ Ngân theo bản năng muốn làm bộ như không biết quả trứng đàn này, quay đầu bước đi.

Vừa mới xoay người, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi thống thiết ‘Đường Vũ Ngân.’. Anh dừng chân lại, buồn bực nghĩ, kẻ nào kêu vậy, hủy hết thanh danh của mình trước công chúng rồi.

Quay đầu lại nhìn, Giản Tiếp chính trực ngay thẳng ngắm anh, ánh mắt kia thật sự là muốn bao nhiêu tin tưởng liền có bấy nhiêu.

“.....”

Khụ, nói thật, Đường Vũ Ngân vốn là một kẻ sợ phiền toái. Những người đã làm việc dưới trướng anh đều biết, nguyên tắc của Đường Vũ Ngân là ‘việc quá ba bận, họa quá ba lần’, về sau anh sẽ không cho thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Chỉ có Giản Tiệp là một ngoại lệ.

Một câu ‘cậu hãy thay tôi chăm sóc con bé’ của lão Giản giống như một câu thần chú ngày đêm quanh quẩn trong lòng anh, đôi khi Đường Vũ Ngân cũng sẽ bật cười, không hồ là cha nuôi nhìn anh lớn lên từ nhỏ, đối với tất cả mọi thứ của anh đều rõ như lòng bàn tay, biết rõ anh là một kẻ trọng tình, nên Giản Hải Thành mới lấy ân dưỡng dục thành tài bấy lâu đem Giản Tiệp giao phó cho anh, khiến Đường Vũ Ngân không thể nào trốn được.

Bất đắc dĩ thờ dài, bước chân Đường Vũ Ngân xoay ngược, vòng lại trở về.

Đi đến trước mặt Giản Tiệp, Đường Vũ Ngân không khách khí gõ một cái vào gáy cô, lại thêm một cái cốc, giọng điệu hết như người giám hộ: “Còn túm bỏ câu của người ta làm cái gì?”

“À à!”

Tiểu Giản liên tục gật đầu, vội vàng đem trả bỏ câu lại cho người bạn nhỏ tròn quay béo mập kia, chủ bỏ câu đáng thương bị kinh hãi, không ngừng run rẩy trong lòng ngực chủ nhân: “Yêu quá! Cô ta là yêu quá! Rút mắt của tôi mấy cái lông chim liền...”

Bỏ câu nhỏ vốn có đáng yêu, giờ run lấy bấy trông lại càng tội nghiệp, lập tức chiếm được không ít sự đồng tình của mọi người xung quanh.

Cái loại người giống như đồng chí Giản Tiệp đây, ý mình là sinh vật cấp cao thuộc họ linh trưởng, không tôn trọng những loài vật khác, nhất định phải bị nghiêm khắc trừng trị. Những chú bỏ câu khác cũng phản phát bay tới bên người chủ nhân, có con lớn tuổi còn nghiêm túc phát ra lời than thở: “Không thể tin được, địa cầu của chúng ta lại có loại dã man lạc hậu đến thế này——!”

Chúng bỏ câu rối rít đồng tình kêu lên, cùng vỗ cánh tỏ vẻ muốn đoàn người đối với tên địa cầu này nghiêm trị không tha.

“Ngại quá, đây chỉ là một chút hiểu lầm thôi,” Đường Vũ Ngân tỏ thái độ như đang nói với quan viên chính phủ, giải thích cho mọi người: “Cô ấy mới đến, còn chưa rõ quy củ, sau này tôi sẽ dạy cô ấy nhập gia tùy tục cùng với những hiểu biết cơ bản nhiều hơn. Mặt khác, những tổn thất của ngày hôm nay, tôi sẽ thay mặt cô ấy bồi thường cho các vị.”

Đường Vũ Ngân tiếp tục nói: “Đương nhiên, cô ấy phạm sai lầm, nhất định phải trừng phạt, từ hôm nay trở đi, công tác bảo an vào ban đêm trong xưởng cứ để quân đốc Giản phụ trách.” Tác phong làm việc không bao che, hết sức thân nhiên, lấy việc công làm trọng.

Sắc mặt mọi người hơi dịu đi một chút.

Trưởng thôn cười niềm nở giảng hòa: “Chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi, mọi người không cần quá khắt khe lắm gì, quân đốc Giản là khách của chúng ta mà.”

Đường Vũ Ngân mỉm cười, đem hộp đồng đàm phán trong tay giao cho trưởng thôn xem qua trước mặt mọi người: “Đây là hộp đồng mà quân đốc Giản vừa mới kí kết xong, hạng mục đàm phán là nguyên vật liệu nhập vào, trọng điểm tranh luận nằm ở chỗ giá thu mua, quân đốc Giản đã cố gắng hết sức mình, trong vòng một tuần giảm phí tổn xuống mức thấp nhất có thể, chúng ta vẫn có thể được lấy hàng bằng giá gốc, đây coi như đã nâng cao được ưu thế cạnh tranh, có đủ thực lực để...” ... điều khiển công ty rồi.

“.....”

Chết cha ——! Phía trước những lời anh nói đều là ngôn ngữ ngoại giao thông dụng của chính phủ, Đường Vũ Ngân như tỉnh mộng, vội vàng phanh lại, không chút dấu vết sửa lời nói: “..... có đủ thực lực để cam đoan trong tương lai nhà máy sẽ ngày càng phát triển mạnh mẽ.”

Các đồng chí nông dân vừa nghe đến mấy từ ngữ kiêu chính phủ như ‘phát triển mạnh mẽ’ thì trong lòng phần lớn đều kinh sợ.

Hơn nữa lí do thoái thác của Đường Vũ Ngân thật sự rất ngoại giao, càng nổi bật lên khí thế và địa vị ‘chân thật đáng tin’ của mình, khiến các đồng chí nông dân chất phác ở đây đều thâm cảm thán trong lòng ‘ồ, cô ấy đã giải quyết được vấn đề các cụ ngày xưa để lại rồi, thật là tốt quá!’

Hình tượng của Giản Tiệp nhất thời từ kẻ ‘gió đang thổi, ngựa đang gào, kẻ biến thái đang cười hô hô’ vươn tay bắt bỏ câu vụt phát biến thành dễ thương đáng yêu ‘chất phác, hiền lành, yêu dân, hết mình với nhiệm vụ’.

Mọi người không ai hay biết, giờ phút này mặc dù Đường Vũ Ngân đang cười rất dịu dàng, nhưng ánh mắt lại sắc bén quét qua đám bỏ câu mấy lần, đặc biệt là chú bỏ câu bé nhỏ đáng yêu đang được chủ nhân ôm vào trong ngực kia, trong lòng âm ngoan nghĩ: chỉ bằng đám gia cầm các người cũng muốn đụng tới cô gái mà ta bảo vệ? Không biết tự lượng sức mình. Có tin bây giờ ta tìm cách khiến những người này ngoan ngoãn dâng tặng bọn mi cho ta nấu canh tắm bỏ không hả?

Chúng bỏ câu khủng hoảng, đều vội vàng quay về hang ổ, không dám làm cản nữa.

Mọi người tạm thời an tĩnh lại, đều tiến lên hỏi chuyện Đường Vũ Ngân, cũng có người tò mò tán gẫu chuyện nhà với Tiểu Giản, vui vẻ hòa thuận vô

cùng, cười cười nói nói, chủ nhân nhỏ của đám bò câu cũng thông minh hơn, cực kỳ hoan hỉ chạy đến giữ chặt tay phải của Đường Vũ Ngân hỏi.

“Anh ơi tên anh là gì thế?”

Đối mặt với em gái nhỏ dễ thương như thế, Đường Vũ Ngân không hề làm ra cái động tác ‘ngồi xổm người, từ ái vuốt ve đầu cô bé’ kiểu yêu thương thiếu niên nhi đồng của tổ quốc, mà cứ đứng thế đối diện với cô nhóc, khoanh tay đút trong túi quần, chỉ nói họ, ngay cả tên cũng chẳng thèm xưng ra.

“Anh họ Đường.”

Em gái nhỏ rất thông minh, vội vàng truy vấn: “Họ Đường sao, thế còn tên anh nữa?”

Cô nhóc này đúng là có ý tứ, khoe môi Đường Vũ Ngân khẽ nhếch: “Đường Vũ Ngân, vũ trong cao đường thủy vũ, ngân trong phong quá vô ngân.”

Vài câu tự giới thiệu này của Đường Vũ Ngân là thói quen đã sử dụng nhiều năm, cho dù hiện tại người đối diện là một cô bé gái không biết gì, trong chốc lát anh cũng không chú ý sửa, thuận miệng nói ra.

Nhưng cô nhóc này hiển nhiên rất hiểu chuyện, không hề rối rắm cái vấn đề nghe không hiểu lời Đường Vũ Ngân nói, chỉ chớp lấy thời cơ, thuận theo nói: “Về sau em gọi anh là anh Vũ Ngân được không?”

Đường Vũ Ngân bật cười, không đáp ứng mà cũng chẳng cự tuyệt. Tâm tư của cô bé gái này đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt anh, nhưng anh không định cùng cô nhóc làm việc xấu.

Đúng lúc này, một cô gái khác khoảng chừng hai mươi tư tuổi, mặc quần áo lao động nhanh chân chạy tới từ phía sau mọi người: “Tiểu Hoa, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì thế?”

“A, chị của em đến rồi.” Cô bé nhảy cẫng lên, vội vàng kéo tay Đường Vũ Ngân, dẫn anh cùng đi: “Anh, đây là chị gái của em, tên là Điền Tiểu Diệp... Em là em gái của chị ấy, tên em là Điền Tiểu Hoa.”

Vừa thấy rõ người mà em gái mình kéo tay là ai, cô gái tên Điền Tiểu Diệp liền có chút mất tự nhiên, lễ phép lên tiếng: “Phó quản đốc.”

Đường Vũ Ngân rất tùy ý gật đầu, mỉm cười đáp lại: “Thì ra cô bé là em gái của cô.”

Trong cái thôn này, bạn học Điền Tiểu Diệp cũng là một người truyền kỳ.

Mẹ chết sớm, cha lại chỉ như một vật dụng trang trí, không quan tâm đến hai chị em, về sau ông để mắt đến một quả phụ làng khác, hai người tình đầu ý hợp, không bao lâu sau, trong một đêm gió thổi trăng mờ, cha Điền nhân tâm bỏ rơi hai cô con gái, để lại một phong thư với ít tiền, rồi rời nhà đi đến thôn quê của quả phụ kia ở rể.

Người ta thường nói trẻ con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, lời này không giả. Điền Tiểu Diệp làm chị mặc dù khi ấy cũng có loại cảm giác tuyệt vọng ‘không biết cuộc sống sau này phải làm sao’, nhưng tính cách kiên cường thành thật đã khiến Tiểu Điền dấy lên ý chí chiến đấu trong lòng. Thử nghĩ mà xem, ông cha ta còn có thể sống sót sau ba năm thiên tai như thế, cô dựa vào hai bàn tay chăm chỉ của mình, chẳng lẽ còn chết đói hay sao? Ngón tay của Mao chủ tịch sẽ dẫn đường cho cô đi đúng hướng.

Vì vậy cứ thế, ban ngày họ làm việc nhà nông, ban đêm thuê thừa kiếm chút tiền nhỏ, tuy rằng cuộc sống nghèo khó túng quẫn thật sự không dễ, nhưng hai người vẫn có thể trải qua.

Cuối cùng, bạn học Điền Tiểu Diệp còn vinh dự đỗ đại học, trở thành con phượng hoàng đầu tiên bay ra khỏi xóm làng! Tung hoa.

Mà điều khiến người ta cảm thấy đáng quý nhất chính là, bạn học Tiểu Điền học tập đạo nghĩa uống nước nhớ nguồn, có ơn tất báo, học phí học đại học năm ấy đều do người trong thôn gom góp cho cô, thế là vừa tốt nghiệp đại học với thành tích tốt, Tiểu Điền liền khéo léo từ chối những cơ hội làm việc ở thành phố, dùng phẩm chất kiên nghị của mình thoát khỏi dự hoặc, không chút chùn bước trở về quê hương, mang theo một trái tim nhiệt huyết, trở thành kế toán của xóm mình, muốn dùng tri thức khoa học khiến thôn làng không ngừng phát triển! Tạo nên một làng Hoa Tây[1] thứ hai của đất nước! Hùng tâm tráng chí của cô nàng, khiến người viết là tác giả tôi đây cũng không kim lòng được muốn vấy hoa lần nữa.

Thấy chị gái mình có quen biết với Đường Vũ Ngân, cô bé gái hết sức vui vẻ hỏi: “Chị ơi hai người đã gặp nhau rồi sao?” Thế có phải bát tự cũng so rồi chứ? Hô hô~

Dù sao cũng là người từng tiếp thu giáo dục đại học, bạn nhỏ Điền Tiểu Diệp hoàn toàn không có tâm tư nhân díp này tạo quan hệ với Đường Vũ Ngân, chỉ đơn giản đáp: “Hôm đầu tiên phó quản đốc tới chỗ này, người chịu trách nhiệm tiếp đón là chị, chị dẫn anh ấy đi thăm quan và tìm hiểu tình huống trong xưởng một chút.”

Cô em gái lén lút cười mờ ám với chị mình: “Em thấy anh ấy nhìn trông cũng được lắm, chị nói có đúng không?”

Tiểu Điền nghiêm túc đáp: “Không được nói bậy.”

Đuổi kẻ không có phận sự ra ngoài chính là sở trường của Đường Vũ Ngân, ngay cả trẻ con cũng không là ngoại lệ. Anh lấy mấy viên kẹo hoa quả thường mang theo trong túi ra đưa cho cô nhóc, sau đó xoa xoa gương mặt tròn như quả trứng của cô bé: “Đi chỗ khác chơi đi.”

Mấy bạn nhỏ được cho kẹo, vui vẻ nói cười chạy ra chỗ khác chơi, khiến mọi người thầm nghĩ: hóa ra Đường Vũ Ngân trông lạnh lùng trong trẻo như thế nhưng những lúc dịu dàng cũng hết sức ôn hòa đấy nhé.

Năm đó trong World of Warcraft [2] có một câu nói thể này ‘Huynh Đệ Kiếm vừa ra, không còn là huynh đệ’, không biết bao nhiêu công hội bang phái vì tuyệt thế hảo kiếm này mà ly tán, nhờ đó có thể thuyết minh một cách sinh động thanh kiếm đó hiếm có đến thế nào, và người chơi vì tranh đoạt được nó mà đầu rơi máu chảy ra sao.

Quản đốc Tiểu Giản bị gạt sang một bên cảm thấy trong tình huống này hình như mình cũng có cảm giác như thế, ‘phó quản đốc vừa ra, không còn ai quản đốc’, nhìn Đường Vũ Ngân mà xem, cơ sở quần chúng vững chắc đến thế nào chứ! Quần chúng họp lại, cô liền hoa lệ đầu hàng! ~

Tiểu Giản đá cục đá nhỏ dưới chân, xì một tiếng: “Vô si.”

Trưởng thôn đứng bên cạnh cô nghe không rõ, nghi ngờ hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Tiểu Giản nhìn theo bóng lưng Đường Vũ Ngân, ngửa ngáy nói: “Cực kỳ vô si.”

[1] Làng Hoa Tây: là một làng ở phía Đông thành phố Giang Âm, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Một số nguồn tin coi đây là làng giàu nhất Trung Quốc hay hình mẫu của một ngôi làng xã hội chủ nghĩa.

[2] World of Warcraft: Là chuyển thể của loạt game Warcraft đã nổi tiếng toàn cầu trong bao lâu nay và là một trong những game nhập vai trực tuyến nhiều người chơi (MMOPRG) lớn nhất thế giới hiện nay (với khả năng hỗ trợ đồng thời hàng nghìn người chơi cùng lúc); World of Warcraft là game MMO cho phép hàng ngàn người người chơi tương tác lẫn nhau bên trong cùng một thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: BẠI SỰ CÓ THỪA, GIÚP ĐỖ CHỈ THÊM PHIỀN

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Trưởng thôn vừa nghe thấy giọng điệu của Giản Tiệp, bỗng hiểu ra, không khỏi bật cười ha hả.

“Cái đứa ngốc này, vẫn còn đang giận Tiểu Đường à?”

Lần này Tiểu Giản tự ái không ít, dùng cục đá nhỏ vẽ vòng tròn trên mặt đất, nói: “Cháu là quản đốc, còn anh ta chỉ là phó, phó mà thôi!”

Lông mày trưởng thôn cong lại. Người trẻ tuổi có khác, háo thắng thích tranh đấu vô cùng, quả nhiên chính là nhiệt huyết thanh xuân. . .

“Tiểu Giản à. . .” Trưởng thôn vỗ vai cô, thấp giọng đánh thức: “Tiểu Đường không phải đang tranh vị trí của cháu, nó chỉ đang bị một đám con gái xinh xắn dễ mất đến mà thôi. . .”

Cái này thì Giản Tiệp hiểu rõ, gien hóng hớt lập tức sống lại trong người, cô lập tức giống như phát hiện ra đại lục mới, mở to hai mắt.

“Hả???? (๖_๖).”

Thật sự không thể trách các cô nương trong thôn hành động nhanh chóng như vậy được.

Tầm cao của văn minh vật chất mang đến tầm cao của văn hóa tinh thần, do chịu sự hạn chế của điều kiện thế nên thẩm mỹ của bà con quần chúng trong thôn nhỏ cũng có một giới hạn nhất định.

Đưa mắt nhìn đến những nam thanh niên chưa kết hôn trong làng, chỉ cần có người mặc Metersbonwe* thôi là cũng đã đủ để yêu, đủ để thương thức rồi, khiến những người con gái sợ hãi than thầm không phải là vấn đề nữa.

(*Metersbonwe: một hãng quần áo của Trung Quốc)

Căn cứ vào tình trạng này, lực ảnh hưởng bởi sự xuất hiện của bạn học Đường Vũ Ngân đối với nam nữ thanh niên bản thôn cực kỳ mạnh mẽ—! Đối với dân đồng tính mà nói thì chính là một đả kích mang tính hủy diệt, còn đối với người khác phái là thì là một quyền rũ trí mạng.

Đường Vũ Ngân muốn bên ngoài có bên ngoài, muốn bên trong có bên trong, tính chất công việc hàng năm quyết định nên cái khí chất cực kỳ phong độ

trên người anh, tuy rằng chỉ mặc quần áo lao động xanh đen cả ngày giống như Giản Tiệp nhưng áo sơ mi bên trong không phải Boss thì chính là Dior, các đồng chí không hiểu về nhãn hiệu đừng lo, chỉ cần nhìn cái dáng áo ôm tròn lấy vóc người liền biết đây không phải nói láo, mỗi ngày Đường Vũ Ngân dạo bước trên đường, cảnh tượng ấy chỉ có thể hình dung trong một câu nói: một lần gió xinh đẹp bất ngờ phát qua nơi đồng hoang ước vọng. ...

Quần chúng là kẻ mù quáng, rất nhiều người theo đó mà si mê.

Bạn nhỏ Điền Tiểu Hoa là ghé con mới đẻ không sợ cạp, vì muốn tranh thủ tìm kiếm hạnh phúc cho chị gái, sau khi ăn kẹo xong liền vui vẻ quay trở lại, tiếng nói thanh thúy vừa cất lên đã dẫn đầu đám đông hỏi cái vấn đề mà họ muốn biết nhất: “Anh ơi, anh đã lấy vợ chưa?”

Vấn đề này vừa đưa ra, động cơ có thể nói đã tương đối rõ ràng. Thế nhưng Đường Vũ Ngân vô cùng bình tĩnh, ngay cả nét mặt cũng không hề thay đổi, thân nhiên đưa ra một đáp án hợp ý với sự chờ mong của mọi người.

Tiểu MM cực kì vui vẻ: “Vậy thì, anh có muốn cưới vợ không?”

Đường Vũ Ngân: “Không muốn.”

MM có chút 囧, “Tại sao vậy anh?”

—— vì chưa tìm được người khiến mình động lòng?

—— vẫn đang đau khổ tiếp tục chờ đợi ai đó?

—— hay còn có sự nghiệp đang chờ mình phát triển?

Hậu quả của việc thịnh hành dòng phim Quỳnh Dao nhiều năm trước chính là tạo cho quần chúng sức tưởng tượng vô biên, mọi người đều chìm đắm trong những suy nghĩ màu hồng, nhưng mà ngàn tính vạn tính, trăm triệu lần không thể tính đến Đường Vũ Ngân lại dám đưa ra một câu trả lời mang tính hủy diệt như vậy ——

“Bởi vì tôi nghèo quá, không thể cưới nổi.”

“..... (￣□￣|||)”

“..... (￣□￣|||)”

“..... (￣□￣|||)”

Đáp án vừa đưa ra, phải nói đã khiến cho vô số cô gái bỏ chạy.

Những chương trình tình cảm trên TV kiểu như 《Chuyện đời》hoặc là 《người cậu mới》thường hay trình diễn những chuyện xưa như vậy: một người con trai tuấn tú lịch sự, tính tình tốt, ra tay hào phóng, khiến cô gái nào đó thích thú cho rằng đối phương là người giàu có, không nói hai lời kết hôn luôn, kết quả sau khi kết hôn mới biết nhà anh ta chỉ có bốn bức tường, nghèo rớt mòng tơi, thế là náo loạn tới đài truyền hình, đánh cho đối phương một trận, rồi thâm thía răn dạy những bạn xem TV rằng: yêu đương, kết hôn cần thận trọng, đừng ngại chuyện trong nhà, có việc cứ tìm đến chúng tôi.

Cho nên bây giờ, những đồng chí đã trải qua thời gian dài bị ‘Người cậu mới’ giáo dục liền lập tức rút lui ngay sau khi Đường Vũ Ngân nói hết chữ ‘nghèo’.

Đường Vũ Ngân cực kỳ hài lòng với kết quả này, ho một tiếng, đang chuẩn bị nói ‘nếu không còn gì nữa thì tôi và quần đóc Giản xin phép đi về trước’, không ngờ, Giản Tiệp đứng phía sau bỗng nhiên vọt lên, lên cầu anh một cái.

“Cái đồ thật thà nhà anh, nghèo thì có gì mà phải sợ?”

Quần đóc Tiểu Giản dùng một tư thái cực kỳ chính nghĩa xuất hiện, hưng phấn đập đổ toàn bộ kết quả mà Đường Vũ Ngân mong muốn: “Bà con cô bác, phó quần đóc của chúng ta đúng là một người thành thật! Nghèo thì có gì mà phải sợ, có bàn tay lao động cần cù đây chẳng lẽ còn lo không thể làm giàu hay sao?! Làm đàn ông, tính tình lương thiện, biết chịu trách nhiệm mới là điều quan trọng! Mà những tố chất đó phó quần đóc của chúng ta đều có! Mọi người nghĩ lại xem đúng không?”

Mấy phút đồng hồ sau, lác đác có người gật đầu nói khê ‘đúng’, rồi dần dần, càng lúc càng nhiều người tỏ vẻ đồng tình.

Giản Tiệp vỗ ngực nhẹ nhàng thờ ra, đưa mắt nhìn về phía Đường Vũ Ngân, cười gian trách móc: “Anh là đồ ngốc thật hay ngốc giả vậy, tôi biết anh nghèo, thế mà anh lại còn dám nói mình nghèo trước mặt bao người như thế, có còn muốn lấy vợ không hả? Tôi đã nói với anh rồi, làm một công nhân nam hai mươi chín tuổi của xưởng máy, việc quan trọng nhất cấp bách nhất chính là giải quyết vấn đề cá nhân của mình! Hừm hừm, may là có người anh em như tôi đây giúp đỡ...”

Về mặt Đường Vũ Ngân lập tức tối sầm.

Chương 12: MA XUI QUỶ KHIẾN KIẾM BẠN HIỀN

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Chập tối hôm đó, sau khi quán đốc Tiểu Giản tan tằm liền tiến hành hoạt động giải trí mỗi ngày một lần theo thường lệ. Dĩ nhiên, ở nơi nông thôn nhỏ bé như này không có những hoạt động lưu manh cấp cao như đi quán bar đắt tiền gì hết, cái mà quán đốc Tiểu Giản nhắc tới, thật ra chính là đi đến nơi bán xổ số mua hai tấm vé mà thôi.

Cuộc sống của Tiểu Giản rất đơn thuần, nhưng cực kì cố chấp trong việc kiếm tiền. Nhiều năm trước, câu chuyện một thôn dân nhỏ bé nào đó ở một ngôi làng trúng xổ số 2.6 tỷ đã khích lệ cô rất lớn về mặt tinh thần.

Các cụ đã nói, thứ như xổ số quý ở lòng kiên trì, tỷ lệ trúng giải thường lớn trăm vạn là rất ít, nhưng thường nhỏ thì không thiếu, ít nhất có thể thu chi cân bằng, không kiếm cũng không lỗ.

Đối với chuyện này Tiểu Giản tin tưởng không chút nghi ngờ, xét thấy mình không được kế thừa tài sản của cha chú, cô vững chắc cho rằng xổ số có thể khiến cuộc sống của mình thay đổi rực rỡ, từ nay về sau như điều gặp gió bay lên trời cao, đưa con mắt lạnh lùng nhìn xuống những kẻ giàu có.

Nay cách mạng chưa thành công, trẻ nhỏ chơi trò đoán số càng cần cố gắng.

Mua mấy tấm vé xổ số, Giản Tiếp cẩn thận nhét nó vào trong túi quần, vừa nghĩ tới không chừng ngày mai mở thưởng sẽ trúng năm trăm vạn, trong lòng cô liền mừng thầm, hài lòng vui vẻ đi về nhà.

Lúc đi ngang qua đồng, cô bắt gặp chị em Điền Tiểu Diệp đang bận rộn trong vườn rau, nhìn dáng vẻ liền biết họ đã quen với cách sống như vậy.

Giản Tiếp nghĩ ngợi một lúc, con mắt đảo vòng quanh, ý dâm vừa nổi, khóe miệng cô liền giảo hoạt nở nụ cười tinh quái, đi tới giật giầy mời người ta đến nhà ăn cơm tối cùng mình.

Tiểu Điền không phải kiểu người không biết tiến lùi, liền tục xua tay nói: “. . . . Không cần đâu, quán đốc quá khách khí rồi.”

“Cần chứ, cần chứ! Bỏ câu nhỏ nhà cô suýt chút nữa đã bị tôi nhổ sạch lông mao rồi, tôi hẳn nên mời hai người ăn bữa cơm mới phải!”

Chuyện cứ thế liền xong, quán đốc Tiểu Giản tự động đi tới nắm tay bạn học Tiểu Điền.

“Chị ơi em cũng muốn đi!” MM Hoa Hoa lôi kéo Điền Tiểu Diệp.

Giản Tiếp trừng con bé: cái bóng đèn như mi đi theo làm cái gì?

Điền Tiểu Diệp nghĩ ngợi một lúc, quay đầu hỏi Giản Tiếp: “Em gái tôi ở nhà một mình, tôi sẽ lo lắng, có thể mang con bé đi cùng được không?”

Lúc này nói không thì liệu có được không nhì.

“Đương nhiên. Có thể rồi.”

Hoa Hoa rất vui vẻ, tiếp tục năn nỉ: “Vậy mang Kim Phượng cùng đi nhé chị?”

Kim Phượng là một chú chó vàng lớn lên ở nơi đây, bình thường sống ở sân sau khu nhà máy, phụ trách công tác bảo an mỗi tối, MM Hoa Hoa thường xuyên mang thức ăn đến cho nó, cảm tình đồng chí cách mạng giữa hai người cực kỳ tốt.

Giản Tiếp lúc này thật sự là hai hàng nước mắt tuôn rơi, không biết nên nói thêm điều gì nữa: MM à, một mình mi đến đó làm bóng đèn còn chưa tính, lại tùy tiện mang thêm một cái bóng đèn nữa là sao.

Thôi, đã có cái bóng đèn bự như Hoa Hoa, thêm một cái bóng đèn Kim Phượng cũng không có vấn đề gì, để ánh sáng thêm mãnh liệt cũng được!

Giản Tiếp gơ tay vung lên: “Đi nào, đến nhà tôi ăn cơm thôi!”

“À.”

Vì thế, khi Đường Vũ Ngân nghe tiếng gõ cửa chạy ra mở liền nhìn thấy ba người một chó hiện ra trước mặt.

Đường Vũ Ngân: “.”

Anh không khỏi nhũu mày căng thẳng, bây giờ là lúc ăn cơm tối, đám người này muốn gì đây.

Giản Tiệp ho một tiếng, dáng vẻ hết như nhà giàu mới nổi ở thôn nhỏ: “Phó quản đốc, hôm nay tôi muốn mời bọn họ ăn cơm, anh mau đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn.”

Khụ, mọi người không biết đầu, dám đối mặt nói chuyện cùng Đường Vũ Ngân như vậy, cho đến bây giờ chỉ có một mình Tiểu Giản thôi. Mặt khác không thể không nói, loại khẩu khí điệu võ dương oai này của cô thật đúng là con mẹ nó đáng đánh đòn mà

Nhưng...

Đường Vũ Ngân lương thiện, Đường Vũ Ngân cố nén đi con tức, nuốt xúc động ‘muốn lập tức bắt cô vào nhà không nhiều lời vô nghĩa X trước nói sau’ vào lòng, trên mặt thậm chí còn phối hợp hiện lên một nụ cười tươi rói kiểu mời khách: “Tốt quá, mọi người vào đây đi.”

Tiểu Giản vui mừng khôn xiết: “Vào đi thôi vào đi thôi, đừng khách khí, cứ coi như đây là nhà mình.”

Đường Vũ Ngân không dấu vết đưa họ tiến vào, Điền Tiểu Diệp nhìn về phía Đường Vũ Ngân và Giản Tiệp, hai người họ một người thì động một người thì tĩnh, bạn học Tiểu Diệp nghĩ ngợi một lúc, bỗng bừng tỉnh hiểu ra, khẽ mỉm cười.

Vì vậy, bạn học Tiểu Điền xắn tay áo lên nói: “Để tôi nấu cơm cho.” Đem không gian phòng khách lưu lại cho hai người.

Lại không biết chỗ quản đốc Giản bên này đang cảm động vạn phần nghĩ: “Ôi! Con gái nhà người ta thật có tố chất! Giác ngộ cỡ này! Đường Vũ Ngân anh mau xem một chút đi!” Rồi khoe khoang dùng móng vuốt vuốt vào người anh nói: “Đầu năm nay thiếu nữ hiền lành, biết nấu cơm lại chịu thương chịu khó càng lúc càng ít, anh nên nắm chắc cơ hội mới phải.”

Nét mặt Đường Vũ Ngân không chút thay đổi quét mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó một chữ cũng không muốn nhiều lời, xắn tay áo lên đi về phía nhà bếp nấu cơm.

Người từng gặp Giản Tiệp đều biết, con người cô rất thích cười, hơn nữa còn là cái kiểu... cười tuyệt đối không ăn bớt xén nguyên vật liệu. Ngày trước Trình Lượng vẫn luôn đánh giá cô như vậy: ôi, hôm qua tôi gặp cô, cô nhìn tôi mỉm cười, sáng chói đến mức... khiến tôi cũng phát sáng hết một ngày rưỡi lận.

Dưới tình huống như vậy, có thể hiểu gặp được một kẻ thích làm càn giống như Đường Vũ Ngân, Giản Tiệp luôn đặc biệt có cảm giác khuất nhục của một kẻ có tài mà không gặp đúng vận.

Cắt. (— —). Tên nhóc này là ngu thật hay ngu giả vậy trời?

Tiểu Giản đột nhiên thấy ngứa ngáy.

Bởi vì cái gọi là phân tử trí thức cấp cao tôn trọng nếp sống văn minh cao cấp, dáng vẻ giờ tay nhắc chân quý phái* của Đường Vũ Ngân vừa thấy liền biết tuyệt đối đã đến một trình độ người địa cầu bình thường khó lòng làm được. Nói cách khác, Tiểu Giản cảm thấy, người này không khác học sinh tiểu học là bao, nói nhay bén cũng là giả dối hết, lá mặt lá trái, lời ngon tiếng ngọt, ba mươi sáu kế tán gái... Khụ, tuyệt đối không phải là đối thủ của những người đàn ông bình thường! Cho nên cái trọng trách theo đuổi phụ nữ cưới vợ về nhà, vẫn nên để cô ra tay giúp đỡ thì hơn.

(*nguyên gốc là thành ngữ tư tư văn văn [1])

Nghĩ đến đây, khoe miệng Tiểu Giản liền rộng ngoác. Phản ứng thẹn thùng của phái nam cũng có rất nhiều loại, nói không chừng Đường Vũ Ngân chính là cái kiểu đã thẹn thùng liền mặt không biểu cảm cũng nên. . . .

Giản Tiệp vội vàng sai một bước dài, lén lút khép cửa phòng bếp lại giúp hai người nọ, sau đó xông tới chỗ Hoa Hoa đang vui mừng và Kim Phượng nói: “Khà khà khà, Kim Phượng à, nếu bọn họ thành đôi ta cũng sẽ tìm bạn cho mi nhé!”

Kim Phượng rất sung sướng, chảy nước miếng đáp lại: “Gâu——!”

“.....”

Câu nói của Giản Tiệp với Kim Phượng bên ngoài, hai người trong phòng bếp đương nhiên cũng nghe thấy.

Khả năng nhẫn nại của Đường Vũ Ngân hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới người bình thường khó lòng lý giải nổi, đối với cái trò tự quyết định kia của Giản Tiệp chỉ làm như không thấy.

Con giận của Đường Vũ Ngân chính xác là không tiếng động, dù trên mặt không có biểu cảm gì nhưng lúc nấu cơm tuyệt đối không đơn giản chỉ là làm một cái sandwich, mà là khí thế bức người, cắt đồ ăn rầm rầm cạch cạch,

Vì thế phòng bếp đáng thương liền giống như lúc liên minh tám nước quốc tế ra tay với Trung Quốc, mỗi giây mỗi phút đều nước sôi lửa bỏng, khói sừng ngập tràn.

“.....”

Chuyện này đối với Điền Tiểu Diệp mà nói, không thể nghi ngờ chính là một thử thách khắc nghiệt năng lực chịu đựng của tâm lý.

Chúng ta đều biết rằng, nấu cơm là một việc rất tốn thời gian, thế nên tạo thành cái cục diện: cô và Đường Vũ Ngân phải đứng cùng nhau trong phòng bếp ngây ngốc ít nhất nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng đồng hồ, tầm khoảng 30 phút 1800 giây thì phải.

Cùng một người đàn ông môi thì mím chặt sắc mặt thì giận dữ đứng trong vòng khoảng cách hai mét, không nói một lời, chỉ vung dao băm băm thái thái, đó là một việc kinh khủng đến cỡ nào cơ chứ.

Có lẽ cái loại không khí không bình thường này đã cho Điền Tiểu Diệp dũng khí không bình thường, cho nên lúc Đường Vũ Ngân đang im lặng cắt đồ ăn bỗng nghe thấy người bên cạnh nói với mình: “Anh thích cô ấy như thế, không nói ra thành lời, sẽ không mệt mỏi chứ?”

Động tác trên tay Đường Vũ Ngân ngừng một giây, nhưng chỉ có một giây thôi, cũng không có chút bối rối nào ngoài ý muốn, đưa mắt nhìn cô, khẽ mỉm cười: “À? Tôi biểu hiện ra ngoài rõ ràng đến vậy sao?”

Dựa vào tốc độ đối đáp và giọng điệu của anh cũng có thể thấy rõ, anh chắc chắn có một mặt khác không muốn người ta biết đến, Điền Tiểu Diệp nở nụ cười, cố dời đi cái áp lực vô hình... mà Đường Vũ Ngân mang lại cho mình.

“Nếu không phải nghe được chính miệng anh thừa nhận, tôi còn không dám tin nữa cơ.”

Đường Vũ Ngân khen ngợi: “Thông minh.”

Điền Tiểu Diệp mỉm cười: “Hơn nữa tôi cảm thấy, dường như anh cũng không có ý định sẽ cho cô ấy biết.”

Đường Vũ Ngân đem phần rau đã xắt sẵn trong tay đưa cho cô, cười rất ấm áp, giống như là một người ngoài cuộc đang nghe tới một sự thật.

“Người trong lòng cô ấy, không phải tôi.”

Anh hiểu cô.

Thật ra cô vẫn luôn yêu một người, cho dù đó là người cô vĩnh viễn không thể chiếm được.

Tình cảm dịu dàng, cô chưa bao giờ muốn, không phải cô khinh thường, mà là cô không thể, cũng không đủ sức có được.

Bởi vì sự thật thì, cả đời cô chưa bao giờ có được quá nhiều sự dịu dàng, nên không đủ dũng khí để yêu thêm một người khác.

Điền Tiểu Diệp hiểu rõ, gật đầu.

“Tôi vốn còn tưởng rằng, mỗi một đoạn tình cảm sẽ tự cân bằng tùy theo mức độ của mỗi người nữa chứ.”

Khỏe môi Đường Vũ Ngân khẽ nhếch lên: “Không có hy vọng, tự nhiên sẽ không có thất vọng, kết cục đơn giản chính là cân bằng, nó cho thấy tất cả những cảm giác bay lên, rơi xuống, xoay vòng hay đột phá đều có một điểm chung tao nhã, như vậy mới là tốt nhất.”

Điền Tiểu Diệp cảm thấy người đàn ông này hết sức khó tin: “Lúc tôi đọc sách đã từng nghe qua, lời tỏ tình cảm động nhất trong tiếng Czech là ‘stýská se mi po tobe’.”

Đường Vũ Ngân bỗng nở nụ cười: “Cũng chính là ‘j’ ai la nostalgie de toi’ trong tiếng Pháp, đúng không?”

“Đúng.” Cô mỉm cười, “Có nghĩa là ‘anh không thể chấp nhận nỗi đau khi không có em bên cạnh’, cho nên tôi cảm thấy anh là một người rất khó tin, bởi vì anh buông xuôi được, cũng có thể kiềm chế được nó.”

“Thật ra cũng không hẳn là thế!”

“Hả?”

Đường Vũ Ngân sờ vào lồng ngực mình, nơi trái tim, giọng anh vang lên rất nhạt nhòa, không nghe ra một chút pháp phùng, nhấp nhô hay vui buồn gì hết: “Chỉ là nơi này của tôi, không có cách nào tự do mà thôi.”

Là cô đã khiến anh mất đi phần tự do yêu thương người khác ấy.

Là anh đã không vượt qua khỏi người kia, cho nên mới không thể nhìn được mình, cũng không thể yêu thương chính mình được nữa.

Tình yêu câm nín*. Là một cách chuyển hoá của tình yêu thầm lặng. Sẽ sinh ra những niềm vui khác biệt.

(*nguyên gốc là bất thuyết – không nói)

Giống như thành phố cổ Pompeii bị chôn vùi trong đá bọt, như Babylon, như Zion[2] ngày trước.

Chỉ có như vậy, từ nay mới không còn sợ hãi, tuyệt vọng hay hoang mang, chống chọi cùng hoang vắng, địch lại nỗi thê lương trong lòng.

Điền Tiểu Diệp rốt cuộc không nhận được, đưa mắt nhìn anh.

Dù là người có tâm tình vững vàng kiên định như cô, giờ phút này cũng không thể không thán phục cái khí chất của anh từ tận đáy lòng. Ngay cả tư thế ôm chầu hoa của Đường Vũ Ngân cũng dùng sức như thế, giống như đang ôm trong lòng là người tình của mình vậy. Khi người đàn ông yêu, hiển nhiên trở nên thật đáng sợ.

“Đường tiên sinh,” Cô sửa lại cách xưng hô, giọng điệu trở nên tôn trọng và cung kính: “Tôi có thể làm quen với ngài được không?”

Gặp được người thông minh luôn là chuyện khiến người ta vui vẻ, chỉ cần nói ba phần đã có thể hiểu rõ.

Anh lấy một tấm danh thiếp hay mang trên người từ túi áo sơ mi theo thói quen, nét mặt rất ôn hòa, trong động tác cũng không tránh được hơi thở nhuốm đậm nét tinh tế: “Đường Vũ Ngân.”

Cô nhận lấy tấm danh thiếp, cúi đầu xem thử, toàn bộ được viết bằng tiếng Anh, thông tin trên đó cũng không phải là ‘phó quản đốc xí nghiệp đồ quân dụng Tây Khẩu Hồng Thái Dương’ gì đó...

Bạn học Tiểu Điền bỗng nhiên hiểu ra, khẽ nở nụ cười.

“Thì ra là một vị phó tổng của ngành công nghiệp đầu tư, hẳn hạnh được gặp mặt.”

[1] Tư tư văn văn: một câu thành ngữ cổ của Trung Quốc, ý chỉ sự tao nhã trong cử chỉ, điệu bộ, hành động.

[2] Pompeii: là tàn tích một thành bang La Mã bị chôn vùi một phần gần Napoli Italia hiện nay trong vùng Campania, thuộc địa giới công xã Pompei. Núi lửa đã đổ sụp mái cao của nó và chôn vùi Pompeii dưới 60 feet tro và đá bọt, và nơi này đã biến mất trong 1,700 năm trước khi nó bất ngờ được khám phá năm 1748.

Babylon: là một thành quốc của Lưỡng Hà cổ đại.

Zion: Kinh Thánh Công Giáo gọi là Si-ôn, thường dùng để chỉ Jerusalem. Đôi khi cũng được dùng để chỉ vùng đất của Israel. Nguồn gốc của cái tên này là bởi vì thành phố cổ Jerusalem ở miền nam núi Si-ôn.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: VƯỢT TƯỜNG HẠNH ĐỎ MỘT CÀNH KHOE BÔNG*

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Tử Vi Các

(*Nguyên văn: Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai – một câu thơ trong bài Du viên bất tri – Diệp Thiệu Ông[1])

Đêm nay, đồng chí Giản Tiệp cảm thấy hết sức thành công.

Bởi vì sau khi đi ra khỏi nhà bếp, từ đầu đến cuối Đường Vũ Ngân hoàn toàn không hề để ý đến cô (vì nói chuyện cùng con nhóc này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu), cho nên đối tượng tấn gấu của Đường Vũ Ngân tập trung hết trên người Điền Tiểu Diệp.

Giản Tiệp đẩy Hoa Hoa: “Khà khà... Thành công rồi!”

Nhưng trái lại Hoa Hoa không kích động như cô tưởng tượng, mà chỉ nhú mày suy tư: “. Có điểm gì đó là lạ.”

Giản Tiệp tiến đến gần, thấp giọng hỏi: “Cái gì lạ cơ?”

Hoa Hoa sờ cằm, ra vẻ ông cụ non, trầm giọng nói: “Lấy hiểu biết của em đối với chị thì chị ấy hẳn không thể nắm bắt nhanh như vậy được.”

Giản Tiệp: “囧.”

Đầu năm nay trẻ con dùng từ cũng thông thạo quá nhỉ.

Khoa trương dùng cùi chỏ huých huých con bé, quản đốc Tiểu Giản tỏ vẻ ta đây rất từng trải, giải thích với bạn nhỏ: “Cái này gọi là gặp đúng người, em nhìn Uông Tiểu Phi với Đại S[2] mà xem, mới quen nhau hai mươi ngày đã nhanh chóng cưới rồi, đó mới gọi là tốc độ!”

Dù sao MM cũng còn nhỏ, ít nghiên cứu đến mấy cái lĩnh vực giải trí kia, chỉ hiểu biết sơ sơ mà thôi, cho nên thích thú thâm gật đầu.

Giản Tiệp xoa đầu cô bé: “Cho nên mới nói, người bạn nhỏ, thế giới của người lớn rất là phức tạp đấy.”

Hoa Hoa là một đứa trẻ thích tìm hiểu mọi vấn đề: “Chị à, chị có người trong lòng không?”

“À.”

“Chị cũng hy vọng được kết hôn cùng người ấy sau đó cùng thân mật đúng không?”

“——!”

Giản Tiệp bị sắc một ngụm nước thật lớn.

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt đẹp để mê hoặc chúng sinh của Đường Dịch.

Hôn môi với Đường Dịch? Rồi lên giường? Rồi mây mưa thất thường sao??

.

Giản Tiệp cảm giác cả người mình đều bị trúng sét đánh vì cái giả thiết này.

Không thể không thừa nhận. Cảm giác không khỏe đột nhiên ập tới này là chuyện gì xảy ra chứ!!!

Tiểu Giản yếu ớt đáp lại: “Chị chỉ nghĩ đến việc cùng anh ấy đoạt thiên hạ thôi mà.”

Đồng tâm hiệp lực, không vứt bỏ không rời xa, bất kể giàu nghèo, anh ăn dưa muối thì em ăn cháo, anh ngủ sàn nhà thì em nằm giường đất.(cô nàng này coi Đường Dịch thành cái gì vậy.)

“”

Thế này thì ngay cả Hoa Hoa cũng phải 囧 rồi, vỗ vỗ bả vai cô, Hoa Hoa ho một tiếng, cảm thán nói: “Chị thật là ngây thơ quá.” Lại còn đoạt thiên hạ nữa chứ, chắc cô nàng này đọc tiểu thuyết võ hiệp hơi bị nhiều.

Giản Tiệp: “”

Cứ thế, người trong phòng vui vẻ hòa thuận ăn xong bữa cơm chiều.

Điền Tiểu Diệp xào một phần rau hơi mặn, Giản Tiệp vội vàng giúp giải vây: “Mặn một chút cũng không có việc gì đâu, ” sau đó hung tợn đá Đường Vũ Ngân một phát, nhắc nhở anh: “Đường Vũ Ngân, anh nói xem có đúng không?”

“”

Bị điểm danh bằng cách dẫm vào chân, bạn học Đường lúc này không thể duy trì sự im lặng được nữa, đành phải áp chế sự khó chịu, mỉm cười thân thiện đáp: “Tôi cũng thấy không sao cả, khẩu vị mỗi người khác nhau, không cần lo lắng quá.”

“Đấy đấy, phải không phải không =vv=.”

Bạn học Tiểu Giản rất vui sướng, vừa cầm bát cơm nhếch môi lên nhìn Đường Vũ Ngân, vừa thầm mừng rỡ trong lòng: Đường Vũ Ngân, đây chính là anh tự mình chui vào phần mộ đó nhé! Đến lúc kết hôn rồi trăm ngàn lần đừng có nói cái gì mà ‘ngay cả đồ ăn cũng nấu không xong, mẹ cô còn dám cho cô lập gia đình sao?!’ đó nhé.

Đường Vũ Ngân: “”

Bạn học Tiểu Điền mỉm cười nhìn động tác của hai người, thầm nghĩ: ai chà, phó tổng Đường nhìn trông có vẻ đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi.

Ăn xong cơm chiều rồi tiễn chị em Tiểu Điền, Giản Tiệp đưa Kim Phượng chuẩn bị đi dạo một vòng thị sát tình hình trị an trong làng.

Đường Vũ Ngân tiện tay cầm lấy cái chìa khóa, đóng cửa phòng rồi bước ra ngoài theo: “Tôi đưa cô đi.” Trong thôn trời vừa tối người liền thưa thớt hẳn, anh không an lòng.

“Hà? Không cần đâu, “ Giản Tiếp xua tay: “Một mình tôi đi cũng được rồi, anh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Đường Vũ Ngân nói rất thản nhiên: “Một cô gái như cô chẳng may gặp phải chuyện gì, thường sẽ chịu thiệt.”

Giản Tiếp cười hì hì hỏi: “Thế nào, định báo đáp công tôi giúp anh tán gái sao?”

“.....”

Có thể đem lời nói tình ý rõ ràng như vậy trở thành một thứ đáng khinh, xem ra trình độ nào đó của cô nàng này cũng được coi là nhân tài hiếm gặp. . . .

Nhưng mà lúc này, Đường Vũ Ngân không chỉ qua loa cho xong việc như trước, chỉ nghiêng ngả mỉm cười: “Giản Tiếp, cô thật sự quan tâm đến đời sống riêng tư của tôi như vậy sao?”

Trong khoảnh khắc bất ngờ nghe thấy tên mình thốt ra từ miệng anh, Giản Tiếp quả thật có vài phần hoảng hốt. Đường Vũ Ngân rất ít khi gọi tên cô, nói cách khác, anh chưa từng quá thân cận với cô.

Người đàn ông này, từ lúc quen biết tới nay, đều cho người khác cảm giác xa cách. Bất kể là công việc, đàm phán, hay ăn cơm, nói chuyện, anh đều duy trì một khoảng cách thích hợp với cô, không cố hết sức, nhưng tồn tại là sự thật. Đôi khi Giản Tiếp cũng sẽ mơ hồ cảm thấy, có lẽ cả đời này cô không thể thấy rõ được diện mạo thật sự của người này, cũng không có cảm giác anh ta đang tồn tại.

Đường Vũ Ngân giống như thứ cát lắng đọng tí mỉ, tùy lúc có thể tiến cũng có thể lui, khi tiến lên liền dữ dội thổi quét trước mắt người khác, không người nào có thể ngăn cản, lúc lui về lại như những hạt cát tinh tế vượt phẳng cảm xúc. Không có quy tắc, lại có thể biến đổi bất cứ lúc nào. Muốn chạm vào anh, rất có thể đến cuối cùng sẽ bị anh xâm nhập.

Không khí có phần kỳ lạ.

“Ha ha, “ Giản Tiếp cọ cọ hai hàm răng, tự nói với mình không có chuyện gì thì đừng khẩn trương thế: “Vì tôi coi anh là anh em mà, cho nên mới dạy anh như vậy.”

“Thế sao?” Đường Vũ Ngân bỗng nhiên nghiêng người về phía cô, trong góc cầu thang nhỏ hẹp, tiếng nói của anh vang lên trong không gian nghe khản đặc lạ kỳ: “Vậy cô thử dạy tôi đi, làm thế nào để tôi có thể cùng cô ấy tiến thêm một bước?”

“Cái này à, bước tiếp theo đương nhiên là chủ động tấn công rồi! Đạt được một bước phát triển mang tính thực chất!”

Nói đến chuyện sắc *, adrenalin trong người liền dâng cao, mang theo khoái cảm khi dạy hư trẻ nhỏ, bạn quản đốc Tiểu Giản vô cùng dũng mãnh, miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt không ngừng.

“Thật ra rất đơn giản thôi, thân mật cùng con gái nhất định phải làm đầu chắc chắn, làm từng bước một, trước hết phải bắt đầu từ hôn môi, ừm, tôi nói trọng điểm cho anh nghe nhé, không thể vừa hôn liền cởi quần áo luôn được đâu, dĩ nhiên, cũng không thể suốt ngày chỉ hôn mà không cởi quần áo, đừng có nói tôi háo sắc đấy, tôi coi anh như anh em trong nhà nên mới nói với anh thôi ——“

Nói đến đây lại ngừng, bạn học Tiểu Giản cảm thấy bất một đứa trẻ đơn thuần như Đường Vũ Ngân lập tức phải học mấy chuyện sắc *** này quả thật là làm khó cho anh quá, thế nên quản đốc Tiểu Giản càng ra sức khoa tay múa chân dạy anh.

“..... Anh biết hôn môi chứ? Khụ khụ, vừa nhìn liền biết anh là chim non rồi, không có việc gì, anh chỉ cần nhớ rõ, phải biểu hiện thật dịu dàng, sau đó dần dần xâm nhập, rồi quần quít hăng say ——”

Lời còn chưa nói hết, trước mắt bỗng lóe lên một cái bóng, Giản Tiếp cảm thấy môi của mình bị ai đó chặn lại, đôi môi mỏng manh mang theo hơi ấm lạnh lẽo bất ngờ dán lên môi cô, tư thế tiêu chuẩn, kỹ thuật thành thạo, nhẹ nhàng cắn vào môi dưới, khiêu khích cô há miệng ra, anh đẩy nhẹ hàm răng của cô rồi lập tức thăm dò tiến vào.

Bàn tay phải đỡ lấy sau gáy cô, đầu lưỡi như có ý thức tìm được cô đang bất ngờ không chút phòng bị, anh ngậm lấy môi cô, nuốt hết cả hô hấp lẫn khiếp sợ, cả những chuyện đã đi qua và tương lai sắp tới, hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng trên người anh trong phút chốc đã quét sạch bốn phía xung quanh.

Giản Tiếp: “.....”

Ngẩn người.

..... Cái kịch bản phát triển theo hướng tiểu thuyết tình cảm Tân Giang này là thế nào đây!!! Cô vẫn coi câu chuyện giữa hai người bọn họ là tuổi thanh xuân sống vai nhau cùng chiến đấu mà!!!

Đến tận lúc bắt đầu có dấu hiệu phạm tội, Đường Vũ Ngân mới dừng lại động tác, chậm rãi lui về sau.

Cho dù vừa mạnh mẽ cưỡng ép bạn quản đốc Tiểu Giản anh minh thần võ, bạn học Đường Vũ Ngân vẫn có đáng về đứng ngồi đều thẳng, cực kỳ quang minh chính đại.

“Những gì cô vừa mới nói, là thế này đúng không?”

“.....”

Đường Vũ Ngân dịu dàng nở nụ cười, sờ lên mặt cô, giúp cô lau đi vệt nước vẫn còn dính bên môi, giọng điệu bình tĩnh không hề thay đổi: “Nụ hôn đầu tiên đúng không, kỹ thuật kém như vậy, về sau vẫn nên để tôi dạy cho cô thì hơn.”

Lúc này quân đốc Tiểu Giản của chúng ta đã hoàn toàn mất hồn rồi, nhưng Kim Phụng đứng một bên tận mắt chứng kiến cảnh này từ đầu đến cuối bất ngờ thông suốt, chảy nước miếng lớn tiếng sủa âm ỉ: “Grừ!!! Gâu. Gâu. Gâu. Oăng.!”

[1] Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai: Một câu thơ trích trong bài “Du viên bất trị” – Diệp Thiệu Ông.

Nguyên gốc:

遊園不值

應憐屐齒印蒼苔，

小扣柴扉久不開。

春色滿園關不住，

一枝紅杏出牆來。

Dịch nghĩa:

Ứng liên kích xi ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cử bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch thơ (người dịch: hongha83 – thivien.net)

Sợ chẳng guốc phạm lối rêu

Mười lần gõ cổng, chín đều lặng thinh

Vườnbung khó nhốt xuân xanh

Vượt tường hạnh đỏ một cành khoe bông

Ở đây tác giả ý muốn nói, dù tường có cao đến mấy cũng không giấu nổi một đóa hoa (ý nói người con gái) đang ở tuổi xuân thì.

Nhưng bây giờ câu nói “Hồng hạnh xuất tường” lại ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình.

[2] Đại S và Uông Tiểu Phi: Cặp vợ chồng của làng giải trí Hoa ngữ. Đại S chính là Từ Hy Viên, người từng đóng vai Hạ Mạt (Bong bóng mùa hè), Sam Thái (Vườn sao băng)... Tiểu S là em gái của cô, Từ Hy Đề.

Ban đầu hai chị em gia nhập một công ty âm nhạc và trở thành một nhóm nhạc chị em với tên gọi là SOS ý nghĩa là (Sister of Shu – Chị em họ Từ). Tên gọi này được nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng Vương Trị Bình đặt cho hai chị em. Đây cũng chính là lý do vì sao có tên gọi Đại S (Từ Hy Viên) và Tiểu S (Từ Hy Đề).

Đại S và Uông Tiểu Phi cưới vào năm 2010, sau 20 ngày quen nhau. Uông Tiểu Phi trẻ hơn Đại S 5 tuổi, vì có lý lịch trích chéo khá giống với Cường đô la nên còn được ví von là “Cường đô la” của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: NHẤT TƯỚNG CÔNG THÀNH VẠN CỐT KHÔ*

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

(*một câu thơ ám chỉ sự tàn khốc của chiến tranh, nó nằm trong bài thơ nổi tiếng của Tào Tông đời Đường mang tên Kỷ Hối Tuế[1])

Rạng sáng đêm nay, Giản Tiệp gọi một cú điện thoại cho Đường Dịch.

Đường Dịch làm người vô cùng tỉ mỉ, ngay cả cách nhận điện thoại cũng không hề thay đổi qua nhiều năm, sau ba tiếng chuông liền tự động truyền đến một giọng nói gọi cảm và cực kỳ nam tính: “Ài đây?”

“.....”

Thật ra cô không muốn nói gì với anh hết, hoặc đúng hơn là, muốn nói quá nhiều, ngược lại không có cách nào để thoát ra.

Thích một người nhưng không thể đạt được suốt tám năm, tám năm kháng chiến với tám năm này, đây không phải là một con số nhỏ. Cô thậm chí không biết bản thân mình liệu có còn yêu anh nữa không, hay thật ra, cô chỉ đang khát vọng quãng thời gian yêu thương anh ngày ấy, một quãng thời gian khát vọng yêu thương nhưng không thể hoàn thành.

Điều duy nhất cô chắc chắn, đó là, mối quan hệ giữa cô và anh đã ngập tràn thống khổ, không cẩn thận liền có thể khiến cô đau đến nhói lòng, thậm chí cuối cùng, khi cô bừng tỉnh giống như đã thoát khỏi cái tình yêu ấy, không thể xác định bản thân còn đủ năng lực đi yêu ai thêm một lần nữa hay không.

Đầu kia điện thoại bỗng truyền tới giọng nói dịu dàng của một cô gái, vừa nghe liền biết là mới mơ màng tỉnh dậy từ trong giấc ngủ: “Đã muộn thế này, anh còn có việc sao.....?”

“Không có,” Đường Dịch cúp điện thoại, ôm người phụ nữ bên cạnh nằm xuống ngủ lần nữa. “Có lẽ là nhầm máy rồi.”

Không thích đều là kẻ xa lạ, không liên quan gì đến anh, trong mắt anh chỉ có vợ của mình.

Rõ ràng đã sớm biết kết cục sẽ như thế, vì sao khi đặt điện thoại xuống cả người cô vẫn đau đớn giống hệt như tám năm trước kia, đau nhức vô cùng.

Những năm gần đây, cô thường nằm mơ, có lẽ là bóng đè, liên tục truyền đến một hình ảnh, từng lần từng lần một.

Ngay tại con đường nhỏ trong rừng nơi cô gặp anh, khi ấy cả người cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, ngồi trên bậc thang lạnh buốt, bóng dáng hao gầy, không hề có sức nặng. Anh đi lướt qua bên người cô, quỳ một chân xuống đất, ngừng lại một giây, ánh mắt anh nhìn cô khi ấy vừa dữ dội vừa dịu dàng, nhưng vừa xoay người liền lập tức ra đi. Ôi, lộng lẫy và đẹp đẽ xiết bao, thậm chí rõ ràng không yêu nhau, nhưng ánh mắt của một người đàn ông như anh vẫn có thể triển miên đến vậy, từ đó khiến cô cạn kiệt mấy chục năm tình ái.

Sau đó cô liền tỉnh lại từ trong mộng.

Vừa sờ vào gối đã thấy ẩm ướt, mới biết hóa ra đúng là cô đã khóc thắm trong mơ. Người đang trong mộng không có cảm xúc, nhưng cô biết mình đã rơi nước mắt.

Nơi đó chỉ là cảnh tượng trong giấc mơ thôi sao? Nơi đó rõ ràng là sự thật về cuộc gặp giữa cô và anh ngày ấy. Phần gian khó nhất của ái tình chính là gặp nhau, phần đau đớn bị thương nhất, cũng chính là gặp gỡ.

May mắn hay bất hạnh, cô chính là người đứng ở về sau.

Đêm dài, hành lang ngoài phòng tràn ngập gió.

Giản Tiệp nhớ tới dáng vẻ trò chuyện của Đường Vũ Ngân vừa rồi với cô, tiếng nói già dặn cô chưa từng nghe thấy, có phần ảm đạm, nhưng vẫn rất dịu dàng. Chúng gần như đã khiến cô đau đớn, vì sao cô lại gặp được một người đàn ông như vậy? Bình thường luôn nhẫn nại, yên tĩnh như biển lặng không sóng, đến khi vui mừng liền biến hóa trở nên vừa quyến rũ lại xấu xa, nảy sinh vô vàn ham muốn.

Dường như số mệnh đang muốn cô hãy chuyển mình trong chớp mắt.

Phải làm gì bây giờ đây, cô biết mình đã sớm mệt mỏi không sao chịu đựng được, đời này có lẽ không còn người đàn ông nào có thể khiến cô yêu như Đường Dịch được nữa.

Dù sao, cô thật sự đã từng yêu Đường Dịch, yên đến mức không biết nên làm thế nào cho đúng.

Cuộc đời nảy sinh chút mờ ám với người đàn ông thứ hai, đã hoàn toàn tuyên cáo chút cảm tình còn lại chấm dứt. Nhiều năm trước cô vẫn luôn sợ hãi khi nghĩ đến việc không còn có Đường Dịch trong đời, nhiều năm sau, cuối cùng cô cũng có thể đối mặt với sự thật. Người cũ ra đi, người mới sẽ đến, ngay cả khi người rời xa còn nhiều hơn so với số người ở lại bên cạnh cuộc đời ta, thì chung quy vẫn có người ở lại.

Trong cái đêm này, Giản Tiệp nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, đưa mắt nhìn theo bóng dáng của tương lai và quá khứ bập bênh, trong phút chốc cô bỗng rơi nước mắt, khóc đến mức không biết phải làm sao, cuộn tròn người lại.

Có ai hay chăng, những năm này con đường cô đi vẫn luôn gian nan nối tiếp gian nan như vậy.

Chồng cô ở đâu?

Tương lai cô ở phía nào?

Nỗi lòng này ai thấu?

Chuyện tình yêu, có lẽ không phải nhất tướng công thành vạn cốt khô, mà ngay từ giây phút đầu tiên rơi vào nó, cô đã hóa thành một đồng xương trắng xóa, cho dù có nỗ lực nói với mình không liên quan nhiều đến thế nào, sợ rằng cũng không thể có lại chút điểm nhục đào lý* như xưa được nữa.

(*điểm nhục đào lý: ám chỉ sự tươi đẹp, sức sống)

[1] Nhất tướng công thành vạn cốt khô: một câu thơ trích trong bài Kỷ Hối Tuế(năm Kỷ Hối).

Nguyên gốc:

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ

Sinh dân hà kế lạc tiêu tô

Bằng quân mạc thoại phong hầu sự

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Dịch thơ: (Kiều Diệu Hương dịch)

Cuộc chiến Giang Nam đã nổ bùng

Lương dân nghèo đói hết nơi dung

Chỉ vì hai chữ Vương Hầu đó

Mà vạn thầy khô một tướng phong.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CÓ VÀI NGƯỜI CẦN TA QUÝ TRỌNG

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Từ sau đêm đó, Giản Tiệp nhìn thấy Đường Vũ Ngân đều tự động đi đường vòng.

Không thể nói rõ vì sao, dường như Giản Tiệp theo bản năng cảm thấy người đàn ông này không dễ chọc. Cô vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ Đường Vũ Ngân đêm ấy, vẻ ngoài mềm mại ẩn giấu bên trong sự sạch sẽ trời sinh, một khi được phóng thích trong nháy mắt liền giống như ánh nhìn sắc nhọn, khiến người ta không rét mà run.

Những năm gần đây cô đã có kinh nghiệm, lúc bình thường thì mọi người có thể anh anh em em với nhau, chuyện gì cũng có thể nói ra, kể vai sát cánh cười hi hà thảo luận những chuyện háo sắc cũng chẳng phải vấn đề; nhưng chạm đến tình cảm cá nhân, thật lòng mà nói, người đàn ông nhìn không thấy điểm mấu chốt như Đường Vũ Ngân, cô không muốn chọc tới.

Cuộc sống ở nông thôn vẫn tuyệt vời trước sau như một, không để Giản Tiệp có quá nhiều thời gian cho bản thân, vì vậy rất nhanh sau đó, quân đốc Tiểu Giản liền gặp chuyện.

Nhà máy của cô không lớn, tính cả chó cả người mới chỉ có 46 nhân khẩu mà thôi, nhưng từng này người cũng đã đủ để nội chiến không ngừng xảy ra.

Quản đốc Tiểu Giản đến chỗ trưởng thôn hỏi thăm vài điều, mới biết nguyên nhân của chuyện này thì ra là như vậy ——

Thôn Tây Khẩu này trước kia từng trải qua một lần sáp nhập, đem người dân trong thôn Đông Khẩu và Tây Khẩu hợp lại làm một, vì chỗ ở vốn có của thôn Đông Khẩu đã hưởng ứng lời kêu gọi của Tổ quốc, dùng để trồng cây gây rừng phủ xanh đồi núi.

Trải qua lần sáp nhập này, quan hệ giữa người dân hai thôn càng thêm căng thẳng hơn, vì ba nguyên nhân chính:

Thứ nhất, tư tưởng bài xích kẻ bên ngoài.

Thứ hai, do một nhóm người tay chân miệng ngứa ngáy, cố tình bôi móc

Thứ ba, do phong tục bất đồng, người dân thôn Tây Khẩu vốn chất phác, lễ mừng năm mới đều xếp của cải của mình ngăn nắp, không dùng vật của ai, còn dân thôn Đông Khẩu lại buơ hăn dùng mảnh, của cải thường dựa vào việc phân phát, còn vật dụng thì dựa vào việc cướp đoạt, người dân thôn Tây Khẩu thật thà bị chia bị cướp, đương nhiên sẽ tức giận.

Dân hai thôn nhìn nhau không thuận mắt, thậm chí còn có người thôn Tây Khẩu chửi mắng bảo người thôn Đông Khẩu nên quay về chỗ của mình, mà người thôn Đông Khẩu thì kêu người thôn này là dân bản xứ.

Chức vụ của Giản Tiếp trong xưởng là “quản đốc kiêm cố vấn nhà máy”, đằng sau cái chức vụ này, nghe đâu đúng là cố vấn thật, nhưng nói khó nghe ra thì chính là chỉ hội phụ nữ. Nhiệm vụ duy nhất Giản Tiếp phải làm khi ngồi trên cái ghế này, chính là giúp các đồng chí già trẻ trong xưởng làm các loại công tác tư tưởng.

Công việc của cố vấn Giản bình thường đều tiến hành như sau: một vị công nhân nào đó trong nhà máy tìm đến tận cửa, đau khổ tố cáo một vị thôn dân nào đó có vấn đề, rồi Giản Tiếp phải ra tay can thiệp mới lắng xuống, sau đó cô liền gọi mọi người đến họp, nói vài lời thăm thía về ý nghĩa và tầm quan trọng của hoà bình thế giới, rồi vân vân mây mây kiểu thế.

Dù vậy, trường kỳ lấy đức thu phục người, lấy đức dạy dỗ nhân cũng không phải biện pháp, quản đốc Tiểu Giản ngẫm nghĩ một hồi, quyết định dùng cách thức tràn trề nhiệt huyết thanh xuân nhất để giải quyết mâu thuẫn giữa mọi người: chính là mở ra một đại hội thể dục thể thao.

Giản Tiếp tuy không biết đàm phán, nhưng lời kéo lòng người thì có thể, hào sảng phát tay buông lời động viên cổ vũ mọi người: “Dựa theo danh sách chia nhóm dưới đây, bạn học đạt được giải nhất mỗi hạng mục sẽ được thưởng ba con heo cái, mỗi người mỗi nhà đều có thể nhận thưởng!”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức ồn ào.

Tuyệt tác!

Quả nhiên không hổ là quản đốc! Là lãnh đạo! Là người có tiền đây!

Giản Tiếp là người đã nói liền làm, cần phải có cái khí thế rên sát ngay khi còn nóng!

Vài ngày sau, cổng chính của nhà máy nhanh chóng được treo lên tám biểu ngữ quảng cáo ‘còn XX ngày nữa sẽ đến đại hội thể dục thể thao của xưởng ta’, dưới sự động viên ‘mỗi người mỗi nhà ba con heo cái’, người dân của hai thôn trong xưởng cũng tạm thời không so đo chuyện ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu’* nữa, trở nên cùng chung một mối thù, toàn bộ người trên dưới đều tràn đầy “khí thế tranh đấu anh dũng, chuẩn bị hết mình vì dân tộc”.

(*đạo bất đồng bất tương vi mưu: không cùng một trình độ tu đạo thì tâm cảnh cũng khác nhau xa)

Thế là, Đường Vũ Ngân bên này chịu trách nhiệm chú ý đưa mọi thứ vào hoạt động kinh doanh, còn Giản Tiếp bên kia làm nhiệm vụ nâng cao trách nhiệm và tinh thần kiến thiết văn minh của người dân trong xưởng.

Chiều tối, khi Đường Vũ Ngân cảm báo cáo tài vụ mới nhất quý này đi vào văn phòng quản đốc liền nhìn thấy Giản Tiếp và bảy tám cán bộ nòng cốt đang kiểm tra kỹ càng chuyển chuẩn bị cho đại hội. Khỏi bay lượn lờ khắp phòng, nào bộ chuyển động, không khí hết như đang ở trong bộ tư lệnh của chiến tranh thế giới thứ hai vậy.

Đường Vũ Ngân đi tới trước mặt Giản Tiếp, nói với cô: “Có thời gian thì xem qua cái này đi.”

Đặt báo cáo xuống, điện thoại di động của Đường Vũ Ngân liền vang lên, anh cũng không hề có dáng vẻ gì lưu luyến, vừa nhận điện thoại vừa xoay người chuẩn bị bước ra ngoài.

Giản Tiếp nhìn theo bóng lưng thon dài biến mất sau khung cửa với tốc độ nhanh chóng, không gọi anh lại nữa.

Từ sau ngày đó, đôi khi Giản Tiếp cũng sẽ bật cười khi nghĩ lại, trong cuộc đời hai mươi bảy năm của mình, cô luôn gặp phải những người đàn ông như vậy, nhìn thấu suy nghĩ, hiểu rõ cô đang sợ hãi điều gì, vì thế nên anh mới tránh, mới để lại cho cô đủ không gian cá nhân, vì thế cô mới luôn bại trận bởi những người như vậy.

Buổi tối, Giản Tiếp chuẩn bị đi ngủ sớm một chút.

Toàn bộ nhân viên trong nhà máy, ngoại trừ Đường Vũ Ngân tài giỏi ra thì ai cũng vô cùng tập trung cho việc tranh đoạt ba con heo nái, Giản Tiếp vốn chân dài dáng cao, lại có vị trí quan trọng, cho nên không chút do dự bị bổ nhiệm thành đối tượng thi đấu chủ yếu, gánh trên vai trọng trách góp mặt

trong hạng mục chạy nhanh với cự li 5000m.

Vừa mơ màng ngủ thì điện thoại bỗng vang lên, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, Giản Tiệp lập tức mỉm cười, vươn tay cầm lấy di động nói: “Ôi, anh Khiêm Nhân, lâu rồi không gặp.”

Tên đầy đủ của Khiêm Nhân là Doãn Khiêm Nhân, là tâm phúc của Đường Dịch, từ nhỏ đã đi theo bên người anh như hình với bóng, một người đàn ông đội trời đạp đất, giỏi về vũ khí, rất coi trọng những người khác phái biết võ không biết văn, cho nên có quan hệ cực kỳ thân thiết với kẻ “mù dờ nửa chữ bẻ đôi không biết + siêu đánh đấm” như tiểu thư Giản Tiệp.

“Lâu rồi không gặp thật, đêm nay tôi nhìn thấy món quà cha cô phái người đưa tới mới biết, hóa ra cô bị điều về nông thôn cải tạo rồi hả?”

Giản Tiệp chui vào chăn, vừa lạnh run vừa tò mò hỏi: “Hôm nay có hoạt động gì à?” Khiến cha cũng phải điều người qua đưa quà hồi lộ cơ đấy.

“Không có chuyện gì lớn đâu, là sinh nhật hai tuổi của cậu chủ nhỏ nhà họ Đường chúng tôi thôi.”

Sinh nhật của cậu chủ nhỏ, Đường gia Dịch thiếu tổ chức, nghe đã đủ biết, gã tư bản thích vơ vét của cải vật chất bốn phía đó lại có cơ hội kiếm lời rồi.

Giản Tiệp cười cười, “Thế sao.”

Cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, Khiêm Nhân ở đầu dây bên kia bỗng trầm mặc. Minh là heo sao? Tự nhiên lại đi nói chuyện này với Giản Tiệp, có khác gì đâm cô ấy một dao đầu chứ?!

“Khụ khụ, Giản Tiệp à”

“Tôi buồn ngủ rồi,” Cô thản nhiên nói chúc ngủ ngon: “Ngày mai thôn chúng tôi còn có việc.”

.

Ngày hôm sau, đại hội thể dục thể thao đúng hẹn diễn ra theo lịch.

Trên sân thể dục toàn đầu là đầu, ôi tuổi trẻ, ôi nhiệt huyết, ôi mồ hôi, tất cả đều vì cái phần thưởng ba con heo nái. .

Hình thức khai mạc rất đơn giản, đó là bạn học Tiểu Điền cầm một chiếc loa lớn, đứng trước bục giảng giữa sân nói vài lời: “Đất Bắc phong cảnh đẹp, dân cư chân thành, trong ngày mùa đón chào năm mới tới, toàn thể công nhân viên chức trong xưởng may Tây Khẩu Hồng Thái Dương chúng tôi, mang theo niềm vui sướng trong lòng, lấy phong thái hiên ngang, hôm nay đứng ở nơi này sum họp với mọi người, long trọng tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa đông lần thứ nhất của thôn chúng ta. . .”

Sau khi khua chiêng gõ trống hát quốc ca một hồi, cuộc thi mới chính thức được bắt đầu.

Trên sân thi chạy cự li 5000m, quần đốc Tiểu Giản chân nhỏ tay nhỏ đứng ở đó, cẩn thận kỹ lưỡng vận động nhẹ làm nóng người.

Em gái nhà nó, làm quần đốc mà còn phải đi chạy 5000m, cũng may cô đã từng tập luyện qua, thể dục khá giỏi, bằng không cái ghế quần đốc này ngồi không yên được đâu!

Khúc quân hành hùng tráng vang lên, vận động viên lập tức vào vị trí, các cổ động viên đứng bên ngoài đường chạy ra sức cổ vũ, hăng hái như đánh tiết gã.

“Tiểu Giản Tiểu Giản, siêu phẩm vượt qua!”

Hai câu khẩu hiệu nghe như vè này khiến cho Giản Tiệp không khỏi 囧囧 một lúc, khẩu hiệu vang dội có tác dụng cái rắm ấy, phải có thực lực mới được chứ, giống kiểu như đám người mê bóng đá ở nhà hét gào ầm ĩ ‘mạnh lên mạnh lên’, làm cho trái bóng của Trung Quốc cũng cứng đờ hết như bị liệt dương vậy.

Khi tiếng còi hiệu lệnh vang lên, những bóng người trên đường chạy đồng loạt lao đi. Những khoảng tối đen, theo số vòng chạy tăng dần, khoảng cách giữa các tuyến thủ cũng dần giãn ra.

Mỗi khi Giản Tiệp chạy vút qua, mọi người dưới khán đài đồng loạt cầm chai nước khoáng lên gõ ầm ầm theo nhịp: “Tiểu Giản, cố —— lên! Tiểu giản, cố —— lên!” Lấy âm thanh để đàn áp.

MM Hoa Hoa cũng đến xem, không ngừng thỏ thức: 5000m, là hơn mười vòng đó, quần đốc Tiểu Giản quá là mạnh mẽ, đừng nhìn chị ấy chạy trốn giống hệt như chú gà trống con thôi, phải là gà trống dũng mãnh mới đúng, dễ dàng như đang ăn củ cải vậy!

Đường Vũ Ngân đứng dưới bóng cây nhìn theo bóng dáng đang mãi miết chạy trên đường kia, anh lặng im không tiếng động trong giây phút, rồi dần dần nhận ra.

Sức lực của Giản Tiệp dần cạn kiệt, trong miệng nặn chát, chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai và những tiếng thở dốc của mình, còn có câu nói ngày hôm qua của Khiêm Nhân, ‘sinh nhật hai tuổi của cậu chủ nhỏ nhà họ Đường chúng tôi’.

Con người, chỉ khi biết rõ tầm quan trọng của mình, mới có thể cảm thấy ý nghĩa cuộc sống. Giống như cô...đang sống trong cái thôn làng này vậy, cuộc sống cứ bận rộn như thế lại khiến cô vô cùng lưu luyến, từng ngày trôi qua cũng cực kỳ thích thú.

Nhưng tất cả những thứ ấy có tác dụng gì đâu chứ, đến khi chạm phải vết thương rất sâu trong lòng kia, cô vẫn cứ bình bại núi đổ giống như ngày trước.

Cảm giác không biết phải làm gì thật sự quá khổ sở.

Về sau cô sẽ thế nào đây?

Rồi cô sẽ biến thành dạng người gì chứ?

Cả đời này của cô, có phải sẽ mãi mãi trôi qua trong cái nỗi đau mong ước không thể thành này hay không?

Năm ấy, Doãn Khiêm Nhân là anh em tốt với cô, cũng từng liều một phen, bất chấp việc có thể bị chủ nhân nhà mình diệt khẩu, cùng cô chệch bại tình địch: cái cô họ Ninh ấy có cái gì tốt chứ, vừa nhát gan lại thích khóc lóc sụt sùi, như một con gà ốm yếu bệnh tật (Ôi Khiêm Nhân Chà trách Đường Dịch muốn đánh chết anh như thế.)

Đúng vậy, cô gái kia thì có gì tốt, cửa nát nhà tan, nghìn vàng tiêu tán, rời xa Đường Dịch rồi nói không chừng sẽ sớm bị chôn vùi, thiếu chút nữa thôi, thân thể nhu nhược gầy gò ấy sẽ bị mài dần những góc cạnh để trở thành người bình thường như bao ai khác.

Nhưng Đường Dịch thích cô ấy, không có lý do, anh chỉ không phải là cô ấy thì không được, không phải là cô ấy thì không cần mà thôi.

.

Trên sân thi đấu, Giản Tiếp càng chạy càng nhanh, một hơi xông qua dải dây đỏ, khắp nơi lập tức vang lên tiếng hoan hô chúc mừng, bạn học Tiểu Điền cầm loa cao giọng tuyên bố: “Nhóm một đã vượt lên dẫn đầu”

Giản Tiếp bị mọi người vây quanh một lúc, sau đó cô chậm rãi rời khỏi, để lại mọi hân hoan náo nhiệt phía sau lưng mình.

Đang đứng nhìn đất trời mênh mông, bông tuyết trắng xóa, một chiếc khăn tay bông bất ngờ xuất hiện, là món đồ quen thuộc Đường Vũ Ngân vẫn hay mang bên người theo thói quen. Cô cầm lấy nó, lau qua mặt, mới phát hiện bản thân đã rơi đầy nước mắt.

Giản Tiếp không quay đầu nhìn anh, cổ họng nghẹn ngào, không đầu không đuôi hỏi một câu rằng: “Có phải con người nên biết hướng về phía trước hay không?”

Đường Vũ Ngân nói với cô: “Thượng Đế đặt mắt ở trên mặt con người, chính là vì muốn họ hãy luôn nhìn về phía trước, đừng nên lưu luyến những gì đã qua.”

“Đạo lý này tôi hiểu, nhưng làm thì quá khó,” Giản Tiếp nghẹn ngào, “. . . Thật sự thật quá khó.”

Đường Vũ Ngân cầm lấy chai nước khoáng trong tay cô, đưa lại một chai nước muối: “Trong lòng có tâm sự cũng đừng làm tổn thương thân thể, người chịu khổ vẫn sẽ là mình.”

Ngón tay Đường Vũ Ngân mang theo sự ấm áp, chạm vào chiếc áo khoác mỏng manh trên người Giản Tiếp, cô bỗng bất ngờ nghiêng người tránh đi.

Đường Vũ Ngân cũng không miễn cưỡng, anh thu tay lại, thoải mái đút vào trong túi quần: “Phản ứng nghiêm túc như vậy, không giống em”

Nét mặt Giản Tiếp rất chân thành: “Nay thế này, mai thế khác, bây giờ đâu giống như ngày xưa.”

“Đường Vũ Ngân,” Giản Tiếp lau khô nước mắt, xoay người nhìn anh, không mỉm cười đùa giỡn như trước, mà cực kỳ lạnh nhạt nói: “Đường Vũ Ngân, có một số chuyện, tôi có thể làm, nhưng anh thì không cần như vậy.”

Đường Vũ Ngân cười nhạt, nhìn không ra chút dấu vết nội tâm: “A?”

“Thích một người nhưng không thể có được, cảm giác này tôi đã trải qua suốt tám năm, tám năm đầu tranh ròn rã, đây không phải là một con số nhỏ. Cho nên ngay cả bản thân tôi cũng đã sớm không còn biết tương lai của mình sẽ trở thành như thế nào nữa.”

Cô nhìn anh với nét mặt hết sức chân thành: “Đường Vũ Ngân, anh rất tốt. Anh có danh tiếng, có điều kiện, đáng lẽ nên đi tìm cho mình một cô gái tốt để yêu thương rồi kết hôn, có được một mối tình không khổ sở đến vậy.”

Gió nhẹ phát qua, đưa lời cô nói bay vào trong lòng.

Đường Vũ Ngân chung quy vẫn là Đường Vũ Ngân, sẽ không có cái kiểu hành động ‘tiến lên ôm chặt lấy cô, nói rằng anh chỉ cần em mãi mãi’ như trong tiểu thuyết. . .

Anh chỉ bất ngờ vươn tay nắm lấy tay trái của cô, rồi khẽ cúi đầu, đặt lên trên đó một nụ hôn nhẹ nhàng và mềm mại. Một nụ hôn thật chậm rãi, thật khẽ khàng, gần như không thể cảm nhận thấy nhiệt độ từ đôi môi ấy.

“Giản Tiếp.” Anh đưa mắt nhìn cô, nói với cô rằng: “Cho dù tương lai em trở thành người thế nào, anh vẫn hy vọng em biết, yêu Đường Dịch, chính là chuyện tốt nhất em đã làm trong cả cuộc đời này.”

Nước mắt cô cứ thế tí tách rơi.

Chỉ bởi vì một câu anh đã nói.

Suốt tám năm qua, anh là người đầu tiên khoan dung và thừa nhận mối tình vô vọng đó của cô, chỉ nguyên điều ấy đã khiến trong lòng cô ngập tràn cảm kích. Anh cho cô biết, cô hoàn toàn có thể làm được, bởi cô vẫn còn có người đứng sau khuyến khích và động viên.

Con người ai chẳng có tính xấu, trong số những người người hiểu rõ chuyện tình cảm của cô, những người đứng lại thật lòng tôn trọng cô rất ít, cho nên những người này cô đều rất quý trọng, giống như Doãn Khiêm Nhân, giống như Tịch Hương Văn, hoặc là giống như, Đường Vũ Ngân vậy.

“Đường Vũ Ngân, cảm ơn anh.”

Cô chân thành nói ra lời cảm ơn, âm thầm nhận định người bạn ấy trong lòng. Cô biết, Đường Vũ Ngân không hề có ham muốn chiếm giữ đối với mình, thái độ của anh vẫn luôn trong tình bạn ngoài tình yêu, không tiến không lùi, mười phần đúng mực, có lẽ anh thật sự thích cô, cũng có lẽ là anh đồng tình với cô nhiều hơn nữa.

Thật ra thế nào cũng được, chỉ cần họ trở thành bạn tốt là đủ.

Thế nhưng vận mệnh hoàn toàn không có ý định buông tha cho cô và anh, sau khi yên ổn được vài ngày, Đường Vũ Ngân bất ngờ nhận được điện thoại của chủ nhiệm Thường từ bệnh viện: “Vũ Ngân, cậu nhanh chóng đưa Giản Tiếp về đi Sức khỏe của ông Giản đang chuyển biến xấu đi nhanh hơn so với chúng ta nghĩ rồi.”

Nét mặt Đường Vũ Ngân thay đổi, bình tĩnh cảm điện thoại, nhanh chóng suy nghĩ đến chuyện nên làm kế tiếp.

Anh nghe thấy người bên kia điện thoại nói cho mình biết: “. Còn nữa, người mà ông chủ tịch bên kia phái tới đã đến, muốn đón cậu về châu Âu, ông Giản cũng đã đồng ý rồi.”

Nghe đến đây, Đường Vũ Ngân khẽ nhếch môi cười.

Chủ nhiệm Thường nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Vũ Ngân, cậu nên suy nghĩ thật kỹ càng, cha nuôi và cha đẻ, cậu nên giúp người nào!”

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Tin tức quần ốc Tiểu Giản phải rời đi đến nhanh như thế, gần như bất ngờ, khiến cho mọi người vẫn còn đắm chìm trong sung sướng và chiến thắng của đại hội thể dục thể thao lần đầu tiên tổ chức trong thôn không sao kịp hoàn hồn.

Đến cả Hoa Hoa MM cũng cảm thấy vô cùng luyến tiếc: “Chị phải rời đi nhanh vậy sao?”

“Ừ.”

Giản Tiếp thu dọn hành lý của mình, cô cũng không hiểu vì sao, Đường Vũ Ngân không nói trước chuyện này cho cô biết, phải đến sáng sớm hôm nay Giản Tiếp mới biết được, lúc đó Đường Vũ Ngân bất ngờ bảo cô rằng ‘thu dọn đồ đạc đi, buổi chiều tôi đưa em trở về’. Đáng vẻ không rõ vui đùa của Đường Vũ Ngân luôn mang theo cảm giác đè nén, khiến cho tay mơ là cô bị ép buộc đến mức phải liên tục gạt đầu.

Mọi người đã cùng nhau chung sống hai tháng, tình cảm đồng chí khá sâu, cho nên anh em bạn bè trong thôn đều đưa quà chia tay đến, đủ mọi thứ, cái gì cũng có, thậm chí trường thôn với mái đầu hoa râm còn tặng cô một cái bọc thật lớn.

Giản Tiếp nhìn chằm chằm túi thảo dược đen xì như mực trong tay mình, cái màu này ~ cái mùi này ~ kỳ dị quá...thật sự quá kỳ dị...

“Trường thôn, đây là cái gì?”

“Ha ha, Tiểu Giản, nói đến cái vật này, trước tiên để ta kể một câu chuyện xưa cho cháu đã.”

Lại còn có lịch sử lâu đời nữa chứ...

Trưởng thôn bắt đầu lên lút giảng bài lịch sử cho cô: “Ông Lục ở thôn phía trước, cháu biết chứ?”

Tiểu Giản gật đầu, “A, biết.”

Trưởng thôn vô cùng lăm chuyện nói: “Đừng nhìn ông Lục đó bây giờ cưới vợ sinh con, thật ra trước kia ông ta treo cây bị phản ngon chọc trúng ‘con chim nhỏ’, lớn lên thiếu chút nữa biến thành kẻ bất lực đấy.”

Quản đốc Tiểu Giản: “(๖๖). HO????!” Về mặt như đánh hơi thấy mùi ngon, hoàn toàn không có chút ngượng ngùng nào hết...

Trưởng thôn tiếp tục nói: “Thế nên là, cháu có biết ‘con chim nhỏ’ của lão Lục kia làm thế nào lớn lên được không? Chính là nhờ có thảo dược trong tay cháu bây giờ đó! Mấy người trên thành phố, cả ngày chỉ biết mua đồ ngoại để bỏ thận tráng dương, có biết cái gì đâu! Tinh hoa của Trung Y mà các người cũng không thèm tin tưởng, thế nào chả chịu thiệt!”

Tiểu Giản đã hơi hơi hiểu được: “Trưởng thôn, ông đưa cho cháu cái này...” Để làm cái quái gì chứ...

Trưởng thôn cười hết sức hiền từ đáp: “Cháu sắp phải đi rồi, ta cũng không vòng vo nữa. Thật ra ta đã sớm nhìn ra, giữa cháu và Vũ Ngân có điều mờ ám, gói thuốc này coi như quà mừng kết hôn ta đưa cho hai đứa, nhớ bảo nó ăn vào đấy...Đàn ông có thể cái gì cũng không có, nhưng ngàn vạn lần không thể thiếu một ‘con chim’ như sơn pháo [1] được ^^.”

Giản Tiệp: “.”

Giản Tiệp: “.”

Giản Tiệp: “.”

Im lặng

Im lặng

Im lặng

Năm phút trôi qua, Giản Tiệp mới hiểu được trưởng thôn muốn nói điều gì, vội vàng lau mặt, toát mồ hôi đầy đầu.

So với kiểu chia tay không thể nào tin được của Giản Tiệp, thì bên phía Đường Vũ Ngân rõ ràng thành thực lý tính hơn nhiều.

Đường Vũ Ngân đem những tài liệu quan trọng và thông tin của nhà máy sắp xếp thành bốn phần: quản lý nhập kho, quản lý xuất kho, quản lý sản xuất và quản lý dự trữ, mặt khác cũng tìm người phù hợp đến phụ trách việc hậu cần và tư liệu.

Đường Vũ Ngân đem chúng giao cho Điền Tiểu Diệp, sau đó mới nói lời tạm biệt: “Tình hình bây giờ và phương hướng phát triển sau này của nhà máy tôi đều viết hết trong đây, có vấn đề gì cứ gọi điện cho tôi.”

Điền Tiểu Diệp cảm lấy, cảm thấy thật may mắn nói: “Nếu không nhờ có quản đốc Giản, lấy thân phận của anh, chắc chắn sẽ không thể đến nơi này của chúng tôi.”

“Cũng không hẳn vậy,” Đường Vũ Ngân mỉm cười tươi sáng: “Hai tháng này đối với tôi mà nói cũng là một cơ hội tốt, được cảm nhận những chuyện trước kia không dám nghĩ tới.”

Điền Tiểu Diệp bắt tay cùng anh, rất là phóng đại cách thức chào tạm biệt: “Rất vui được làm quen cùng anh, sau này nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, cứ gọi điện là được.”

“Cám ơn.”

Đường Vũ Ngân bắt tay chào tạm biệt cùng cô, anh có dự cảm, sau này cô ấy sẽ giúp rất được việc.

Trời dần tối, ánh mặt trời mong manh biến mất, dưới bước chân đưa tiễn mùi đậm đường của người trong thôn xóm, hai người cuối cùng cũng bước đi trên con đường trở về.

—— các đồng chí. ! Thời khắc được quay về thành phố đã đến....!

Cảm xúc của bạn học Tiểu Giản bắt đầu trào dâng, nhìn lên trời xanh không chớp mắt, giống như con gà nhỏ yếu ớt kích động đến rơi cả nước mắt. Bạn nhỏ lập tức nhiệt huyết thôi rồi, bất chấp mọi thứ tiến lên: “A! Về nhà nào!”

“.”

Đứng ở phía sau lưng, Đường Vũ Ngân nhìn cô một cái, sau đó thân nhiên cất lời: “Được, về nhà thôi.” Cùng nhau trở về nhà.

Một vài MM trước kia chỉ dám liếc mắt nhìn trộm Đường Vũ Ngân mà không dám tiến lên bắt chuyện, bây giờ cuối cùng cũng nhận ra, cố lấy dũng khí yếu ớt kêu lên từ phía sau: “Phó quân đốc Anh nhớ phải trở về đó nhé. T T”

(Momo: Sao nghe giống vợ đưa tiễn chồng đi xa quá zậy nè =))

Đường Vũ Ngân: “.”

Hết sức quyết liệt ho khù khụ một cái.

Đường Vũ Ngân thân nhiên nở nụ cười với mấy cô em gái ấy: “Sau này còn gặp lại.”

Dẫn tới một đám cô nàng ở phía sau lại một trận hò hét kêu gào ‘phó quân đốc’ nữa T T”

Phía bên kia có vẻ vui hơn, đằng sau không ngừng truyền đến những lời chào tạm biệt ‘quân đốc Tiểu Giản nhớ về chơi nhé.’ ‘quân đốc Tiểu Giản đừng quên về chạy thi 5000m nha.’, làm bạn học Tiểu Giản cảm động vô cùng, tay vung lên như vĩ nhân, đi rõ xa còn cố quay đầu kêu ‘bà con ơi tôi sẽ quay trở về, mọi người bảo trọng!’ vân vân. . .

Nhìn bóng dáng cô ngập tràn sức sống, không ngừng nhảy về phía trước, nụ cười bên môi Đường Vũ Ngân bỗng dần phai nhạt.

Cô ấy có biết ngày hôm nay, mình sắp đối mặt với sự thật tàn khốc cỡ nào?

Cô ấy có biết bốn chữ ‘sụp đổ’ tàn nhẫn đó viết ra sao?

Nếu như ngay cả anh cũng không thể ở bên cạnh cô nữa, liệu có một ngày cô bỗng thấy đau lòng?

“Anh làm sao vậy?” Giản Tiếp bỗng nhiên đẩy anh, “Dáng vẻ nghiêm túc thế, nhìn thật là dọa người.”

“Không có gì,” Anh hoàn hồn trở lại, nắm lấy tay cô tiến về phía trước. “Đi thôi.”

Giờ khắc này, giang sơn trôi về phía sau, năm tháng lại gần ngay trước mắt, cuộc đời chìm nổi, trong giây phút ấy tất cả mọi thứ đều biến mất. Thật ra anh rất muốn hỏi cô một câu rằng, liệu có khoảnh khắc nào, em lưu luyến quãng thời gian cùng anh đi qua, ngăn ngui mà tốt đẹp ngày đó. Nhưng Đường Vũ Ngân chung quy vẫn là Đường Vũ Ngân, đến cuối cùng vẫn không thốt ra một lời, cứ thế bỏ lỡ cơ hội duy nhất ấy.

Đi ra khỏi thôn nhỏ, lên thị trấn phía trên, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng của ô tô đường dài.

Ô tô đường dài ở chỗ này tương đối đen, quy tắc cũng loạn, lên xe giành chỗ cần dựa vào cướp đoạt, nếu không thì cứ thế mà đứng, đừng có nghĩ đến việc giành chỗ ngồi. Một lần đứng chính là bảy tám tiếng, đồ mi chịu được.

Từ xa có một chiếc xe đang dừng lại, Đường Vũ Ngân còn chưa kịp giữ chặt, Giản Tiếp đã ỷ vào thân thể nhanh nhẹn, vèo một phát chen lên, trái nhún, phải nhún, liên tiếp giành được hai vị trí.

“Tiểu Ngân mau tới đây! Chỗ này có ghế trống!”

Ở trong mắt bạn học Giản Tiếp, Đường Vũ Ngân chính là đứa trẻ con, chưa bao giờ cướp đoạt chỗ ngồi với đồ đạc, người này mà đứng trong một đám người, toàn thân sẽ phát ra hai chữ: nhu thuận!

Tiểu Giản cảm thấy, người này có thể sống đến bây giờ quả thực rất là hiếm lạ, nơi này chính là Địa Cầu, cách duy nhất để sinh tồn trên Địa Cầu là cá lớn nuốt cá bé! Cho nên một người thanh niên chính trực giống như Đường Vũ Ngân làm sao có thể lăn lộn trên Địa Cầu được chứ?

Giản Tiếp hoàn toàn không biết, vào lúc cô đang trầm cay nghìn đắng chiếm lấy hai cái ghế ngồi trên chiếc xe công cộng thì phía sau Đường Vũ Ngân, một chiếc Maybach màu đen đã nhanh chóng tiến tới, hai người trợ lý một lái xe, một bấm gọi vào số điện thoại cá nhân của Đường Vũ Ngân.

“Đường tiên sinh, chúng tôi còn ba phút nữa sẽ lập tức đến.”

“.”

Nghe vậy, Đường Vũ Ngân theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía Giản Tiếp vẫn còn đang chiếm lấy chỗ ngồi giúp anh trên chiếc xe công cộng, mở hời dầm đĩa vẫy tay gọi anh ‘Tiểu Ngân mau đến đây ~’, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một nụ cười đáng yêu sáng lạn.

Đường Vũ Ngân: “.”

Thời khắc khảo nghiệm của anh đã đến.

Trợ lý: “Đường tiên sinh?”

Đường Vũ Ngân: “.” Im lặng.

Trợ lý: “Đường tiên sinh??”

Đường Vũ Ngân: “.” Vẫn cứ im lặng.

Trợ lý có phần hoảng hốt: “Thiếu gia à anh vẫn còn nghe máy đó chứ???”

Đường Vũ Ngân cuối cùng cũng lên tiếng: “Quay về đi.”

“. ?!” Hiểu được những gì anh nói, bạn trợ lý nhỏ bồng cảm thấy vô cùng uất ức: “Chúng tôi đã đi suốt bốn ngày bốn đêm rồi” Thật vất vả mới tìm thấy cái chỗ cút chim cũng không có này đây.

“Ừm? Thế thì sao?”

“.”

“Trở về cho tôi,” Giọng của Đường Vũ Ngân không cho phép nghi ngờ: “Tôi sẽ tự quay về, các người không cần tới đây nữa.”

Nhìn đi, đây chính là kết cục của việc làm công cho nhà tư bản đấy. Ông chủ tâm huyết dâng trào, động một ngón tay thôi cũng đã đủ khiến cho đám cấp dưới làm việc chết mệt

Ngắt điện thoại, Đường Vũ Ngân đi về phía xe ô tô.

Giản Tiệp rất lưu manh, về mặt đầy khí phách ngăn cản những kẻ khác cướp chỗ ngồi của mình, vừa thấy Đường Vũ Ngân đi lên, cô vội vàng vẫy vẫy tay với anh: “Tiểu Ngân, bên này bên này”

Đường Vũ Ngân nhìn thấy nụ cười hi hi trên gương mặt Giản Tiệp, nghĩ đến việc mình vì không muốn cô thấy thất vọng do đã chiếm chỗ trước, cũng vì muốn được ở cùng cô nhiều thêm mấy tiếng nữa mà ngay cả chiếc xe sang trọng cũng có thể bỏ qua, đi theo cô ngồi lên chiếc xe dỏm tạch tạch bùm bùm này, chính anh cũng không nhận được mà tự khinh bỉ mình: mẹ nó, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mỹ nhân vừa cười chân liền nhuyễn, Đường Vũ Ngân, xem ra mày đã hết thuốc chữa rồi ——!

[1] Sơn pháo: hay pháo núi, là loại súng cổ, xuất hiện cuối thế kỷ 19, dùng đến đầu thế kỷ 20, nay đã bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: CHO MÌNH MỘT CƠ HỘI

Edit: Hamano Michiyo

Nguồn: Từ Vi Các

Xe khách đường dài một đường đi thẳng, đi thẳng một đường, ngồi không thoải mái, nằm không thoải mái, đối với các hành khách mà nói tuyệt đối là một việc tiêu hao rất nhiều sức lực.

Đêm về, rừng núi trở nên âm u lạnh lẽo, các hành khách trên xe đường dài chỉ còn cách nhìn những người khác gật gù buồn ngủ giống mình để tìm sự an ủi: không tôi, ít nhất ta không phải một mình chiến đấu.

Giản Tiệp và Đường Vũ Ngân lúc này cũng đang ngồi trên xe. Giản Tiệp là một người không kén ăn, gặm ba cái bánh mì thay cho bữa tối, còn Đường Vũ Ngân, không biết anh thật sự không đói bụng hay là giả vờ không đói, tóm lại sau khi lên xe gần như anh chỉ uống mấy ngụm nước, cũng không thấy đề lộ ra nửa phần cảm giác không khỏe.

Khi xe bắt đầu lao vút đi trên đường cao tốc, cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ vùn vụt trôi về sau, Giản Tiệp cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện.

“Đúng rồi, trước giờ tôi vẫn quên không hỏi,” Cô quay đầu nhìn anh: “Anh là cấp dưới của ba tôi hay là cái khác?”

Đường Vũ Ngân không trả lời thẳng: “Chuyện này không quan trọng.”

“Anh không nói cũng chẳng sao, tôi chỉ tò mò muốn biết.”

Đường Vũ Ngân mỉm cười, bình thản đáp.

“Trước kia đã nói rồi, tôi chỉ là một kẻ làm công mà thôi.”

Giản Tiệp bán tín bán nghi gật đầu: “À.”

Đêm dần sâu, độ ẩm càng giảm thấp.

Đường Vũ Ngân cởi áo choàng khoác lên người cô, thấy cô ngủ không được thoải mái, anh liền nâng tay phải vòng qua vai cô.

“Dựa vào người tôi một lát đi.”

“Ừm.”

Giản Tiệp mơ màng ngủ, trong lúc ngán ngời chỉ cảm thấy được người ta ôm đến một nơi rất ấm áp, khiến mình yên lòng một cách khó hiểu. Thứ cảm giác ấy thật sự rất kỳ lạ, cô chưa từng dựa dẫm quá vào ai, cũng chưa từng có ai cho cô dựa dẫm.

Đường Vũ Ngân rũ mắt, nhìn bóng đêm chạy dọc trên gương mặt cô, lưu lại những vết sáng lung linh đầy màu sắc, anh bỗng có một giây lơ đãng.

Tối quá gần một người con gái có trái tim không thuộc về mình, không thể nghi ngờ chính là đốt lửa tự thiêu, đây cũng chính là lý do vì sao nhiều năm qua anh vẫn luôn làm một người ngoài cuộc như vậy.

Nhiều năm trôi qua, Đường Vũ Ngân hiểu rất rõ một điều, đối với Giản Tiệp, anh tuyệt đối không thể có bất cứ ham muốn chiếm hữu nào hết, bởi nó giống như chiếc hộp kỳ bí Pandora đầy đáng sợ, một khi đã mở ra sẽ không thể đóng lại, không thể chiếm được rồi sinh lòng hủy diệt.

Đường Vũ Ngân bật cười, lắc đầu cảm thán, may mắn lý trí của anh vẫn còn rất thanh tỉnh, chưa từng có được, thì mất đi có làm sao. Nếu đã từng có được rồi lại mất đi, những chuyện như hủy diệt Giản Tiệp, anh tin chắc mình sẽ làm được.

.

Tuy rằng từ sáng sớm anh đã biết sau khi trở về thành phố sẽ có chuyện xảy ra, chỉ không ngờ biến cố ấy tới nhanh và hung dữ đến vậy.

Khi hai người ra khỏi nhà ga, xe của chủ nhiệm Thường đã đứng chờ ở bên ngoài. Người tới đón vội vàng đưa bọn họ đến thẳng bệnh viện.

Giản Tiệp mơ hồ cảm thấy chút bất an, cô cố lấy dũng khí hỏi: “Ba tôi làm sao vậy?”

“Thân thể có phần thay đổi.” Chủ nhiệm Thường là bác sĩ lâu năm, trò chuyện với người nhà đều luôn đúng mực, cách nói không rõ ràng, cố gắng giảm thương tổn đến mức thấp nhất. “Trải qua hai tháng trị liệu rồi, dù sao cũng là người một nhà, lừa cháu cũng không tốt cho nên mới gọi cháu trở về, cháu đừng quá khấn trương.”

—— Cha có chuyện, cô có thể không khấn trương được sao? Cô chỉ có một người cha thôi có hiểu không?

Lần đầu tiên Giản Tiệp phải đối mặt với chuyện này, ngay cả chân tay cũng chẳng biết đặt đâu, bất ngờ nắm lấy tay Đường Vũ Ngân thật chặt, động tác hoàn toàn vô ý thức, chỉ mong có anh bên cạnh mình.

Chủ nhiệm Thường là người từng trải, đối với loại chuyện yêu đương của đám thanh niên đã sớm nhìn quen mắt, động tác này của Giản Tiệp khiến ánh mắt của ông khẽ nheo lại, lập tức hiểu ra.

Ông thâm thúy liếc nhìn Đường Vũ Ngân một cái, ánh mắt rất sâu xa: Đường Vũ Ngân à, chờ khôi phục thân phận rồi, cậu sẽ rất khó chọn lựa đấy.

Xe lái thẳng một đường vào bệnh viện, đoàn người tiến tới thang máy chuyên dụng, đi đến phòng bệnh VIP. Chủ nhiệm Thường xoay tròn tay nắm, đẩy cửa bước vào.

Bệnh nhân trong phòng đang ngồi tựa vào đầu giường, tay phải truyền nước biển, tay trái không quên cầm tài liệu công ty, chiếc kính lão đeo trên sống mũi, có thể nhận ra, ánh mắt ông không còn sắc bén như ngày xưa nhưng vẫn vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ. Trợ lý đứng bên người, đang trả lời những vấn đề mà ông đưa ra.

Điểm duy nhất không giống với trước kia chính là ông đội mũ, mà thứ chiếc mũ ấy che lấp phía dưới là mái tóc đang dần thưa thớt, hậu quả không thể tránh khỏi sau những lần trị liệu bằng hóa chất.

Bất kỳ người con gái nào cũng không thể tiếp nhận được sự thật có một ngày, người cha mạnh mẽ vững chãi như ngọn núi của mình bất ngờ ngã xuống.

Giản Tiệp đứng ở cửa, sau khi hiểu rõ chuyện đang xảy ra, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Đã trở về rồi à?”

Lão Giản bỏ mất kính ra, vô cùng bình tĩnh, hung dữ liếc nhìn cô một cái: “Đã hai bảy tuổi đầu rồi, khóc cái gì mà khóc.”

Giản Tiệp chạy tới, nằm xuống đầu giường, nước mắt ào ạt chảy ra từ trong đôi mắt nhỏ, tiếng nói không còn rõ ràng, chỉ có thể ra sức nghẹn ngào: “Cha. Cha, cha làm sao vậy.”

“Tuổi cao, thân thể không tốt ấy mà, người già nào mà chả như vậy.”

Ông nhẹ nhàng băng quơ nói ra tình trạng của mình, vuốt ve cô con gái đang úp mặt vào giường khóc như con cún nhỏ.

Đúng lúc này, trong phòng bệnh vang lên tiếng con gái.

Giản Tiệp quay đầu, lúc này mới nhận ra trong phòng bệnh còn có hai nam một nữ, đều mặc âu phục màu đen chỉnh tề, logo trước ngực không phải là dấu hiệu quen thuộc của tập đoàn Giản Thị, về mặt nghiêm túc và cung kính nhìn về phía Đường Vũ Ngân, cúi đầu gửi lời chào hỏi.

Cô gái là con lai, đáng vẻ cao gầy, tóc dài ngang vai, khá giàu kinh nghiệm, có phong thái của một người trợ lý cao cấp. Khi đến gần Đường Vũ Ngân, cô ta dừng lại ở khoảng cách hai mét, nói tiếng Trung Quốc rất hoàn hảo: “Phó tổng tài.”

Ba chữ tiếng Trung này, cô nghe hiểu.

Giản Tiệp sững sốt ngay tại chỗ.

Người trợ lý con lai kia tiếp tục nói rất chuyên nghiệp hóa: “Phó tổng tài, chủ tịch phái tôi đến đưa ngài về châu Âu. Đương nhiên, chuyện này chúng tôi đã bàn bạc trước với ông Giản Hải Thành đây, Giản tiên sinh cũng đã đồng ý.” Nói rồi, tầm mắt cung kính nhìn về phía giường bệnh lão Giản, mong ông lên tiếng trả lời.

Trợ lý cấp cao, quả nhiên rất biết cách tìm kiếm nơi có sức thuyết phục nhất cho mình.

Lão Giản gật đầu, chậm rãi mở miệng, “Vũ Ngân, quay về đi. Mấy ngày qua để cậu bên người Giản Tiệp, cậu đã vất vả rồi, hãy thay tôi gửi lời hỏi thăm tới cha cậu.”

Đường Vũ Ngân không chút biểu cảm đối mặt với lão Giản: “Giản tiên sinh ——”

“Vũ Ngân,” Lão Giản cắt ngang lời của anh, chậm rãi gật đầu nói: “Quay về đi thôi.”

Năm đó khi ông thu dưỡng, Đường Vũ Ngân chẳng qua mới chỉ là một cậu nhóc bình thường, mà bây giờ, thân phận phía sau Đường Vũ Ngân ra sao, ông muốn giữ anh lại thế nào? Danh không chánh, tất ngôn không thuận, ông chỉ là một người cha nuôi năm nào thôi, Đường Vũ Ngân hôm nay phải thuộc về gia đình thật sự của mình.

Nói đến đây bỗng dừng lại, Đường Vũ Ngân đương nhiên hiểu được ý bên trong. Đối với anh mà nói, ở lại thì có gì mà danh bất chánh, ngôn bất thuận? Anh là một người ngoài cuộc, lấy lập trường nào đi lo chuyện của nhà họ Giản chứ?

Khẽ gật đầu đồng ý, anh vốn không phải một người giải quyết mọi việc theo tình cảm.

Đường Vũ Ngân cởi quần áo bảo hộ lao động màu xanh trên người mình ra, đây là giao ước giữa anh và Giản Tiệp trong lúc cười cười nói nói rồi rời khỏi thôn, họ phải mặc quần áo lao động cho lão Giản nhìn xem tinh thần vẫn minh và đáng đáp của cán bộ công chức vĩ đại đến thế nào.

Giờ nhớ lại, tưởng như đã trôi qua mấy kiếp.

Người trợ lý nước ngoài lập tức cầm âu phục đưa cho Đường Vũ Ngân, nhãn hiệu Hugo Boss màu đen kinh điển, đó mới là cuộc sống thật sự của anh, cho nên khi nữ trợ lý cấp cao nhận lấy bộ quần áo bảo hộ với hàng chữ ‘xưởng may Tây Khẩu Hồng Thái Dương’, quả thật không dám tin Đường Vũ Ngân đã từng mặc nó.

Âu phục hoàn hảo, có trợ lý bên người giống như một nhà tư bản, một người làm ăn tiêu chuẩn, khôn khéo mà xa lạ.

Giản Tiệp quên cả khóc, chậm rãi xoay người, chỉ còn nhìn thấy một Đường Vũ Ngân xa lạ.

Rõ ràng mấy tháng trước, anh còn cùng cô và Kim Phượng ngồi quanh chiếc bàn uống canh củ cải; rõ ràng mấy ngày trước, anh còn cùng cô mò đại hội thể dục thể thao; rõ ràng vài giờ trước, cô vẫn còn say giấc trên bờ vai anh.

Một người như thế, vì sao lại bắt ngờ thay đổi?

Người trợ lý con lai bên người Đường Vũ Ngân hiển nhiên hiểu rất rõ đạo lý ‘đêm dài lắm mộng’, cho nên tuyệt đối không muốn ở lại lâu, cung kính nói lời từ biệt với lão Giản: “Như vậy, Giản tiên sinh, xin báo trọng, chúng tôi xin đi trước một bước.”

Lời còn chưa nói xong, một thanh âm khác đã bắt ngờ xuất hiện.

“Đường Vũ Ngân ——!”

Người trợ lý lập tức cau mày: chết tiệt, phiền toái tới rồi.

Giản Tiệp không còn biết trong lòng mình lúc này là phần nộ nhiều hơn, khổ sở nhiều hơn hay vẫn là kinh hoàng nhiều hơn một chút. Người đàn ông trước mắt cô đã từng sớm chiều chung sống, lại chưa từng đoán được, có một ngày anh sẽ dùng một dáng vẻ khác xuất hiện trước mặt cô, không cho cô lấy một cơ hội tiếp nhận sự thật đã phóng khoáng xoay người rời khỏi.

Có rất nhiều câu muốn hỏi, nhưng đến bên môi chỉ còn một lời: “Anh không thể đi ——!”

Cô không phải loại người hay che giấu cảm xúc của mình, trong lòng nghĩ gì miệng sẽ nói ra điều đấy, những năm gần đây, quả thực tính cách này đã khiến cho cô chồng chất vết thương, nhưng cô thật sự không thể nào giả bộ được, vẫn luôn khẳng khái một mực như thế. Lúc này cũng vậy, cô đã để lộ ra nhược điểm của mình trước mặt anh, hoàn toàn không nghĩ tới một khi bị từ chối, toàn bộ thể diện của Giản thị sẽ bị mình liên lụy.

“Đường Vũ Ngân,” Cô nắm chặt tay anh, không để anh ra đi: “Chúng tôi cần anh, thật sự rất cần.”

Cô biết anh đã thấy, cha cô đang lâm bệnh nặng; cô biết anh đã thấy, cô bây giờ vẫn chỉ là một người vô tích sự; cô biết anh đã thấy, người bên cạnh cha con cô bây giờ, ngoại trừ anh, không còn ai khác nữa.

Hơi ích kỷ đúng không? Nhưng cô không còn cách nào khác, ai kêu anh khiến cho cô hờ hững, để cô biết trên đời này còn có một Đường Vũ Ngân cho cô dựa dẫm.

Bốn mắt nhìn nhau, sự hoảng hốt trong mắt cô cho anh biết cô không hề nói dối.

Đường Vũ Ngân rũ mắt xuống, chỉ trong một giây đã làm ra quyết định, một quyết định chẳng biết đúng hay sai, một quyết định chẳng nhìn thấy tương lai phía trước, nhưng anh đã bị một chữ ‘cần’ của cô bức cho không còn lối thoát, chỉ còn cách đánh cược vận mệnh một lần.

Anh bất ngờ kéo tay cô, mười ngón đan xen với nhau, là cách nắm tay quen thuộc của những cặp tình nhân thắm thiết, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh đưa cô đến trước giường bệnh Giản Hải Thành, chậm rãi mở miệng.

“Có một chuyện, tôi vốn định giấu mọi người. Nhưng bây giờ, tôi không muốn giấu nữa, “ Anh nắm chặt tay Giản Tiệp, tiếng nói rất vững vàng: “Tôi và Giản Tiệp. Hai người chúng tôi, đã xảy ra quan hệ.”

“ ”

“ ”

“ ”

Im lặng

Im lặng

Im lặng

Khoảng chừng năm phút sau, mọi người mới kịp phản ứng với lời anh nói, vô cùng khiếp sợ.

“Hả????!!!!”

Người kêu lên to nhất trong chỗ này, chính là Giản Tiệp.

Cô mở to mắt nhìn anh, to đến nỗi con ngươi muốn rớt xuống. Được rồi, cô thừa nhận, cô không học giỏi môn sinh vật, kiến thức cũng không vững lắm, trước đây còn từng tin cái loại chuyện ma quỷ ‘hôn nhẹ là có thể mang thai, có điều. . .Bây giờ cô đã biết muốn xảy ra quan hệ thì phải ngủ cùng nhau rồi, nhưng cô hoàn toàn chưa từng làm loạn với anh đâu đấy!

Lão Giản vẫn là người bình tĩnh nhất, “Những gì cậu nói, là sự thật?”

“À, vốn không định nói,” Đường Vũ Ngân dùng toàn câu trần thuật, không có chút chột dạ nào, giống như đang nói ra sự thật vậy: “Hôm đó là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, mọi người tổ chức đại hội thể dục thể thao, rồi thắng lớn, buổi tối cùng nhau uống rượu, đầu óc không được minh mẫn lắm. Mọi người đều đã trưởng thành cả rồi, có thể chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân, cho nên tôi vốn định giấu diếm, nhưng bây giờ, nhìn thấy Giản tiên sinh như vậy, tôi không muốn nói dối nữa.” Nói xong còn tỏ vẻ như lương tâm mình trời day, cực kỳ vĩ đại. . . .

Người trợ lý nước ngoài vẫn luôn im lặng đứng một bên cuối cùng cũng mở miệng.

“Phó tổng, tôi thấy vẻ mặt cô Giản đây có vẻ không giống như biết tới chuyện này.”

Đường Vũ Ngân cúi đầu đảo mắt nhìn dáng vẻ bạn học Tiểu Giản bên cạnh, nhìn rồi không khỏi thấy đầu óc quay cuồng. Người này thật quá khờ, miệng đã biến thành chữ ‘O’ cả rồi, có người nào trong thời điểm thăng thần thành khẩn nhận lỗi có vẻ mặt khiếp sợ cười ngượng ngùng như thế chứ?! Cần phải đau xót một chút, áy náy một chút, thương cảm một chút, có hiểu không hả?!

Giản Tiệp vội vàng khép cái miệng đang toét ra của mình lại, cái khó ló cái khôn nghĩ ra diệu kế: “Anh có thể nói với mọi người là tôi bị anh □ , cho nên

mới không biết rõ tình hình.”

“”

Tiểu thư Giản Tiệp, cô còn có thể vô si thêm chút nữa được không?!

Đường Vũ Ngân thật sự là quá kinh hoàng, trong khoảnh khắc bỗng muốn ‘mặc kệ mọi thứ, cho cô chết luôn đi cho xong!’.

Người trợ lý nước ngoài kia rất thông minh, tuyệt đối không chịu dừng tay lại dễ dàng.

“Phó tổng, tôi mong anh có thể nói ra sự thật. Chuyện đưa phó tổng quay về châu Âu với việc đón cậu chủ về nhà, trên thực tế đều có bản chất như nhau. Trung Quốc có câu ngạn ngữ, bách thiện hiếu vi tiên*, địa vị của cha nuôi và cha ruột trong lòng ngài chắc hẳn phải ngang bằng. Thân thể Giản tiên sinh lúc này đang mắc bệnh, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi, nhưng cha đẻ của ngài ở bên kia châu Âu cũng cần ngài như thế, cho nên hy vọng phó tổng tài cân nhắc thận trọng.”

(*bách thiện hiếu vi tiên: trong trăm cái thiện, chữ hiếu đứng đầu)

Chuyện này thì ngay cả Giản Tiệp cũng không dám lên tiếng nữa. Không có lập trường, cô có thể nói cái gì được chứ.

Đường Vũ Ngân không hề xoay người, thậm chí không buông tay Giản Tiệp ra, chỉ khẽ nghiêng đầu, đứng từ trên cao nhìn xuống, lướt qua người trợ lý đang đứng đối diện —— không nhiều lắm, chỉ liếc mắt nhìn một cái, vẻ tức giận đã thể hiện ra rõ ràng, mang theo vài phần lạnh lẽo.

“Chuyện riêng tư của Đường Vũ Ngân tôi, cũng đến phiên một người trợ lý như cô quản hay sao. ?”

Anh nói không nhiều, chỉ một câu liền đủ, lời nói sắc bén, ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Nhất là khi, vì người con gái trong lòng, lý trí của Đường Vũ Ngân có thể đạt tới điểm mấu chốt, người thông minh sẽ không ở trong tình huống này đối đầu chính diện với anh.

Đắc tội với ông chủ tương lai không phải là một hành động sáng suốt, cô ta đã từng nhìn thấy cách Đường Vũ Ngân loại bỏ đối thủ của mình, quả thật chính là mượn đao giết người, trong lời nói mềm mại ẩn chứa ý cười thâm hiểm, xoay người một cái đã không đánh mà thắng.

Thật ra nghĩ kỹ cũng thấy đúng, một người đàn ông có thể sống sót, lại có thể nắm giữ quyền chủ đạo ở châu Âu, bản chất làm sao thuần khiết được?

Trợ lý cấp cao đều là những cao thủ biết sát ngôn quan sắc*, hiểu rõ cách tiến lùi cho thỏa lòng người, cô ta cúi đầu nói một câu ‘thật có lỗi’, rồi vội vàng đi ra ngoài.

(*sát ngôn quan sắc: nhìn mặt lựa lời, dựa vào lời nói biểu cảm để đoán ra ý nghĩ người khác)

Trong phòng đã không còn người lạ, lão Giản nhìn thoáng qua mười ngón tay đan xen của hai người, cuối cùng cũng cất tiếng: “Ở trước mặt ta không cần phải giả vờ nữa, cái gì mà say rượu mất lý trí chứ.” Một cho hai người này lời ra được cái có đó, ông nhìn Đường Vũ Ngân nói: “Vũ Ngân, tôi hiểu rõ cậu, cậu vốn không phải kiểu người đầu óc không tinh táo.”

Đường Vũ Ngân thản nhiên đáp lại: “Nếu như đầu óc của tôi tinh táo, hai tháng trước sẽ không đáp ứng với ông quay trở lại nơi này.”

Vũng nước đục áy không dễ lộ qua, đối với anh mà nói chính là một bí kịch sớm biết rõ từ trước, nước cạn nước sâu, mùi vị của nó lạnh lẽo thế nào, chỉ có anh hiểu được.

Không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, lão Giản lập tức ngẩn người.

Giản Tiệp vẫn luôn im lặng đứng một bên bỗng bất ngờ mở to mắt.

Nhìn mái tóc thưa thớt của cha sau những lần điều trị bằng hóa chất, nhìn Đường Vũ Ngân vì muốn ở lại giúp Giản thị mà không ngại nói dối, nơi nào đó dưới đáy lòng cô cuối cùng cũng cảm động, nhận ra thứ quan trọng hơn so với tình yêu trên cái thế giới này chính là hiếu thuận và trách nhiệm.

Giản Tiệp mấp máy môi, nói ra một câu: “Cha, nếu cha không phản đối, con và Đường Vũ Ngân. quen nhau được không?”

Đề lúc cha sinh thời, cho cha thấy con đang được hạnh phúc.

.

Trong căn phòng khách sạn của Đường Vũ Ngân, Giản Tiệp đang ngồi trên tấm thảm lông cừu, Đường Vũ Ngân lấy ra hai lon bia, đưa cho cô một lon, vừa vặn nắp liền nghe thấy tiếng bọt khí thoát ra ngoài.

Đường Vũ Ngân uống một ngụm bia, khẽ cười bảo: “Nói ra những lời như vậy, cũng có chút uất ức chứ?”

“Cái gì?”

“Vì để cho cha an lòng mà làm một hợp đồng tình nhân với người mình không yêu, chắc chắn sẽ có chút uất ức.”

Lông mày và lông mi của Giản Tiệp khẽ run lên, dưới đáy lòng bỗng xuất hiện cảm giác đau đớn ảm áp nhưng rất ít.

Người ấy, người đàn ông trước mắt cô đây, từ lúc gặp nhau đến giờ, vẫn luôn đặt cô vào vị trí thứ nhất. Bỏ qua thân phận, bỏ qua công việc, bỏ qua cuộc sống của mình, cùng đi với cô, dạy cô những điều cô không biết, cho cô những điều cô khao khát, thậm chí đến giờ phút này, anh vẫn không để lộ ra bất cứ dấu vết nào đã từng bị tổn thương, chỉ lo lắng cô có chịu uất ức, có chịu khổ sở hay không.

Con người, sống nên nhìn về phía trước.

“Đường Vũ Ngân,” Cô bỗng nhiên gọi tên anh, giờ lon bìa trong tay lên cùng anh chạm cốc, trong gió đêm mang theo chút men say, cho cô dũng khí nói ra câu ấy: “. Hay là chúng ta, thật sự thử một lần?”

Lời tác giả:

Nhìn thấy ba chữ hết trọn bộ, có phải bạn hơi hơi cảm thấy rất lừa bịp hay không? Nếu quả thật có, xin hãy lớn tiếng nói ra đi~~~~=____=|||

Ừm, giải thích một chút, tuần sau tôi đã bắt đầu kỳ thử việc rồi, việc gì thì bạn bè đều biết, tôi ký hợp đồng ba phía nhưng vẫn chưa ký hợp đồng lao động, thời kỳ trung gian này sẽ khảo sát công tác của tôi, cũng có tỉ lệ đào thải nhất định, cho nên tôi rất không an toàn, tùy lúc đều có khả năng bị công ty đuổi việc. Làm một người mới, tôi một lòng muốn giữ vững cái bát cơm của mình trong xã hội, mặt khác trong đợt kiểm tra sức khỏe của công ty, cơ thể cao một mét sáu tư nặng tám hai kí này của tôi cũng rõ ràng cho biết một điều rằng tôi không có đủ tinh lực sau khi tan tâm còn đánh chữ đến khuya nữa, vì khỏe mạnh tôi cần phải ngủ nhiều ăn nhiều cho béo tốt...(một kí bằng 2 cân)

Tuần này tôi vốn đang định xin thông báo cho tuần sau, mong rằng có thể cổ vũ bản thân đánh thêm được nhiều chữ cho sớm kết thúc, nhưng trải qua quá trình suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện ra mình thật sự không thể làm được, cho nên hôm nay đã đến chỗ biên tập viên xin hủy bỏ thông báo. Nếu không có kết thúc, tốc độ ra chương mới của “Người ngoài cuộc” sẽ rất chậm, đến lúc ấy vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt, dẫn tới những điều oán hận, cho nên trái lo phải nghĩ, tôi liền quyết định kết thúc câu chuyện ở đoạn Giản Tiệp đưa ra lời đề nghị thử yêu với Đường Vũ Ngân. Tương lai của hai người, chỉ cần bạn học Tiểu Giản biết cách quý trọng, căn bản không còn gì lo lắng nữa.

Về phần “Công thức tình yêu”*, tôi vinh dự tôi tự hào, dù sao tiến độ ra chương mới của nó đã chậm rồi, tôi chẳng sợ nó chậm thêm chút nữa đâu ... (lợn chết không sợ nước sôi)...

Cuối cùng, tôi biết ở cái chỗ nhà giàu khắp chốn như Tân Giang này viết điền văn tuyệt đối là một chuyện rất khảo nghiệm tính nhẫn nại của độc giả, cho nên muốn cảm ơn những người bạn đọc mà mình thật quý trọng, cảm ơn mọi người đã vất vả đọc truyện! ^^! Cúi đầu ~~~~

Cuối cùng cuối cùng, làm người mới vào khiến tôi rất khổ tâm, hoan nghênh các bạn cùng công việc đến chia sẻ kinh nghiệm, xin cảm ơn!

*Công thức tình yêu là một truyện khác của tác giả, viết sau “Người ngoài cuộc”, hiện vẫn chưa hoàn thành và đã bị khóa, có lẽ đã drop rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Ngoài Cuộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.